

Huệ Thu

Cho Tròn Nỗi Nhớ

Tập 1

Hoàng Long đặt cây viết xuống bàn , anh chửi kịp thở phào nhẹ nhõm , thì điện thoại reo , số của Hoàng Lân hiển thị trên máy . Hoàng Long hỏi bằng giọng uể oải :

- Có chuyện gì vậy Lân ?

- Anh Hai ! Em quên mất . Bây giờ là tám rưỡi tối , hãy còn kịp chán , anh chạy ngay ra phố mua giúp em con gấu vải màu hồng , nhanh nghe anh Hai ?

Hoàng Long mắng :

- Lớn đầu rồi còn...

- Em đâu có mua cho em . Hôm nay là ngày em trình diễn album đầu tay , nhà thiết kế này muốn lấn sân mà .

- Coi chừng mẹ mắng bây giờ .

- Không đâu . Em làm việc này tiền thu được , em cho hết viện cô nhi mà . Mau lên anh .

Hoàng Long thở khì :

- Được rồi , anh đi ngay . Sao chú không đợi nửa đêm , giờ này không biết còn cửa hàng nào mở cửa không nữa .

Hoàng Lân nài nỉ :

- Còn mà . Em tắt máy nghen , ồn ào quá !

Hoàng Lân tắt máy . Hoàng long để điện thoại xuống .Mua một con gấu vải màu hồng . Ngày trước... hơn hai năm về trước kia , anh có cả một phòng chứa những chú gấu vải , đó là thời gian anh đeo đuổi Quyên Quyên , cũng là những ngày anh hạnh phúc nhất .

Hoàng Lân có ý gì mà giờ này bắt anh đi mua thứ đồ chơi của con gái đó ? Cái thằng...

Tuy cần nhẫn , Hoàng Long cũng phải vội vàng đứng lên , mặc thêm áo , đi xuống lầu và ra xe lái đi .

Thành phố về đêm muôn ánh đèn rực rỡ và cũng lâu lắm Hoàng Long mới nhớ anh không ra đường vào ban đêm . Từ lúc hôn nhân đổ vỡ , mỗi người một con đường để đi , anh sợ đi qua cửa hàng bán thú nhồi bông , nó gợi cho anh kỷ niệm vừa êm đềm vừa đau đớn . Đây rồi cửa hàng bán thú nhồi bông ,

nhưng...

Phải nói đúng hơn là cửa hàng của " người quen " , anh đã từng đến đây và xem là nhà của mình , ngày ấy xa rồi . Con chim Quên ấy đã cất cánh tung bay đến vùng trời xa lạ . Cô kết hôn với anh vì tiền và bỏ anh cũng vì tiền .

Ý nghĩ này cứ làm cho tim Hoàng Long đau nhói lên .

Xuống xe và bước qua cánh cửa , Hoàng Long bị đẩy ra và một giọng nói lạnh lùng :

- Xin lỗi , cửa hàng đã đến giờ đóng cửa , không bán hàng nữa .

Hoàng Long đã vượt qua cửa và như ông khổng lồ trụ lại , mắt anh mở to hết cỡ :

- Quyên Quyên ! Em về hồi nào ?

Đổi lại sự xúc động đến bàng hoàng của anh là gương mặt lạnh lẽo :

- Xin lỗi , cửa hàng không bán hàng nữa .

- Anh muốn mua cho Hoàng Lâm con gấu vải . Hôm nay là ngày ra mắt album của nó , tiền bán vé tài trợ cho cô nhi .

Quên Quên vẫn một mực lạnh lùng :

- Xin lỗi đã hết hàng .

- Rất nhiều gấu bông vải , cửa hàng của em lại chuyên kinh doanh mặt hàng này , mà em bảo hết hàng là sao ?

Quên Quên cúi kính :

- Tôi nói hết là hết . Mời anh đi cho !

Quyên Quyên quay đi , đúng hơn trong lòng cô ngập tràn cảm xúc , khi gặp lại anh , kể từ ngày ly hôn , mười tám tháng đi qua , cô không gặp anh và cũng không nghĩ là anh còn đến đây . Gặp nhau làm gì khi cô là kẻ xấu xa trong ý nghĩ của anh .

- Quyên Quyên ! Dù chúng ta ly hôn , anh vẫn muốn được xem nhau như bạn bè . Hoặc bây giờ em có thể xem anh như một khách hàng xa lạ đến mua hàng ở cửa hàng của em có được không ?

Đôi môi hình cánh sen xinh đẹp khẽ cắn lại và đôi mắt thì không chút cảm tình chiếu vào Hoàng Long .

- Việc gì tôi phải đổ kị anh . Song , nói tóm lại là tôi không thích bán cho anh . Mời anh đi cho .

Hoàng Long tức giận :

- Bao nhiêu ngày mà em vẫn giữ tính cách khó chịu này vậy hả ?

- Anh không nghe người ta nói " giang sơn dễ đổi , còn bản tánh khó dời " hay sao ?

- Hôn nhân của chúng ta không tan vỡ nếu như em...

- Ra ngay !

Lần này Quyên Quyên nổi giận thật sự , cô thẳng tay đẩy Hoàng Long ra ngoài . Còn Hoàng Long hối hận ngay lập tức , anh đến đây mua quà cho Hoàng Lâm chứ đâu phải chọc cho cô nổi giận . Đúng là " thần khẩu hại xác phàm " rồi .

Cánh cửa đóng sầm lại ngay , suýt chút nữa bàn tay của Hoàng Long bị kẹt , anh rút nhanh tay lại , tức tối đứng nhìn vào cánh cổng sắt . Tại sao em luôn cư xử và nhìn tôi như kẻ thù không đội trời chung vậy ? Tôi đáng ghét lắm hay sao ?

Cuộc hôn nhân của anh trước sau vốn vẹn có một trăm ngày thôi , rồi ly hôn .

Một trăm ngày chồng vợ ngán ngùi , nhưng để lại trong lòng anh một dấu ấn sâu đậm , không dễ phai mờ . Vì đâu phải ly hôn , phải chia tay , để bây giờ cô xem anh như kẻ thù không đội trời chung vậy ?

Bỗng , từ bên cánh cửa nhỏ , một thân hình bé nhỏ lách qua cánh cửa , cô bé ôm con gấu bông chạy ra :

- Chú ơi ! Có phải chú muốn mua con gấu như thế này không ?

Con gấu bằng vải màu hồng , đúng như ý muốn của Hoàng Lâm , Hoàng Long mừng rỡ gật đầu lia lịa :

- Phải , phải !

- Chú cầm đi .

- Cám ơn em nghen .

Hoàng Long móc túi lấy tiền . Cô bé khá giống Quyên Quyên . Tuy nhiên , anh không có thời gian hỏi cô bé là ai , mà chỉ hỏi :

- Bao nhiêu vậy em ?

- Em hồng biết bao nhiêu , để em hỏi chị em .

Hoàng Long xoa tay :

- Khởi hồi ! Anh đưa em hết tờ này .

Dúi tờ năm trăm ngàn vào tay cô bé , Hoàng Long vội vàng chạy đi , như sợ " bà chằn " trong kia phát hiện lấy lại . Chạy mau lên ! Vấp bậc thêm làm chút xíu nữa Hoàng Long té chúi nhủi , anh đứng thẳng người lên và chạy tiếp... Điện thoại cho anh vẫn reo , điện thoại của Hoàng Lâm . Hoàng Long hét vào máy :

- Mua rồi , năm phút nữa anh đến , đừng có gọi điện thoại nữa .

o o o

Cuối tháng mười một trời se lạnh , cái se lạnh cuối thu , Hoàng Long lười biếng trở mình trên giường . Đồng hồ reo báo bảy giờ . Giật mình Hoàng Long vội ngồi dậy . Không được nằm nướng nữa ! Nếu không , đến công ty sẽ muộn mất .

Nhảy xuống giường , Hoàng Long vội vàng làm vệ sinh , thay quần áo và chạy xuống nhà . Phía dưới vắng hoe , chỉ có bà giúp việc . Hoàng Long đi luôn ra cửa , cô giúp việc gọi giật lại :

- Cậu Long , không ăn sáng sao ?

- Không đâu , trễ giờ rồi .

Hoàng Long leo lên xe nổ máy cho xe ra đường . Suốt đêm qua , anh không hiểu sao cứ để hình bóng Quyên Quyên ám ảnh anh . Mùi hương tóc trên chiếc gối cô nằm như vẫn còn phảng phất , khiến cho anh mãi ngậm ngùi .

Những ngày hạnh phúc ngắn ngủi của đôi lứa sao vội tắt , và bây giờ em lại nhìn anh ánh mắt xa lạ lạnh lùng , tại sao vậy hả em ? Có lý do nào em lại dễ dàng đổi thay như vậy ?

Ở công ty bà Hoàng bực mình cáu gắt :

- Tổng giám đốc Hoàng Long đến chưa ?

Cô thư ký khép nép :

- Dạ chưa , có lẽ kẹt xe .

- Hoàng Lâm ! Con bảo mọi người vào phòng và bắt đầu cuộc họp đi .

Hoàng Lâm van lơn :

- Đợi tí đi mẹ , có lẽ là kẹt xe nên anh Hai tới trễ . Ảnh biết cuộc họp hôm nay quan trọng , ảnh phải trình bày kế hoạch mà .

- Biết quan trọng mà đến trễ...

Không nói bà cũng hiểu , có thể là do Quyên Quyên đã trở về , một sự trở về đáng nguyên rủa.

Cửa phòng họp vừa đóng lại vì không thể đợi được , cũng là lúc Hoàng Long lao vào với gương mặt ướt mồ hôi .

- Chờ một chút .

Anh len vào . Hoàng Lân mỉm cười :

- Anh Hai đã đến .

- Xin lỗi , sáng đầu tuần kẹt xe .

Đang nói Hoàng Long bắt gặp ánh mắt khó chịu , xưa nay bà rất nghiêm khắc và ghét cuộc họp có người đến muộn . Bà đang lia đôi mắt khó chịu vào anh . Hoàng Long cúi đầu , anh không thể giải thích gì hơn nữa . Và lại chưa chắc bà cho anh thời gian giải thích .

Hoàng Long ngồi xuống ghế và mở cặp táp hồ sơ ra . Việc làm của anh ngay khi cuộc họp bắt đầu là trình bày những kế hoạch chuẩn bị thực hiện của công ty cho các cổ đông hiểu . Nhiều người vỗ tay khen :

- Hay lắm .

Hoàng Long thờ phào nhẹ nhõm . Cuộc họp kéo dài hai giờ đồng hồ mới kết thúc . Hoàng Long đứng lên đi lại gần chỗ mẹ :

- Con xin lỗi , đáng lẽ con phải trình bày kế hoạch cho mẹ nghe trước , rồi mới đến cổ đông .

Bà Hoàng mát mẻ :

- Con còn biết như vậy sao ? Mẹ và em con đến công ty trước bây giờ để chỉ chờ có mình con .

Hoàng Long cúi đầu :

- Con xin lỗi . Đã họp xong cũng mười một giờ hơn , con mời mẹ đi ăn với con .

Bà Hoàng cau có :

- Tôi đâu dám làm phiền cậu . Bây giờ cậu đã là tổng giám đốc rồi .

Hoàng Long khổ sở đưa mắt sang Hoàng Lân như cầu cứu . Xưa nay , bà rất yêu quý Hoàng Lân . Hiểu ý , Hoàng Lân ôm vai bà Hoàng :

- Mẹ ! Mẹ giận anh Hai , da mặt mẹ sẽ nổi lên nhiều vết nhăn đó . Cười lên giống như con nè , sẽ tốt cho da .

Vừa nói , Hoàng Lân vừa cười toe toét , nụ cười trẻ thơ và ngộ nghĩnh , làm tan ngay cơn giận của ba Hoàng . Bà quay lại lườm Hoàng Lân :

- Khéo nịnh dữ ha ?

- Thật ra , mẹ đâu có khó khăn , đúng không . Mẹ lo lần đầu tiên anh Hai trình bày kế hoạch mới không được cổ đông tán thành . Bây giờ thì mẹ yên tâm rồi phải không ? Các cổ đông vừa khen anh Hai đó .

Đang cười , bà Hoàng cau có trở lại :

- Anh Hai con là người tài giỏi mà . Mới vừa nhận chức Tổng giám đốc đã muốn lên mặt , chưa có kinh nghiệm mà tự cao tự đại coi chừng thất bại bây giờ .

Hoàng Lân vẫn ngọt ngào :

- Anh Hai ! Mẹ dạy anh đó , đừng chủ quan nghe anh Hai .

- Ừ , anh luôn biết khiêm tốn mà , anh còn phải học hỏi rất nhiều trong công việc .

Mẹ và anh Hai bàn luận gì sôi nổi vậy ?

Hoàng Linh đẩy cánh cửa bước vào , cô nghịch ngợm bước lại ôm bà Hoàng :

- Cho con tham gia với !

- Con biết gì mà tham gia . Có chuyện gì mà đến công ty vậy ?

- Bộ có chuyện gì mới đến công ty được sao mẹ . Mẹ và hai anh ngày nào cũng ở công ty nhiều hơn ở nhà , con có cảm giác... như bị bỏ rơi vậy .

Bà Hoàng gỡ tay vào đầu Hoàng Linh :

- Vớ vẩn ! Mẹ muốn con tập trung học , năm nay phải đậu đại học đó .

- Cái này con hứa . Nhưng mà nếu như học tài thi mạng , mẹ đừng có mắng nghe .

Nói xong , Hoàng Linh nhảy ra xa để tránh cái gõ đầu thứ hai . Bà Hoàng nói như ra lệnh :

- Không có " học tài thi mạng " gì cả , mẹ ra lệnh cho con phải đậu .

- Dạ... tuân lệnh .

Hai chữ " tuân lệnh " làm cho mọi người phì cười . Có Hoàng Linh là như có tiếng cười giòn tan , cô bé ốc tiêu nhưng lại mang cho cả nhà nụ cười . Ngay chính Hoàng Linh cũng hiểu " sức mạnh " của mình .

Hoàng Linh nũng nịu :

- Lúc này con nghe anh Hai mời mẹ đi ăn . OK đi mẹ , cho con đi ké với .

- Con đó ! - Bà Hoàng mắng - Nghe nói đi ăn là mắt sáng rỡ . Đi thì đi .

- Hoan hô !

Hoàng Linh nhảy cẫng lên , cô nháy mắt với Hoàng Long :

- Thưởng em đi !

° ° °

Chủ nhật Hoàng Linh diện chiếc áo đầm màu xanh ngọc thạch trông thật xinh xắn . Cô đang ngắm nghía mình trong gương , Hoàng Lân thò đầu vào :

- Ai mà đẹp dữ vậy ta ? Nhưng hình như anh Ba đẹp hơn em Tư .

Hoàng Linh bĩu môi :

- " Mèo khen mèo dài đuôi " thấy ớn... lạnh .

Hoàng Lân không chịu thua dài giọng :

- Nè , ai cũng khen anh Ba của em đẹp trai , hát hay , không ai dùng chữ " ớn lạnh " cả .

Không nói không rằng , Hoàng Linh gạt Hoàng Lân sang một bên đi qua phòng Hoàng Long . Ngày chủ nhật mà anh cũng chú ý đầu vào máy vi tính làm việc . Cô dùng tay đập màn hình máy vi tính và nói :

- Anh Hai ! Nhìn em đẹp không ?

Hoàng Loang gạt đầu :

- Đẹp !

Hoàng Linh nhăn mặt :

- Anh không nhìn em đã nói đẹp , còn hà tiện lời nói . Ghét !

Hoàng Lân trêu :

- Anh Hai khen đẹp , em phải hiểu là anh khen chiếc áo đầm đẹp , không phải khen em đâu .

- Đốt anh đi . Anh Hai , anh khen em lại đi .

Hoàng Long phì cười :

- Bé Út của anh hôm nay rất đẹp . Một câu dài rõ và đủ nghĩa đó nghe ?

Quay sang Hoàng Lân , Hoàng Linh vênh mặt :

- Nghe chưa anh Ba xí trai mà lúc nào cũng cho mình là đẹp trai .

- Nhưng anh làm nhiều việc thiện lắm nghe .

- Anh mà làm việc thiện , hỏi nào ?

- Hôm bữa đó... Hoàng Lân kể vào tai em gái nói nhỏ - Anh bảo anh Hai đi mua con gấu màu hồng . Anh biết ngay anh sẽ chạy đến cửa hàng của chị Quyên Quyên .

Hoàng Linh trừng mắt :

- Hai người ly hôn rồi , sao anh nhiều chuyện quá vậy ?
- Stop cái miệng của em đi . Diện quần áo đi đâu nói mau !
- Đi chơi ! Em xin phép mẹ rồi chứ bộ .
- Con gái con đũa không ở nhà tề gia nội trợ . Ở nhà , không có đi chơi . Anh em mình chơi với nhau .
- Cám ơn . Em với anh mà đi chơi với nhau , gây lộn thì có .
- Anh hứa không gây lộn , hay trêu chọc em .
- Cám ơn . Em ở nhà bỏ bạn em đi chơi với anh hả ?

Hoàng Lân châm biếm :

- Nhỏ bạn của em đó hả , cũng khó ưa như em . Năn nỉ anh . không biết anh chịu đi chơi chưa nữa là...
- Xí ! Anh mà có vé vào cửa hả ? Còn lâu , anh Hai mới có vé .

Hoàng Long nhăn mặt :

- Hai đứa đừng cãi nhau nữa có được không . Làm ơn để anh làm việc .

Le lưỡi dài cả thước , Hoàng Linh vội chạy đi . Còn Hoàng Long ngồi trầm ngâm , anh không còn làm việc được nữa , ý nghĩ về Quên Quên chiếm toàn bộ tâm hồn anh .

Người đề nghị ly hôn là Quyên Quyên . Cô nhất định ly hôn với anh . Còn anh vì tự ái cô không cần mình nữa , đồng ý ký tên ly hôn . Bản án ly hôn thành hình , nhưng mười tám tháng qua , cô đâu có kết hôn với Tấn Lực , mà bay sang Mỹ . Bây giờ cô trở về , vẫn xinh đẹp như ngày nào , tim anh thổn thức và đau nhói .

Hoàng Long mua con gấu vải màu hồng . Quyên Quyên biết đó chỉ là cái cớ Hoàng Lân muốn anh trai cậu biết là cô đã về nước .

Hoàng Lân ơi ! Chị cám ơn em , nhưng em đừng hoài công nữa , bởi gương vỡ khó mà lành lại , mẹ không bao giờ chấp nhận chị .

Khép mắt lại , Quyên Quyên thở dài nhớ về một quá khứ phiền muộn và nước mắt .

Ngay ngày cưới mẹ chồng cô khinh miệt : " Hoàng Long nói cô có thai , bắt đắc dĩ tôi mới chịu cho nó đi cưới cô , thật lòng nhìn mặt cô tôi đã ghét . Về nhà này , làm ơn ở trên lầu đừng có lảng vảng cho tôi thấy mặt cô , nhớ cho rõ đó " .

Quyên Quyên đã khóc chạy lên lầu . Hoàng Long ngạc nhiên :

- Gì vậy em ?
- Lẽ ra không nên nói em có thai . Thành ra trước mặt mẹ , em là đứa con gái không ra gì . Sự thật em và anh đâu có vượt vòng lễ giáo ?
- Anh xin lỗi , nhưng nếu anh không nói như vậy , mẹ không cho chúng ta cưới nhau .
- Em không hiểu nguyên do nào mẹ lại ghét em đến như vậy ?
- Có lẽ không phải mẹ ghét em , mà tâm lý chung của các bà mẹ , con trai mình lớn lên không còn là của mẹ . Đừng buồn em ạ , anh nghĩ là không có gì đâu .

" Không có gì đâu " . Điều đó không xảy ra khi có mặt Hoàng Long , mà xảy ra khi không có anh ở nhà .

- Cô đi đâu đó ?

Giọng bà Hoàng cau có , Quyên Quyên khép nép :

- Dạ con ra cửa hàng .
- Cửa hàng đó là cửa nhà này chẳng ? Cô lấy chồng rồi mà vẫn còn làm cho cửa hàng nhà cô là sao ?

Không cho Quyên Quyên trả lời , bà Hoàng gằn giọng :

- Có gã Tấn Lực đợi cô bên ngoài , có trời mới biết là cô được mời đóng quảng cáo , làm người mẫu sản phẩm thật hay là cô đi làm điều gì đó sau lưng con trai tôi . Nhà tôi là nhà danh giá , đừng có giờ thói " mèo mả gà đồng " . Trở vào và lên lầu ngay , còn nếu đi thì đi luôn đừng có trở lại nhà này .

Quyên Quyên ứa nước mắt :

- Mẹ ! Tại sao mẹ ghét con . Con đã làm nên lỗi làm gì , mẹ nói cho con biết để con sửa ?

- Hãy nói thật cô có mang thai không ?

- Dạ... cái đó anh Long...

- Hoàng Long bịa đặt có đúng không ?

- Con xin lỗi . Thực sự con không phải là loại người dễ dãi tùy tiện .

- Đủ rồi ! Cô nghe cho rõ . Hãy ly hôn đi , cô sẽ có được một số tiền đền bù không nhỏ đâu , đủ cho cô thực hiện mơ ước .

Quyên Quyên sững sờ nhìn bà Hoàng , không ngờ bà muốn cô ly hôn , ngay khi cô mới về nhà chồng , tình yêu giữa cô và Hoàng Long đang nồng thắm .

- Hãy suy nghĩ cho kỹ đi !

Bà Hoàng bỏ đi ra ngoài mặc cho Quyên Quyên đứng đó , chợt bà quay lại :

- Tôi không để cho cô phải thiệt thòi đâu , đừng có cố gắng ở lại nhà tôi .

...

Khúc phim dĩ vãng đau thương ấy lại sống trong Quyên Quyên , đã mười tám tháng trôi qua , song vẫn đau như mới ngày hôm qua chia xa , mỗi người một con đường .

- Em muốn ly hôn ? Em có biết là em đang nói gì không Quyên ?

Ánh mắt Hoàng Long đầy giận dữ :

- Anh không ly hôn .

- Em muốn... đi con đường em chọn . Kết hôn với anh đúng là sai lầm lớn trong đời em .

- Cái gì .

Mắt Hoàng Long quắc lên :

- Em nói lại xem !

- Em nói kết hôn với anh là sai lầm lớn trong đời em .

Bốp ! Bốp ! Hai cái tát tai như trời giáng lên đôi má mịm màng , Năm ngón tay của Hoàng Long in rõ lên . Sau cái tát giận dữ , Hoàng Long run rẩy buông tay :

- Anh xin lỗi.. Quyên ! Em hãy nói với anh là em đùa !

- Không , em không đùa . Em nghĩ khi em lấy anh , con trai chủ tịch tập đoàn lớn , em sẽ có nhiều tiền . Đúng là em có nhiều tiền , nhưng tiền mà làm gì khi em mất tự do .

- Em cần tự do làm gì ?

- Đi phố , đi chơi , đi đóng quảng cáo . Ngày trước , anh Tấn Lực cảnh báo em , lấy chồng em mất tự do ngay và bây giờ em đang hối hận .

- Im đi , cô đừng có chọc cho tôi nổi nóng lên , tôi sẽ tát tai cô nữa đó .

- Anh cứ tát , những cái tát của anh không đóng miệng tôi lại được đâu .

Hoàng Long tức giận toan đưa tay lên nữa , nhưng rồi anh buông tay .

- Được cô muốn ly hôn thì ly hôn , tôi sẽ ký .

Hoàng Long giận dữ bỏ đi . Quyên Quyên gieo người trên ghế . Cô có muốn nói những lời trái lòng mình

đâu . Nhưng nếu còn ở lại trong căn nhà này , cô sẽ điên lên mất . Một cuộc hôn nhân vốn vẹn có một trăm ngày , Quyên Quyên nhận được một số tiền và lập tức đi xa .

Trong mắt Hoàng Long cô là một kẻ tham tiền đáng bị khinh bỉ .

° ° °

Ngả lưng sau chiếc ghế xoay , Hoàng Long mở tủ lấy ảnh cưới của anh và Quyên Quyên đặt lên bàn , nhiều lần mẹ anh bảo bỏ đi , song anh vẫn giữ lại , không hiểu sao anh không nỡ bỏ đi .

Cộc... cộc... Có tiếng gõ cửa , cô giúp việc thò đầu vào :

- Anh Long ! Có bạn của anh chờ dưới phòng khách .

- Ai vậy ?

- Cổ nói là bạn của anh .

Hơi ngạc nhiên , tuy Hoàng Long vẫn ngồi dậy đi ra . Anh lững thững đi xuống cầu thang , vừa đi vừa vuốt tóc cho gọn lại . Chiếc quần kaki bốn túi cùng áo thun tạo cho anh một phong cách vừa bụi vừa quyến rũ . Ai tìm anh mà lại là một cô gái ?

Hoàng Long không thắc mắc lâu vì người tìm anh gọi anh trước .

- Anh Long !

Hóa ra Thùy Lâm , bạn của Quyên Quyên , hồi đó thỉnh thoảng Thùy và vẫn đi chung với anh và Quyên Quyên . Hoàng Long đi xuống , ngồi xuống ghế salon , anh đùa :

- Ngọn gió nào xua em đến đây vậy ?

- Gió mùa đi .

Thùy Lâm đùa lại :

- Ngày chủ nhật anh Long không đi đâu sao ?

- Anh đang thảo kế hoạch sản xuất hàng , nên hơi bận rộn một chút . Tìm anh có chuyện gì không ?

Chị giúp việc mang ra hai ly nước cam , Hoàng Long lịch sự mời :

- Em dùng nước !

- Vâng , cảm ơn anh .

- Em về nước khi nào vậy ?

- Em về nước được một tuần , có quà cho anh nè .

- Cảm ơn em nghen .

- Bác gái vẫn khỏe hả em ?

- Khỏe .

- Về một tuần rồi có dự định làm gì không ?

- Chưa , đang tìm việc . Hay là cho em vào làm ở công ty của anh nghen .

- Ủ , anh nhận liền , công ty của anh đang thiếu người đấy . Như có nói thật không đó ?

- Không thật , người ta đi tìm anh à ?

Mắt Thùy Lâm lúng liếng . Cô thấy lòng mình vẫn rung động khi gặp lại anh , không biết là anh có biết cô từng yêu thầm anh hay không ? Nhưng nếu anh nhận cô , cô vẫn còn cơ hội gần anh . Một ngày nào đó , anh sẽ rõ tình yêu của cô dành cho anh , mong là thế .

° ° °

Thùy Lâm vuốt mái tóc bồng bênh với những lọn xoắn óng ả . Cô thấy hồi hộp . Tuy đây không phải là lần đầu tiên cô đi phỏng vấn , nhưng đây là công ty của Hoàng Long . Gặp lại anh , tình yêu đơn phương <https://tieulun.hopto.org>

ngày xưa bỗng trở dậy mạnh mẽ , bằng mọi cách cô tìm kế gần anh .

- Thùy Lâm !

Quên Quên đi tới , cô vỗ mạnh lên vai Thùy Lâm :

- Nghe nói cậu xin vào công ty Bách Long ?

- Ừ , có phiền cậu không ?

Quyên Quyên bật cười :

- Sao lại phiền , mấy năm nay mình đã làm người lạ với họ .

Ngày hôm qua đi đâu mà mình đến nhà không gặp ?

- Bạn công việc một chút . Có chuyện gì không ?

- Không . Về nước muốn rủ cậu đi ăn một bữa . Chiều nay nghen . Bây giờ , mình đến đón cậu .

- Cũng được .

- Bây giờ cậu đi đâu ? Mình phải đi đến công ty Bách Long rồi .

- Vậy cậu đi đi .

Quyên Quyên chìa tay bắt tay Thùy Lâm , cô siết bàn tay bạn :

-Chiều gặp .

Thùy Lâm đi rồi , Quyên Quyên thử người nhìn theo . Những người họ Hoàng đó đã xa lạ với cô từ lâu , hôm nào gặp lại bất ngờ đó , vẫn để lại trong lòng cô một nỗi băng khuâng . Có lý nào cô còn yêu anh , yêu và hận dường như ngang nhau . Hãy quên đi những người không đáng nhớ .

Gạt tay một cái qua trán như muốn dứt bỏ những điều không vui , Quyên Quyên bước đi . cô còn nhiều việc phải làm , lịch công việc dày đặc , nhưng có lẽ như vậy mà cô có thể quên một cuộc hôn nhân mang đến cho cô nhiều phiền muộn hơn là nụ cười .

Buổi chiều . Giữ lời hứa , Thùy Lâm đến đúng hẹn , cô vui vẻ :

- Ngày đầu tiên đi làm cũng khá thoải mái . Anh Hoàng Long , Hoàng Lâm vui vẻ , có điều bà mẹ lạnh lùng khó gần gũi .

Quyên Quyên im lặng , cô không muốn góp lời . Thùy Lâm bỗng dang người ra ngắm Quyên Quyên :

- Trông cậu rất đẹp và quyến rũ .

Quyên Quyên nhăn mặt :

- Năm nay mình hai mươi bốn , già rồi .

- Già cái gì mà già . Có đi không thì bảo ?

- Thì đi .

- Cậu mời mình ăn , bộ có gì muốn nói à ?

- Có gì đâu , bạn bè lâu ngày đi với nhau không được sao ?

- Thì được .

Cả hai ra xe . Thùy Lâm tự lái xe .

- Đến nhà hàng sinh đôi nhé .

- Còn nhớ chỗ đó à ?

- Nhớ chứ sao không nhớ . Ngày đó cậu và anh Long thích ăn ở đó , lần nào cũng có mình ké...

Quyên Quyên ngắt lời Thùy Lâm , nói như van lơn :

- Mà làm ơn đừng có nhắc , được không . Tao và anh ấy ly hôn rồi . Ly hôn rất lâu , hai năm nay rồi

còn gì nữa , một cuộc hôn nhân vốn vẹn có một trăm ngày .

- Mà còn yêu anh ấy không ?

- Hỏi làm gì ?

Quyên Quyên lảng ra :

- Tao và mày cứ " tao tao mày mày " , tao thấy dễ chịu hơn là " cậu cậu tớ tớ " .

Thùy Lâm phì cười :

- Xưng hô như thế nào đâu có quan trọng . Quan trọng tại mình còn chơi với nhau , có đúng không ?

- Ngày đó... mày yêu anh Long , có đúng không ?

Mặt Thùy Lâm đỏ lên . Tuy nhiên cô gật đầu :

- Mày không phiền tao chứ ?

- Lại nữa rồi ! Tao lập lại , tao và anh Long đã ly hôn , nếu anh có yêu lại mày thì đó là quyền của anh .

- Vậy.. tao tiến tới với anh ghen ?

Quyên Quyên nghe tim mình se lại . Tuy nhiên , cô cố giữ nét mặt thản nhiên :

- Tùy mày .

- Tao sợ mày buồn và giận tao .

- Mày lạ thật , nếu như hai người thích nhau , tao chúc cả hai hạnh phúc .

- Cám ơn . Nhưng chưa có gì đâu , chỉ là tao yêu thầm anh .

Xe đến nhà hàng , Thùy Lâm cho xe tấp vào . Cả hai xuống xe đi vào . Nhiều ánh mắt ngưỡng mộ nhìn họ , cả hai đều xinh đẹp như nhau , họ là đôi bạn thân của nhau từ nhiều năm qua và cùng yêu một người..

Quyên Quyên mặc chiếc soiree trắng , hở vai thật sâu , chiếc áo may thật khéo tô thêm nét kiêu diễm của cô . Ở tuổi hai mươi sáu , nét đẹp của cô thành một nét đẹp chín chắn , quyến rũ . Hôm nay cô dên dự buổi trình diễn những mẫu áo của nhà thiết kế Hoàng Lâm . Hoàng Lâm cũng ưu ái tặng " cạu chị dâu " của mình chiếc áo thật đặc biệt , nổi bật hơn tất cả .

Ngồi bên hàng ghế dưới , Hoàng Long không khỏi thầm khen , Quyên Quyên vẫn đẹp quyến rũ . Anh mừng cho cô mỗi ngày phát triển hơn trong sự nghiệp , một điều chính vì đó mà cô và anh chia tay .

Hoàng Lâm lên tặng hoa , anh bạo dạn hôn vào má " cạu chị dâu " và nịnh :

- Càng ngày chị càng đẹp tuyệt trần , chị dâu ạ .

Quyên Quyên mỉm cười :

- Đẹp tuyệt trần phải nói là nhờ chiếc áo của em . Nhưng mà đừng có gọi chị là chị dâu nữa nhé .

Hoàng Lâm bướng bỉnh :

- Em vẫn muốn gọi .

Cuối buổi trình diễn thời trang là màn tiệc buffet , Quyên Quyên chủ động đến gặp Hoàng Long .

- Xin lỗi về chuyện hôm nọ . Tôi trả lại cho anh cái này .

Quyên Quyên đưa tờ giấy bạc năm trăm làm cho Hoàng Long ngẩn người ra :

- Gì vậy ?

- Con gấu bông đâu có mắc như vậy . Anh mua tặng Hoàng Lâm , Hoàng Lâm tặng một em thiếu nhi xuất sắc , cho nên xem như tôi tặng Hoàng Lâm . Anh lấy tiền lại đi .

Hoàng Long lắc đầu :

- Em đâu có làm ra con gấu . Cát tiền đi , có là bao đâu .

- Không , cho em trả lại .

Quyên Quyên cương quyết trả tiền vào túi áo Hoàng Long . Giữa lúc đó Thuỳ Lâm đến , cô tròn mắt nhìn cả hai :

- Có chuyện gì vậy ?

- Mình trả lại tiền mua con gấu vải , nó đâu có đến năm trăm ngàn .

- Vậy à !

Thuỳ Lâm quay sang Hoàng Long :

- Cửa hàng thời trang Fasvi đi tìm anh đó , anh đi gặp họ nghen . Quyên Quyên ! Mình mời sếp của mình đi công việc , cậu không phiền chứ ?

Quyên Quyên nhún vai :

- Có gì mà phiền , mình gặp anh Long chỉ là để trả lại tiền thôi mà .

- Vậy mình đi nghen .

Thuỳ Lâm cố tình đi sát vào Hoàng Long , Quyên Quyên nhìn theo . Sao đó cô cảm thấy có cái gì đó như nặng nề và nghèn nghẹn chặn trên ngực mình . Là trợ lý , Thuỳ Lâm có quyền ở bên Hoàng Long . Còn cô và anh đã ly hôn từ hai năm nay rồi , mọi quan hệ cắt đứt và kết thúc . Bây giờ Thuỳ Lâm có quyền đeo đuổi Hoàng Long , ai cấm anh yêu và tái hôn lần nữa .

Cậu yêu đi Thuỳ Lâm , nhưng phải cố mà vượt qua cái ải lạnh lùng của mẹ anh ấy . Đó là một phụ nữ khắc nghiệt , độc đoán . Mình có một trăm ngày vừa hạnh phúc vừa đau khổ trong gia đình đó . Cho đến bây giờ mình vẫn không hiểu vì sao mẹ của anh Hoàng Long lại có thành kiến sâu nặng với mình . Tại sao ?

o o o

- Bực mình chết đi được !

Đạo diễn Phương Kỳ bực mình quát tháo ầm lên , mọi người trong đoàn chờ chàng ca sĩ đẹp trai và có lượng fan cao ngất , song đã hai giờ trôi qua , anh ta không đến .

Điện thoại reo , đạo diễn Phương Kỳ lấy máy nghe , ông quát to như sấm :

- Cậu đang ở đâu vậy , Thiện Quang ?

- Vũng Tàu . Tôi không về kịp đâu . Ngày mai hãy quay quảng cáo nhé ?

- Cái này là do cậu vi phạm hợp đồng , tôi sẽ lập biên bản và kiện cậu .

Tắt điện thoại cái cụp , ông đi qua đi lại và chợt dừng lại trước Hoàng Long vừa có mặt . Anh đến để kiểm tra việc quay quảng cáo mẫu áo cưới do Hoàng Long thiết kế . Có lẽ anh chàng hiểu mẫu thiết kế của mình sẽ do Quyên Quyên mặc , nên cứ nằng nặc bảo Hoàng Long đến .

- Cậu Hoàng Long ! Cậu đóng thế ca sĩ Thiện Quang nhé !

- Cái gì ? Tôi ?

Hoàng Long kêu lên . Đạo diễn Phương Kỳ gật mạnh đầu :

- Cậu rất đẹp , sẽ không ai xứng người mẫu Quyên Quyên . Cậu ra đây !

Không đợi anh đồng ý , ông kéo đi lại đoàn trang điểm :

- Cậu Long sẽ thế ca sĩ Thiện Quang .

- Ô trời !

Quyên Quyên bưng miệng kêu lên , tuy nhiên quyết định của đạo diễn là quyết định tối thượng , còn Hoàng Long cũng không hề phản kháng .

Tất cả xong xuôi và bắt đầu quay đoạn phim quảng cáo , những mẫu áo cưới do Hoàng Long thiết kế . Quyên Quyên đẹp rực rỡ , Hoàng Long cũng không kém , họ rất xứng đôi , tạo thành một cặp đôi tuyệt mỹ . Tay anh nắm tay Quyên Quyên và một tay ôm eo của cô , tình tứ lãng mạn .

Một chút rung động xuyên sao , Quyên Quyên cố ghìm lòng lại . Cô nhớ về một ngày rất xa của hai năm về trước , cô mặc áo cưới thực sự đi bên anh chứ không phải đóng quảng cáo , tình yêu và hạnh phúc dâng lên sóng mắt , lên gương mặt .

- Tuyệt !

Đạo diễn Phương Kỳ cười hài lòng :

- Tôi không nghĩ vì sao hai người lại ly hôn , đúng là một cặp đôi hoàn hảo . Hoàng Long ! Nếu như cậu là người mẫu , tôi tin cậu sẽ có hợp đồng tới tấp cho mà coi .

Hoàng Long cười không nói , anh đưa mắt nhìn Quyên Quyên . Hia ánh mắt vừa chạm nhau , Quyên Quyên vội lảng đi ngay .

Ngày hôm sau xem đoạn quảng cáo , Hoàng Long cười phá lên :

- Tuyệt hảo ! Anh Hai ! Em xin hỏi anh nghe , cảm giác như thế nào , có đứng vào tâm trạng... hôn hôn không ?

Gõ lên đầu em trai , Hoàng Long mắng :

- Nhảm nhí !

- Hay là hai người làm quen lại đi .

- Quen như thế nào mà quen , cậu đừng có quên Quyên Quyên đề nghị ly hôn trước . Còn mẹ chưa bao giờ nguôi thành kiến với cô ấy . Mẹ mà xem đoạn phim quảng cáo này , anh bị búa rìu sấm sét giáng xuống là cái chắc .

- Biết như vậy sao dám đóng quảng cáo ?

- Không biết nữa .

Hoàng Long nháy mắt :

- Anh không biết song em biết , anh vẫn còn yêu chị ấy . Làm lành , tái hợp lại đi anh .

Làm lành và tái hợp lại , đó là điều mong muốn của Hoàng Long . Vâng , anh vẫn còn yêu tha thiết , mỗi ngày cô càng thêm hoàn hảo và xinh đẹp gương vỡ có lành lại hay không ?

o o o

Bảng hợp đồng được ký , cũng nhờ tài ngoại giao giỏi của Thuỳ Lâm nữa , nhưng đồng thời công ty Fasvi yêu cầu được cho người mẫu Quyên Quyên mặc áo do công ty thiết kế . Điều kiện cũng không có gì quá đáng , Hoàng Long gật đầu đồng ý . Ra xe ngồi bên cạnh Hoàng Long , Thuỳ Lâm tò mò :

- Em hỏi anh cái này nghen anh Long ?

Hoàng Long mỉm cười :

- Em muốn hỏi gì ?

- Anh còn yêu Quyên Quyên không ?

- Câu hỏi này anh xin không trả lời .

Hoàng Long đùa :

- Đừng có leo qua nghề phóng viên nghen !

- Em không dám ! Nhưng có lẽ em hỏi thừa , nếu yêu anh đâu có ly hôn dễ dàng có đúng không ?

Hoàng Long không trả lời mà cho xe chạy đi . Những gì giữa anh và Quyên Quyên đã thành quá khứ , anh không muốn khơi gợi lại nỗi đau đó nữa .

- Anh giận em vì em tò mò à ?

- Đâu có . Có điều anh mừng vì cô ấy rất thành công , kinh doanh cũng đạt và sự nghiệp cũng phát triển tốt đẹp . Tiền cô ấy kiếm được , so với lương Tổng giám đốc của anh chẳng thấm vào đâu cả .

- Anh nói làm cho em ganh tỵ với Quyên Quyên .

- Em cũng có thua gì Quyên Quyên , công ty của em trả lương hậu cho em mà .

- Nhưng em không bằng Quyên Quyên . Tuy nhiên , em nghĩ Quyên Quyên quá thành công , thì không thể nào là vợ tốt .

- Chúng ta đừng nói chuyện về cô ấy nữa .

Mãi nói chuyện suýt chút nữa Hoàng Long vượt đèn đỏ . Hoảng hồn , anh thắng gấp xe lại . làm suýt chút nữa Thuỳ Lâm đập đầu vào thành xe .

- Anh xin lỗi . Lẽ ra em phải cài dây an toàn chứ !

- Em quên !

Thuỳ Lâm chưa kịp cài dây an toàn , Hoàng Long đã giúp cô . Gương mặt hai người sát vào nhau , Thuỳ Lâm tưởng như mình nín thở trong giây phút gần gũi tuyệt vời ấy . Nhưng nó ngắn ngủi quá , đèn xanh bật lên và xe chạy đi .

Yêu thầm một người , mà mối tình đầu vẫn ghi tâm khắc cốt trong lòng anh , Thuỳ Lâm thấy tủi làm sao . Sao anh không nhìn am một chút đi , để thấy tình yêu em dành cho anh sâu nặng biết chừng nào . Đừng nhìn thẳng anh ơi . Em không thua kém Quyên Quyên đâu , em sẽ chứng minh cho anh thấy

Đoạn phim quảng cáo áo cưới của nhà thiết kế Hoàng Lâm chiếu trên tivi . Quyên Quyên là người mẫu , nhưng có một bức ảnh làm mọi người thăng thốt , tuy nhiên lại được khen nhiều nhất . Trang phục áo cưới do Quyên Quyên và Hoàng Long mặc , bà Hoàng chưa kịp khiển trách , thì khách hàng đã điện thoại và đến công ty đặt hàng đồng đảo .

Cộc... cộc...

Hoàng Lâm gõ cửa phòng rồi đẩy nhẹ cánh cửa :

- Mẹ ! Con vào được chứ ? Có nhiều đơn đặt hàng , sao mẹ không cho anh Hai ký dù gì ảnh cũng là Tổng giám đốc mà mẹ .

Bà Hoàng lạnh lùng :

- Con cũng đừng có quên mẹ là chủ tịch của tập đoàn Hoàng Bách , quyền hành trên quyền Tổng giám đốc .

Hoàng Lâm gật đầu :

- Con biết !

Bà Hoàng ngắt lời :

- Con biết là được rồi . Mẹ vừa điện thoại bắt đài truyền hình cắt bỏ đoạn quảng cáo trên .

Hoàng Lâm kêu lên :

- Chỉ là quảng cáo và quảng cáo này mang lại lợi nhuận cho công ty .

- Sau khi ly hôn , mẹ không muốn gia đình ta có bất kỳ liên hệ nào với cô ta , con có hiểu không ?

Hoàng Lâm thất vọng nhìn mẹ . Mẹ của anh đúng là độc đoán , nghiệt ngã . Tại sao bà lại ghét Quyên Quyên đến thế .

- Con còn nói gì nữa không ?

Hoàng Lâm chán nản :

- Mẹ có biết anh Hai vẫn còn yêu chị Quyên Quyên không ?

Bà Hoàng nạt đùa :

- Vớ vẩn !

- Không vớ vẩn gì cả nếu mẹ nhìn thấy anh Hai xúc động như thế nào.. Thôi con không nói nữa . Con đi đây .

Hoàng Lâm ào ra ngoài . Gặp Hoàng Linh , anh hỏi cô đi :

- Đừng có vào chọc giận mẹ , em sẽ " lãnh đạn " đó .

Hoàng Linh phì cười :

- Anh chọc giận mẹ thì có ! Sao anh dám nói anh Hai còn yêu chị Quyên Quyên ?

- Anh chỉ nói sự thật .

- Như thế là anh chọc giận mẹ .

- Em có thấy anh Hai buồn không ?

- Thì có buồn , ly hôn gần hai năm thì nỗi buồn cũng phai đi thôi .

- Em hay quá hả ?

- Không hay . Nhưng anh chọc giận mẹ . Mẹ cũng đâu có đến nỗi khắc nghiệt . Chẳng qua mẹ muốn con dâu nhà quý tộc khép mình vào bốn phận làm vợ . Chị ấy đã vì nghề nghiệp bỏ đi đứa con , phải nói là quá đáng .

- Nhưng chỉ đâu cố tình bỏ con .

- Vậy tại sao mang thai còn đi giày cao gót cả chồng cho ngã và mất đứa con .

Cái này thì Hoàng Linh thua , anh cãi không lại nữa , nên nhìn cô em út bằng đôi mắt bén như dao : " Đàn bà con gái , chịu không nổi.. " .

Cộc... Cộc... Tiếng gõ cửa . Hoàng Long bận dán mắt vào màn hình máy vi tính nên chỉ bảo :

- Vào đi !

Thùy Lâm đẩy cánh cửa bước vào , trên tay cô là xấp tài liệu , cô đặt lên bàn :

- Đây là tài liệu anh cần .

Lúc này Hoàng Long mới ngước lên :

- Em ngồi đi !

Anh rót ly nước trà đẩy đến trước mặt Thùy Lâm :

- Mời em !

Chờ cho cô nhấp môi một chút , anh mới bảo :

- Tháng này doanh thu tăng cao , cho nên anh muốn mời em mời luôn Quyên Quyên dự buổi tiệc tổng kết của công ty . Dù sao công ty chúng ta cũng nhờ cô ấy .

Thùy Lâm gật đầu :

- Dạ .

Hoàng Long cầm tài liệu lên xem :

- Đủ rồi , không còn việc gì nữa , em đi làm việc của em đi .

Thùy Lâm đành uống thêm hớp nước nữa mới đứng lên . Trong lúc Hoàng Long lại tiếp tục công việc của anh , xem như không có mặt Thùy Lâm . Cách cư xử không khỏi làm Thùy Lâm khó chịu , tại sao anh không cảm nhận . Sự quan tâm và cung cách làm việc của cô , những gì anh cần , dù vất vả cô cũng cố gắng hoàn thành cho anh , hoàn thành xuất sắc . Người đâu vô tình đến tệ , có lẽ vì vậy mà anh bị vợ... đá . Cũng từ trong tiềm thức Thùy Lâm đầy ganh tỵ . Mời Quyên Quyên dự tiệc ? Quyên Quyên đâu có làm người mẫu không công , công ty và Fashvi phải trả cho Quyên Quyên một số tiền hậu hĩnh chứ đâu phải không .

Vừa đi , Thùy Lâm vừa làm bầm :

- Chị Lâm ! Tổng giám đốc gọi chị , bảo trở lại phòng Tổng giám đốc gấp .

Gì nữa ! Nhưng trong lòng Thùy Lâm không khỏi thầm vui . Có lẽ anh ân hận vì mới vừa rồi cư xử lạnh nhạt với cô chẳng ?

Thùy Lâm vội vàng quay ngược lại như cái chong chóng , vừa đi cô vừa đưa tay lên ngực trần an mình :

Bình tĩnh , chớ quá hồi hộp ! Mới vừa vui đó , Thủy Lâm tiu nghỉu ngay , vì Hoàng Long đưa cho cô xấp thiệp mời :

- Cô đi phát theo danh sách kê khai nhé !

Chỉ có như vậy mà anh làm cho cô mừng đến tim đập bình bịch . Quý tha ma bắt anh đi . Trở về phòng làm việc , cô ném xấp thiệp mời lên bàn , kéo ghế ngồi trong giận dữ .

Tít... tít... Điện thoại riêng của cô reo . Thủy Lâm bực dọc , lấy điện thoại nghe , tiếng Quyên Quyên vang lên :

- Rảnh không , chút nữa mười hai giờ , tao đón mày đi ăn nhen ?

- Sao khi không mời tao vậy ? Muốn đến công ty gặp... anh Long cho đỡ nhớ hả ?

Quyên Quyên phì cười :

- Đồ quý ! Tao muốn cám ơn mày .

- Cám ơn chuyện gì ?

Chuyện tao được một số tiền do công ty Bách Hoàng tặng doanh thu .

- Được . Mày có lòng , tao ngu gì không ăn . Đến đi , tao đưa thiệp mời công ty mời mày dự tiệc tổng kết .

- Vậy hả ? Gần mười hai giờ , tao chờ mày ở xéo góc công ty một chút nhen ?

- OK !

Thủy Lâm tắt máy , có một chút bực bội , một chút hờn ghen . Quyên Quyên mời cô đi ăn mà đến đây đón , thật lòng hay là muốn Hoàng Long nhìn thấy vậy ?

Mười một giờ năm mươi phút . Quyên Quyên lại điện thoại :

- Tao chờ mày nè , ra mau đi .

Thủy Lâm đứng lên đóng tủ hồ sơ , cấp ví lên vai đi ra cửa , không ngờ đúng lúc Hoàng Long đi đến :

- Em có đi ăn trưa không ?

Thủy Lâm tươi ngay nét mặt . Anh bắt đầu quan tâm đến cô rồi . Cô quên mất bgay cái hẹn với Quyên Quyên :

- Em đi đấy chứ , đói bụng ghê gớm đây nè .

- Em không nên để bụng quá đói , lâu ngày sẽ đau bao tử .

- Vâng . Anh Long , hay là...

- Anh Hai !

Hoàng Lâm đi đến , cặp tay Hoàng Long :

- Em đi tìm anh này giờ . Mười hai giờ rồi không đói sao , đi nhanh lên !

- Ừ .

Vậy là Hoàng Long đi với Hoàng Lâm trong lúc Thủy Lâm vừa định nói : " Hay là anh đi ăn với em " . Hoàng Lâm đứng là vô duyên chết âm đức đi mà ! Anh ta lòi anh trai mình đi bỏ mặc Thủy Lâm đứng đó . Hoàng long cũng chẳng có một lời phản kháng lại .

Điện thoại lại reo , Quyên Quyên giục :

- Mày đang ở đâu vậy ?

- Ra ngay !

Chết mất ! Cô phải ra ngay , Nếu không , Hoàng Long sẽ " đụng độ " với Quyên Quyên . Điều lo lắng của Thủy Lâm không xảy ra , vì Hoàng Long đậu xe trong công ty , hai anh em cùng lên xe quẹo phải , thay vì bên trái có xe Quyên Quyên đang đậu chờ Thủy Lâm .

Vừa lái xe , Hoàng Lâm vừa trêu :

- Anh định theo đuổi Thuỳ Lâm hay sao ?

- Sao em lại hỏi anh như thế ?

- Anh cho Thuỳ Lâm làm trợ lý , lại còn tiếp xúc vui vẻ khi hết giờ làm việc , em phải đặt câu hỏi chứ sao ?

- Chỉ như vậy mà em kết luận anh đeo đuổi cô ấy ?

- Đúng vậy !

Hoàng Long đùa :

- Vậy thì anh em mình cùng đến bệnh viện trị bệnh ảo tưởng của em , sau đó chúng ta hãy về nhà ăn cơm .

- Thôi , mình về nhà ăn trưa cái đã , kéo mẹ và nhóc Út chờ .

- Không sao đâu . - Hoàng Long tiếp tục đùa - Bệnh của em là quan trọng , mẹ và nhóc Út có chờ một chút cũng không sao .

Nói xong , hai anh em cùng phá cười lên vui vẻ . Đang cười , chợt Hoàng Lâm thẳng gắp . Kết...

Hoàng Long nhăn mặt :

- Gì vậy ?

Hoàng Lâm cho xe tấp vào lề :

- Anh lái xe giúp em đi , bởi vì em bị bệnh ảo tưởng . Lái xe rất nguy hiểm .

- Thôi , lái xe đi chú Ba . Stop , không đùa nữa .

- Chà ! Hôm nay gọi em là chú Ba nữa .

- Về nhà mau đi .

Hoàng Lâm lái xe đi , không thấy phía sau là xe Quyên Quyên và Thuỳ Lâm . Quyên Quyên - Hoàng Long gần nhau trong gang tấc mà như xa nhau ngàn trùng , định mệnh nào cho tái hợp rồi phân ly .

Đến ngã tư , xe Hoàng Lâm quẹo trái , còn xe Quyên Quyên đi thẳng , sau đó tấp vào quán Phong Lan . Cả hai đi vào quán , lại có nhiều đôi mắt nhìn họ , nhìn Quyên Quyên thì đúng hơn . Một con người thật họ từng trông thấy khi xem tivi .

Về mặt Thuỳ Lâm không vui , đổ kỹ trong lòng cô mỗi lúc tăng chứ không có giảm . Vừa ngồi xuống ghế là mở ví lấy tấm thiệp mời đưa cho Quyên Quyên . Quyên Quyên cau mày cầm lên xem :

- Gì vậy?

- Công ty của tao mời mày dự tiệc .

Quyên Quyên bỏ tấm thiệp xuống bàn ra vẻ hờ hững :

- Tao không đi đâu .

- Mày coi thường công ty của tao ư ? Bây giờ mày nổi tiếng quá mà .

Quyên quyên kêu lên :

- O' hay ! Sao khi không mày cẩu gắt với tao vậy hả ?

- Xin lỗi , có lẽ bữa nay tâm trạng tao không vui .

- Mày uống nước đi . Tao không hỏi sao mày không vui đâu . Công việc căng thẳng quá phải không ? Uống miếng nước cho đỡ căng thẳng .

Thuỳ Lâm miễn cưỡng bưng ly nước lên uống . Cô biết mình vô lý khi hằn học với Quyên Quyên , nhưng sao cô vẫn không kiềm chế được đổ kỹ trong lòng mình , cô đang đau khổ vì sự lạnh nhạt của Hoàng Long .

Quyên Quyên ân cần :

- Mà có cần tao giúp cho gì không ?

Thùy Lâm lắc đầu :

- Mà không giúp được tao đâu . Hôn nhân của mày và anh Long có lẽ ghi ấn tượng quá sâu , cho nên anh Long bây giờ dừng dừng với tất cả .

Cái này thì Quyên Quyên hiểu , cô không giúp gì được cho Thùy Lâm . Cô cũng không hiểu mình nên vui hay nên buồn , khi mà biết anh vẫn còn nghĩ đến cô .

Quyên Quyên bưng ly nước lên uống một hơi , chất nước lạnh buốt qua kẽ răng...

o o o

Còn ôm bó hoa được tặng , Tấn Lực lại ôm bó hoa nữa đến trước Quyên Quyên .

- Hoa này là của Anh tặng em .

Quyên Quyên vui vẻ nhận :

- Cám ơn anh Lực nhen .

- Cám ơn anh thì mời anh đi ăn đi , anh trả tiền , không bắt em trả đâu mà sợ .

Quyên Quyên bật cười :

- Anh làm như em là dân đại trùm sò , không dám mời anh cơm .

- Vậy là em nhận lời . đúng không ?

- Xe anh đâu ?

- Ngoài kia . Anh đưa em về nhà cất hoa xong chúng mình đi ăn nhen ?

- Dạ !

Tấn Lực vui vẻ mở cửa cho Quyên Quyên ngồi vào , anh cũng không quên thận trọng để những bó hoa được tặng của Quyên Quyên cẩn thận cho đừng giập , xong lên xe ngồi vào tay lái :

- Bây giờ mình đi ăn ở đâu đây em ?

- Tùy anh chọn .

- Chỗ cũ nhen ?

Tấn Lực lái xe đi đến nhà Quyên Quyên , sau đó mới đến một nhà hàng năm sao . Anh kéo ghế cho cô ngồi :

- Em nhớ gốc cây hoàng lan này không ?

- Nhớ chứ , hồi đó là quán cà phê Hoàng Lan , bọn học trò mười hai của mình thích đến đây để thưởng thức mùi hoa ngọc lan ngào ngọt . Mới đó mà đã tám năm rồi , mau quá hả anh ?

Tấn Lực chớp nhẹ mắt , băng khuâng nhớ thuở học trò . Thuở ấy , Quyên Quyên mới mười sáu tuổi nổi tiếng là hoa khôi . Anh yêu thầm cô và cũng chỉ dám đứng ở xa nhìn cô . Cũng như bây giờ , tám năm mới gặp lại , anh vẫn chỉ cư xử với cô như tình bạn .

Người phục vụ mang nước uống đến , xong đặt tờ thực đơn lên bàn .

- Anh chị gọi món gì ạ ?

- À , chờ một chút nhé . Em ăn món gì , Quyên Quyên ?

- Anh chọn luôn đi , đừng gọi nhiều như lần trước . Ít thôi .

Tấn Lực đùa :

- Sợ mất eo hả ?

- Cũng không hẳn như vậy , anh luôn nói là em ăn như mèo hử mà .

- Nhưng lâu lâu ăn nhiều một chút , không sao đâu , tăng cân một chút làm người đẹp mũm mĩm cũng được .

- Anh này ! Em quen ăn ít rồi , có ăn nhiều cũng ăn không nổi .

Món ăn được gọi mang lên , Tấn Lực ân cần gấp thức ăn cho Quyên Quyên .

- Ăn đi em .

- Anh cũng ăn đi chứ , không cần lo cho em .

- Anh vẫn muốn lo cho em . Dù sao khi em và Hoàng Long ly hôn cũng có lỗi lầm của anh .

Quyên Quyên lắc đầu :

- Không liên quan gì đến anh cả .

- Sau khi em kết hôn , anh đi khỏi Việt Nam và anh cũng không nghĩ là chỉ có một trăm ngày , hai người lại chia tay . Nghe Thùy Lâm nói mà anh không dám tin .

Quyên Quyên lảng ra :

- Mình ăn đi anh .

Quyên Quyên không muốn nhớ chuyện đau lòng . Nhớ làm gì , hãy để cho nó ngủ yên trong quá khứ . Tấn Lực chợt chồm tay cầm tay Quyên Quyên :

- Quyên ! Anh còn cơ hội không ?

Quyên Quyên ngớ ngàng rút tay lại :

- Anh nói gì vậy , em là người đã kết hôn rồi .

Tấn Lực giữ chặt tay Quyên Quyên lại :

- Đã kết hôn và cũng đã ly hôn . Anh vẫn còn yêu em và chỉ cần em có yêu anh là đủ .

Đôi mi dài và cong của Quyên Quyên sụp xuống , như muốn trốn chạy ánh mắt rực lửa yêu thương . Song rồi cô lại ngược lên nhìn thẳng vào anh , cũng cùng một lúc cô bàng hoàng , bởi từ cánh cửa chính , Hoàng Long cùng Thùy Lâm đi vào . Hoàng Long khựng lại , không ngờ gặp Quyên Quyên và Tấn Lực - một người góp phần vào hôn nhân tan vỡ của anh .

Còn Thùy Lâm thì vờ vui vẻ :

- Anh Tấn Lực ! Không ngờ gặp hai người ở đây nghen ?

Tấn Lực cười gượng gạo . Còn Hoàng Long lạnh lùng rẽ ngã khác , chọn một bàn ngồi vào . Thùy Lâm đành bắt tay Tấn Lực :

- Xin lỗi nghe , em bận đi với xếp .

Cô quay lưng đi nhanh , trong lúc Quyên Quyên cố giữ bình tĩnh , dù lòng cô đang nổi sóng ba đào . Sao cô lại mất bình tĩnh và thậm chí còn đau lòng khi nhìn thấy họ đi với nhau ? Những món ăn ngon không còn hương vị mà trở nên nhạt nhẽo .

Như thấu hiểu , Tấn Lực khe khẽ :

- Nếu em không muốn ăn nữa , chúng ta uống nước rồi đi .

- Vâng !

Tấn Lực gọi tính tiền , trong lòng anh thảm buồn . Anh hiểu Quyên Quyên vẫn còn yêu Hoàng Long . Có yêu nhau người ta mới không chịu nổi khi nhìn thấy nhau , mà Hoàng Long lại đi với Thùy Lâm .

- Anh Lực ! Em muốn về nhà .

Tấn Lực thờ dài :

- Ừ , anh đưa em về nhà .

Xe về đến nhà , Quyên Quyên xuống xe . Tấn Lực toan bước theo , cô năn anh lại :

- Anh về đi . Em muốn một mình .

- Quyên Quyên ! Anh không nghĩ em bị sốc khi thấy Hoàng Long đi với Thùy Lâm . Rõ ràng là em còn yêu Hoàng Long .

- Anh Lực ! Em muốn một mình . Anh về đi nhé .

Quyên Quyên mở cửa đi vào nhà . Xong , cô đóng cửa lại , rồi đứng dựa vào cánh cửa bất động . Quyên Quyên ! Mà đang làm gì vậy ? Tại sao phải đau khổ , hai năm qua chưa đủ để lãng quên hay sao ?

Quyên Quyên đi cùng Tấn Lực rồi . Hoàng Long không nghĩ là anh lại gặp cô ở đây . Mọi quan hệ của cô và Tấn Lực vẫn còn . Nghĩ đến đây trong lòng Hoàng Long lại buồn bực , ăn không ngon . Thùy Lâm gấp thức ăn bỏ vào chén Hoàng Long :

- Anh ăn không ngon à ?

- Không... ngon lắm chứ .

- Anh buồn vì gặp lại Quyên Quyên và anh Tấn Lực à ?

- Không . Em ăn đi .

Hoàng Long bưng chén cơm lên ăn , anh chỉ muốn cho xong bữa ăn để đi về nhà . Gần đây anh liên tục gặp lại Quyên Quyên . Mỗi lần gặp cô xong , lòng anh lại chìm vào nỗi đau . Tại sao anh vẫn yêu cô mà lại nghe lời mẹ mình , ký tên vào đơn ly hôn , để rồi chia tay , để đau đớn hiểu ra mất Quyên Quyên dường như anh mất ý nghĩa để sống . Tại sao anh yêu cô mà lại bất lực , không dàn xếp được mối bất hòa giữa mẹ và vợ ?

Hoàng Long tự hỏi lòng mình rất nhiều lần , tại sao thế ? Thời gian đó anh tỏ ra lạnh lùng nghiệt ngã , sống không thật với lòng mình . Để khi chia tay dù đã gần hai năm chia tay , anh vẫn nhớ ánh mắt nhìn anh , nhớ giọng nói nũng nịu của cô..

- Anh Long !

Giọng Thùy Lâm đầy phiền muộn . Rõ ràng cô đang ngồi cạnh anh , mà anh như quên mất cô ở bên anh , trầm tư xa vắng . Thùy Lâm phải gọi lần thứ hai , Hoàng Long mới giật mình :

- Em nói gì Thùy Lâm ?

- Nếu anh ăn không nổi thì chúng ta uống nước rồi đi về .

- Em no chưa ?

Thùy Lâm hờn dỗi :

- Nhìn anh như thế , em có đói cũng không muốn ăn .

- Anh xin lỗi .

- Anh có lỗi gì đâu , khi mà anh chưa quên Quyên Quyên . Còn với em , anh đâu có là gì của em . Chúng ta là nhân viên và ông sếp mà thôi .

- Em cay đắng làm gì ?

Hoàng Long gọi tính tiền xong đi ra xe .

- Anh đưa em về nhà nhé ?

Một cuộc đi ăn tối chán phèo , tuy nhiên Thùy Lâm không thể tỏ bày bất mãn của mình , cô chỉ biết ngồi yên lặng cho đến khi xe về trước cửa nhà mình . Cô tháo dây an toàn và ngập ngừng :

- Hay anh vào nhà em uống ly nước ?

Hoàng Long lắc đầu :

- Thôi , anh muốn về nhà nghỉ ngơi . Em vào nhà đi !

Chỉ như thế là Hoàng Long lái xe đi , vô tình như họ chưa là bạn bè nhau . Nhìn theo chiếc xe đi chỉ còn là một chấm nhỏ , Thùy Lâm tức muốn khóc . Tại sao anh không nhìn thấy tình yêu cô dành cho anh chứ ?

Người đầu sao quá vô tình .

Chạy xe đi , Hoàng Long lấy điện thoại , bàn tay anh vô tình bấm vào phím hình ảnh , ảnh Quyên Quyên hiện lên , cô cười thật tươi . Xúc động , Hoàng Long đưa điện thoại có ảnh của Quyên Quyên lên môi , trong một phút lặng thầm , anh đưa tay bấm nút số bốn . Đó là số anh cài để gọi nhanh . Chuông đổ , Hoàng Long hết hồn bấm nút tắt . Sao mình lại gọi cho Quyên Quyên , cô và anh đã kết thúc , bây giờ quanh cô có biết bao nhiêu người và ngay cả Tấn Lực nữa . Đưa tay định xóa cài đặt , nhưng rồi Hoàng Long lại thôi , anh muốn giữ lại chút gì đó của quá khứ .

o o o

Một cuộc gọi nhớ , Quyên Quyên sửng sốt khi nhận ra số điện thoại của Hoàng Long . Hoàng Long gọi điện cho cô ? Chắc là không phải . Mà đừng ảo tưởng là Hoàng Long gọi vì anh ấy nhớ mày . Chỉ là công việc mà thôi .

Nghĩ như thế , Quyên Quyên bấm nút gọi lại cho Hoàng Long , song không liên lạc được . Quyên Quyên bực mình . Kỳ lạ , gọi cho người ta , khi người ta gọi lại thì đi khóa máy . Một sự bực bội ầm ức trong lòng Quyên Quyên , sự bực bội đúng hơn là cô muốn gạt bỏ hình ảnh anh ra khỏi đầu mình , nhưng càng muốn quên lại càng nhớ thêm .

Vừa định ném điện thoại xuống . Quyên Quyên nghe tay mình chuyển động , màn hình điện thoại sáng lên và số điện thoại quen thuộc , tay Quyên Quyên rung lên , cô thấy lòng mình vui kỳ lạ . Cô run rẩy bấm nút OK .

- Alô..

Giọng nói quen thuộc trong thanh , Hoàng Long nghe lòng mình lặng trong cảm xúc nên chưa nói được câu nào . Quyên Quyên cau mày :

- Phải anh Hoàng Long không ?

Hoàng Long muốn nói là anh rất muốn nghe giọng nói của cô , nhưng anh không tài nào mở miệng nói ra cảm xúc ấy , sự im lặng làm Quyên Quyên khó chịu , cảm xúc vui tắt ngay . Cô lạnh nhạt :

- Nếu không phải là công việc , tôi tắt máy vậy .

Cô nói như thế để anh lên tiếng , anh nói ra lời nói mà cô muốn nghe , song lại đáng ghét chưa :

- Ừ , em tắt máy đi .

Tắt nè ! Quyên Quyên dần dần bấm nút tắt , chưa kịp bỏ điện thoại xuống thì... tít... tít...

Điện thoại của cô reo và lại là số điện thoại của Hoàng Long . Quyên Quyên nổi cáu :

- Anh Long ! Anh làm trò gì vậy ? Rảnh lắm nên muốn đùa hả ? Tôi đâu có rảnh đùa với anh đâu .

Quyên Quyên tắt máy cái cụp , ném điện thoại sang một bên . Có gọi cho cô nữa cũng đừng hòng cô bắt máy , muốn chơi trò quấy nhiễu điện thoại hả ?

Ngã người xuống gối , nước mắt của Quyên Quyên bắt giạt trào ra như uất ức , như tức tối , như bị ai xúc phạm bắt nạt . Tên lừng khừng , chính vì thái độ của anh mà tôi và anh tan vỡ đó . Tại sao trong công việc anh tỏ ra năng động , thậm chí rất thành công . Còn trong hôn nhân , anh chỉ cho tôi nước mắt , hờn giận và đau khổ . Tôi căm ghét anh , nhưng tôi hiểu , tôi vẫn yêu anh . Gần hai năm chia tay , nỗi đau khổ chia xa của tôi , anh có thấu hiểu hay không ?

Đêm về , khi rửa sạch son phấn trở lại với chính mình , là lúc nước mắt tôi rơi nhiều nhất . Hoàng Long ! Anh là tên đáng ghét , tôi căm ghét anh tận xương tủy .

o o o

Hoàng Lâm gõ nhẹ cửa phòng làm việc của Thùy Lâm , xong mới đẩy cửa bước vào :

- Em có muốn đi ăn trưa với anh không , Thùy Lâm ?

Thùy Lâm mừng rỡ :

- Sao khi không hôm nay lại rủ em đi ăn trưa vậy ?

- Mời em đi ăn trưa cũng có lý do sao ?

- Đâu có . Em hơi thắc mắc . Với lại , em vừa mới điện thoại cho Quyên Quyên .

Hoàng Long thần nhiên :

- Thì đi bộ ba có sao đâu , cỗ đang hợp đồng quảng cáo cho sản phẩm công ty của chúng ta mà .

- Anh... không ngại .

- Không !

Thùy Lâm hớn hở . Có thể là Hoàng Long muốn tỏ thái độ dứt khoát cho bên ngoài đừng bàn tán và mẹ anh không còn cau có khó chịu .

- Vậy mình đi nghe anh .

Hai người đến nhà hàng , Quyên Quyên cũng vừa đến . Cô không nghĩ là anh đi với Thùy Lâm . Nếu như cô bức dọc bỏ về , anh ta sẽ lại nghĩ cộ.. còn yêu anh ta . Còn lâu cô mới để anh nhìn thấy điểm yếu của cô .

Hoàng Long gật đầu chào trước :

- Em đừng trách Thùy Lâm , tại anh đòi đi cùng .

Quyên Quyên lãnh đạm :

- Có sao đâu , nếu biết có anh , tôi rủ thêm Tấn Lực .

Lại Tấn Lực ! Bàn tay của Hoàng Long nắm lại tức tối . Song , anh buông tay ra . Em muốn chọc tức tôi . Tôi mà tức , em lại cười vào mũi tôi chứ gì ?

Thùy Lâm khoát tay Quyên Quyên :

- Thôi , vào đi ! Mình đang khát muốn chết nè .

Quyên Quyên đi vào , trong lòng không khỏi thảm cay đắng . Anh muốn cô đau khổ , cái cảm giác căm ghét Hoàng Long lại bùng lên trong lòng .

Hoàng Long đi phía sau , anh thảm ngắm hai cô gái trước mặt mình . Anh không muốn phân biệt ai đẹp hơn ai , vì dẫu Thùy Lâm có hơn Quyên Quyên , thì Quyên Quyên vẫn duy nhất trong trái tim anh . Gần hai năm chia tay , cô đi nước ngoài nhiều hơn ở trong nước , bây giờ được ăn cơm chung và ngồi đối diện với cô , dù mặt cô có lạnh như đồng , như nước đá đi nữa , anh cũng thấy lòng mình hạnh phúc .

Quán ăn buổi trưa khá đông . Quyên Quyên chọn bàn trong cùng , cô gọi một ly nước lạnh và quay sang Thùy Lâm :

- Mà uống gì gọi đi . Tao thích ăn cơm phần , sẽ gọi riêng . Còn mà và... muốn gọi gì gọi đi .

Thùy Lâm nhăn nhó :

- Sao kỳ vậy ?

- Mà rủ tao , đúng không ? Nhưng hôm nay cho tao làm " chủ xị " đi .

- Như thế sao được ?

- Mà đói bụng không ? Còn tao đói lắm rồi .

Hoàng Long xoa tay :

- Thùy Lâm , cứ làm như lời cô ấy đi . Chúng ta gọi ba phần cơm gà quay .

Quyên Quyên lại phản bác :

- Không . Tôi ăn cơm tôm rim , cho tôi hai con tôm lớn .

Hình như Quyên Quyên cố tình phủ nhận những gì trước đây , ngày xưa họ cũng ba người cùng vào đây , lúc đó cô và anh cùng ngồi bên nhau , Thùy Lâm ngồi đối diện . Còn bây giờ vị trí thay đổi , cô là người ngồi vào cái ghế của Thùy Lâm ngày xưa , cô tránh ánh mắt của anh , lạnh lùng uống nước , lạnh lùng ăn . Ăn chỉ một con tôm và nửa phần cơm , cô đẩy sang một bên .

- Sáng nay ăn phở nên mình còn no . Cậu cứ ăn đi .

Thùy Lâm ái ngại :

- Xưa nay cậu đâu có thích ăn tôm ? Hay gọi món khác ?

- Thôi , mình no rồi . Theo thời gian , sở thích cũng thay đổi chứ .

- Ăn xong , hay về nhà mình uống cà phê ghen . Có cà phê Ban Mê nguyên chất ngon lắm . Anh Long đi nhé !

Hoàng Long hưởng ứng ngay , vốn dĩ anh muốn gần Quyên Quyên mà . Còn Quyên Quyên thì im lặng , không đồng ý mà cũng không tán thành . Thùy Lâm mỉm cười :

- Cậu không lên tiếng là đồng ý , đúng không ?

Quyên Quyên phản bác lại ngay :

- Ai nói với cậu không lên tiếng là đồng ý ?

- Xưa nay im lặng là đồng ý . Bữa nay sao mặt cậu cứ lạnh như nước đá vậy hả ?

Quyên Quyên cúi đầu không trả lời . Cho đến khi ra xe , cô mới bảo :

- Cậu đưa anh Long về nhà đi . Mình có tật ăn no là muốn buồn ngủ , cho nên mình không đến nhà cậu được .

- Kỳ vậy Quyên ?

- Xin lỗi nghe .

Quyên Quyên lên xe của cô , đóng cửa lại ngay và lái xe đi . Thùy Lâm đành quay sang Hoàng Long :

- Anh có đến nhà em không ?

Hoàng Long lắc đầu :

- Thôi , anh muốn đến công ty .

Thùy Lâm cố nén tiếng thở dài . Không có Quyên Quyên , anh cũng chẳng muốn bắt chuyện , mặt cũng lạnh như nước đá . Họ có còn yêu nhau không mà lại như kẻ thù với nhau ?

Hoàng Long đèn trường quay quảng cáo như vị Tổng giám đốc quan tâm đến cách quảng cáo sản phẩm của công ty mình . Lần đầu tiên từ lúc ly hôn , anh thường tự nhủ mình không nên quan tâm đến cô . Nhưng bây giờ như tiềm thức anh xúi giục anh làm theo bản năng của trái tim .

Đang quay ngoại cảnh , Tấn Lực trong vai trò đạo diễn chỉ dẫn Quyên Quyên . Gió chợt thổi mạnh , Quyên Quyên nhăn nhó đưa hai tay che mặt :

- Bụi vào mắt em .

Tấn Lực vội vàng lấy khăn giấy đưa cho cô . Quyên Quyên cầm lấy lau . Tấn Lực ân cần :

- Sao rồi .

- Hơi xốn mắt .

- Có cần anh thổi giùm không ?

- Ừ , giúp em đi !

Tấn Lực vạch mí mắt Quyên Quyên và thổi phù phù .

- Em nháy mắt thử xem còn cộm không ?

- Anh thổi giùm em cái nữa .

- Ừ !

Một cảnh thân mật mà Hoàng Long vô tình chứng kiến . Anh muốn quay về tức khắc , nhưng cũng là lúc cô thư ký trường quay lấy lọ thuốc nhỏ mắt đi đến .

- Anh Lực đưa cho Quyên Quyên .

- Ủ , cám ơn ghen .

Cho đến khi mắt không còn cộm xót nữa , Quyên Quyên mới nhìn thấy sự có mặt của Hoàng Long . Có vẻ như anh chẳng quan tâm đến cô và Tấn Lực , mà chỉ có sản phẩm của công ty anh là chính . Kỳ lạ , mới lúc này lo lắng khi nhìn thấy anh chứng kiến sự thân mật của cô và Tấn Lực , bây giờ tức tối , cô hậm hực vì cái vẻ lạnh lùng đáng ghét kia , và càng hậm hực cô càng cười thơn thớt , thân mật với Tấn Lực hơn .

Sự thân mật không lâu lắm , vì khi quay lại thì Hoàng Long biến mất tăm . Đối tượng cho Quyên Quyên chọc tức không còn nữa , Quyên Quyên không còn hứng thú để làm diễn viên nữa . Tấn Lực cứ bắt cô phải diễn lại . Cuối cùng , chịu không nổi , anh thở hắt ra :

- Chúng ta nghỉ hôm nay đi , ngày mai tiếp tục . Nếu có quay tiếp , em cũng chẳng diễn ra hồn gì đâu .

Quyên Quyên cúi đầu như xin lỗi . Tấn Lực giận dữ bỏ đi ra căng tin . Cô ấy vẫn còn quá yêu Hoàng Long , ý nghĩ này làm cho tim anh thất lại đau đớn . Gọi nước song không uống , Tấn Lực lấy xe đi , cho dịu cơn sóng dữ trong lòng .

Quyên Quyên thờ người ra . Cô tự mắng thầm mình làm đau lòng Tấn Lực , nhưng rồi cô biết mình không thể làm gì khác hơn , khi mà cô không yêu anh .

Cũng lên xe , Quyên Quyên về nhà mình . Cô mở đầy bồn nước tắm mình vào đó , như trấn tĩnh mình .

Điện thoại bàn reo , Quyên quyên bước ra ngoài nhấc điện thoại lên :

- Anh Lực hả ? Em biết là em có lỗi với anh , cho em xin lỗi ghen .

Song cái giọng đầm ấm quen thuộc làm cho cô muốn đứng tim :

- Thân mật quá hả ?

Thay vì phản bác lại , trong lúc bất ngờ đến thành lính quynh khờ khạo , Quyên Quyên ấp úng :

- Em xin lỗi .

- Xin lỗi ? Sao phải xin lỗi chứ ! Ngay cả điện thoại vừa gọi cũng nghĩ đến anh ta mà . Trong đầu em đâu có bao giờ nghĩ đến tôi , trong lúc tôi luôn nghĩ về em .

" Tôi luôn nghĩ về em " Toàn thân Quyên Quyên run lên trong cảm xúc . Đã lâu lắm , cô mới nghe lại giọng nói hờn ghen này . Có phải Hoàng Long không , anh đã kéo cái mặt nạ của mình xuống rồi sao ?

Ôi ! Tim Quyên Quyên như muốn ngừng đập trong cảm xúc , người cô tê cứng , không nói thành lời .

Tiếng Hoàng Long lại vang lên :

- Alô . Quyên Quyên...

Quyên Quyên buông điện thoại , cô không biết nói lời nào với anh bây giờ . Anh thật lòng hay là anh đang đùa với cô , chẳng phải anh đã có Thùy Lâm rồi hay sao ?

- Alô , Quyên Quyên...

Hoàng Long bực dọc gác máy . Quyên quyên không thèm nghe điện thoại của anh , có nghĩa cô xem anh như kẻ lạ . Còn anh , lại sao khi không lại quá ghen tuông thành hồ đồ , gọi điện thoại và nói là anh nhớ cô . Anh làm trò cười cho cô mất rồi .

Trong lúc Hoàng Long nằm xuống giường , lót hai tay dưới ót , chìm trong nỗi buồn vô tận , thì nơi đây Quyên Quyên đứng sững người ra , như quên cả không gian và thời gian .

Quá khứ ngọt ngào của ngày nào lãng đãng đi về...

...

Sáng nay , Quyên quyên đứng lóng ngóng chờ Thiện Quang , chàng ca sĩ đẹp trai có hàm răng trắng bóng , người giúp cô len vào thế giới nghệ thuật thứ bảy .

- Cô ơi !

Hoàng Long dạo quanh cửa hàng đã lâu , vậy mà cô chủ bán hàng dường như chẳng quan tâm , cô đang đợi ai đó .

- Cô ơi ! Tôi muốn mua con gấu bông màu hồng này .

Hoàng Long gọi lần thứ hai , Quyên Quyên mới giật mình :

- Dạ .

- Cô bán hàng mà xem ra không cần bán hàng vậy ?

Câu nói của anh bất chợt làm Quyên nổi cáu , cô xẵng giọng :

- Anh mua gì ?

- Thôi , không mua nữa . Người ta luôn nói vui lòng khách đến vừa lòng khách đi . Cô đâu có cần khách , cô cần anh chàng ca sĩ Thiện Quang kia .

Quyên Quyên sững người ra . Chuyện cô mong Thiện Quang , sao anh ta cũng biết vậy . Mắt cô tròn lên :

- Sao.. sao anh biết ?

- Cô hướng mắt ra đường và chốc chốc cầm điện thoại , điện thoại sáng lên màn hình có ảnh anh ta , cô nghĩ anh ta nâng đỡ cô vì thích cô ? Anh ta là con bướm đa tình , cô đẹp thật nhưng cô cần phải có cái mỏ .

Quyên Quyên cau mày :

- Mỏ gì ?

- Mỏ bạc .

- Đây , anh đừng có nói xấu người ta nghe !

- Không tin , em cứ đi mà tìm hiểu và hãy tỉnh táo lại , nếu không sẽ là con thiêu thân khờ dại đấy .

- Cám ơn lời cảnh báo của anh . Anh muốn mua gì , chỉ cho tôi lấy , tính tiền rồi đi cho lẹ giùm đi .

- Lại đuổi khách ! Nhưng tôi nói cho em nghe , không chỉ có mình em ngốc .

- Sao ?

- Tôi cũng có yêu một người , yêu say đắm và nghĩ rằng nếu mất cô ấy , tôi không còn phương hướng sống .

Quyên Quyên mai mỉa :

- Anh cũng lãng mạn quá hả . Rồi sao nữa ?

- Tôi tình cờ khám phá ra cô ta không yêu tôi , mà chỉ muốn lợi dụng tôi .

- Rồi sao nữa ?

- Rồi có một ngày mây đen giăng giăng xám xịt cả bầu trời , gió thổi mạnh vén bức màn gian dối , tôi gặp cô ấy trên phố với một chàng bánh bao , có xé hộp .

- Cổ có thanh minh thanh nga gì với anh không ?

- Không ! Cô ấy nói lời chia tay không ngần ngại nữa . Cổ bảo sợ nghèo , sợ xấu , cổ phải đi tìm một anh chàng Bạch mã giàu có , manh sung sướng đến cho cuộc đời cổ .

Nhìn ra ngoài đường , Quyên Quyên châm biếm :

- Tội nghiệp anh quá hả , đi xe hộp mà bảo nghèo à ?

- Đâu có , cô lầm rồi ! Tôi lái xe cho công ty , tôi đi mua gấu vải ở cửa hàng cô là cho em gái ông chủ tôi .

- À... ạ...

Quyên quyên nhìn chàng trai . Cách ăn mặc của anh ta không giống tài xế chút nào . Tuy nhiên , cô không ghét anh ta nữa , vì anh ta và cô như đang đi cùng một con đường . Ngày nào chưa nổi tiếng , Thiện Quang luôn nói yêu cô . Còn bây giờ quá nổi tiếng , nhiều bóng hồng vây quanh , cô chỉ còn là bóng mờ , anh hẹn cô nhưng có bao giờ đúng hẹn đâu .

Sau lần trò chuyện ấy với Hoàng Long , Quyên Quyên hiểu rõ một điều , Thiện Quang không còn là Thiện Quang ngày nào . Còn cô dường như tôn vinh anh là thần tượng , cô không thấy đau khổ khi bị hờ hững .

Rồi một ngày.. anh và cô thân nhau . Một hôm anh nhìn cô chăm chú :

- Em có phát hiện ra anh đáng yêu không ?

Quyên Quyên nhìn anh , cô không hiểu ý nghĩa câu hỏi của anh , nên đùa :

- Nếu anh đáng yêu , cô người yêu của anh đâu có cho anh rơi .

- Sao tàn nhẫn chà đạp lên nỗi đau của người ta vậy ?

- Không phải chà đạp mà là nhắc để chứng minh , anh không hề đáng yêu .

Hoàng Long nhún vai :

- Chỉ vậy thôi sao ?

- Đúng thế !

- Em không tin anh đáng yêu , thì yêu anh thử xem ?

Quyên Quyên phì cười :

- Buồn cười thật , đâu có kiểu đề nghị lạ đời vậy hả ? Tôi mà yêu anh ?

- Chắc không ?

- Chắc như đinh đóng cột .

- Vậy thì... cá cược đi .

- Cá cược như thế nào ?

- Em chấp nhận cho anh theo đuổi em . Một thời gian sau , nếu em yêu anh... em thua cuộc .

- Vớ vẩn ! Nếu như tôi vẫn không yêu anh thì sao ?

- Anh sẽ đến cửa hàng , mỗi ngày mua hai con gấu , không phải một con .

- Anh không mua , tôi bán cho người khác . Mà nè , mỗi ngày anh mua một con gấu bông chi vậy ?

- Bí mật , nhưng anh cũng bật mí sơ cho em biết , có một cây si đại thụ , anh ta không biết làm gì nên ngày nào cũng đến mua một con gấu , nhưng kỳ thật là để nhìn mặt cô ấy .

- Anh nói chuyện tiếu lâm ở đâu vậy ? Được , bây giờ tôi cũng không muốn mất mỗi bán , một ngày bán một con gấu vải , ba mươi ngày là ba mươi con , anh không phải là một khách hàng dễ tìm , cho nên tôi bằng lòng cá cược , nhưng có điều kiện đó .

- Cứ nói điều kiện của em !

- Sau ba tháng , anh thất bại thì không được đến cửa hàng tôi làm việc vô bổ nữa .

- Còn ngược lại thì sao ?

Quyên Quyên hást mặt vênh váo :

- Ngược lại thì anh lời to , được tôi yêu là vinh dự và hạnh phúc cho anh .

Hoàng Long gật đầu :

- Được . Móc ngoéo đi .

- OK !

- Bắt đầu từ hôm nay nhé !

Không được . Bắt đầu từ ngày mai . Còn bây giờ anh mua một con gấu bông rồi đi , cho tôi được thoải mái .

- Em cho là anh làm phiền anh sao ?
- Anh muốn nghĩ sao cũng được .
- Anh không tự ái lời nói của em đâu .
- Ảo tưởng .
- Em nói ai ảo tưởng ?
- Anh !

Hoàng Long cười , anh chợt thấy thú vị trong trò chơi mới .

Cuộc hẹn hò đầu tiên , Hoàng Long mở tủ quần áo của mình ra ngắm , anh sẽ chọn bộ quần áo.. chắc chắn cô nàng kiêu hãnh sẽ ngẩn người ra .

Nhưng khác với Hoàng Long , Quyên Quyên không chuẩn bị gì hết . Một cô gái đẹp thường hay kiêu hãnh , sự thất bại khi Thiện Quang quay lưng chẳng để cho cô dấu ấn sâu đậm nào .Cô hẹn anh , cá cược với anh chẳng qua là trò chơi vui vẻ .

Cô mở cửa nhà khi anh đến , vẫn còn mặc bộ quần áo mặc nhà . Anh nhăn mặt :

- Sao chưa sửa soạn ?
- Năm phút . Nhưng mà mười lăm phút , anh cũng đợi , đó là bí quyết chinh phục phụ nữ cơ bản nhất .
- OK .

Quyên Quyên bỏ đi vào trong , mặc cho Hoàng Long ngồi làm khách , ngắm căn phòng nhỏ nhưng bày biện ngăn nắp , thoáng mát và đẹp đẽ của cô .

Không phải đợi mười lăm phút mà là nửa giờ trôi qua , cô mới chịu đi ra , đơn giản trong bộ complet màu trắng , tóc cột gọn lại . Chỉ như thế mà cô bắt anh đợi nửa giờ , đúng là quá đáng . Cô ta thử thách mình , mình không kiên nhẫn là thua cuộc .

Quyên Quyên mở tủ lạnh lấy một ly nước :

- Mời anh uống nước .
- Cám ơn em .
- Anh chờ em một chút nghen . Em còn phải trang điểm .
- Ờ , được mà .

Hoàng Long tỏ vẻ sẵn sàng . Cô muốn thử sức kiên nhẫn của anh đây mà . Nửa tiếng đồng hồ trôi qua nữa , Hoàng Long coi báo sạch trơn , không còn một dòng nào là anh không xem , vậy mà Quyên Quyên vẫn chưa chịu đi ra .

Đúng lúc Hoàng Long bắt đầu hết kiên nhẫn thì Quyên Quyên mới xuất hiện , xinh đẹp như nữ hoàng . Thấy cô , anh gần như quên hết bực dọc .

- Anh chờ em có lâu không ?

Hoàng Long cười khỏá lấp :

- Cũng không lâu lắm . Vì em , anh chờ bao lâu cũng được mà .
- Vậy thì tuyệt ! Anh chờ em làm tóc nữa nghen .

Trời đất ! Hoàng Long kêu khò thẳm trong cổ họng , mặt anh bí xị như hoa héo . Trong lúc Quyên Quyên cười tươi như hoa hướng dương buổi sáng . Cô trở vào làm tóc . Nhưng có làm tóc đâu , mà cô đóng chặt cửa lại và ngã ra cười thú vị . Bao nhiêu đó là chưa đâu " ông kẹ " . Anh sẽ thua là cái chắc .

Bên ngoài Hoàng Long nghiến răng . Anh không thua em đâu .

Và anh đi lại tủ lạnh của cô , mở ra lấy hết trái cây , bánh trái mang lại bàn tự nhiên " chat " . Nửa giờ nữa , Quyên Quyên đi ra , vị chi là một tiếng rươi cô bắt Hoàng Long chờ .

Vừa đi ra tới phòng khách . Cô há hốc mồm , mắt tròn to còn hơn đèn pha xe hơi . Hoàng Long đang
<https://tieulun.hopto.org>

ngủ trên ghế dài , dưới chân bàn và trên bàn nữa toàn vỏ trái cây , chuối có , táo có , cả vỏ bánh . Tức mình cô lay mạnh vai anh :

- Dậy , dậy đi !

Mắt nhắm ghiền , Hoàng Long bảo :

- Để anh ngủ mà .

- Ngủ... cái đầu của anh ! Có mau dậy không ?

Mặc cho cô gọi , anh vẫn ngủ như con ma đói ngủ . Được . Anh đang " chơi " lại cô . Nhưng điều trước tiên cô phải dọn rác anh ta bày đầy phòng khách của cô . Rồi anh biết tay tôi .

Dọn dẹp xong , Quyên Quyên ngồi khoanh tay nhìn Hoàng Long ngủ . Anh ta đúng là báo hại mà , anh trông hết tử lạnh của cô . Tôi vái trời anh bị bội thực , Tào Tháo rượt một bữa cho biết , miệng của tôi thiêng lắm đó , nói đâu là có đó ngay .

Phọ.. phọ.. Anh ta còn ngáy to nữa chứ . Hết còn chịu được , Quyên Quyên lắc vai Hoàng Long lần nữa :

- Anh có dậy cho tôi bảo không hả ? Người đâu đúng là bất lịch sự . Tôi không việc gì phải lịch sự với anh cả .

Quyên Quyên quay vào và mang ra thau nước lạnh , cô mím môi hất mạnh...

Hoàng Long nhảy dựng lên la thất thanh :

- Nước ngập ! Mưa ! Nhà dột...

- Tĩnh ngủ chưa hả ?

Hoàng Long nhăn nhó đưa tay lau mặt :

- Sao em ác dữ vậy Quyên ?

- Vậy chứ tại sao anh nỡ anh hết thức ăn trong tủ lạnh của tôi vậy hả ?

Hoàng Long gãi đầu :

- Chứ đợi em... anh đói quá ?

- Đói rồi làm như vậy sao ? Tôi ra gọi để đi , sao anh cứ ngủ ?

Hoàng Long có ngủ đâu , anh cố tình trêu cô , không ngờ cô đúng là dữ dần và cũng lợi hại hết biết . Anh dịu lại :

- Làm ơn cho mượn cái khăn đi .

Quyên Quyên liếc xéo Hoàng Long .

- Không có khăn .

- Vậy em làm tóc xong chưa ?

- Anh nhìn đồng hồ xem mấy giờ rồi mà còn đi ra ngoài . Hơn nữa , người ngòm anh như con chuột mắc nước , ra đường người ta tưởng anh mới lột xuống hố ga leo lên thì khổ .

- Vậy thì... anh đành đi về . Ngày mai anh sẽ đến đón em .

- Được !

Chờ Hoàng Long đi ra là Quyên Quyên đóng ngay cửa lại . Không nén được tức cười , cô ôm bụng cười vang . Ngày mai thử xem anh còn dám đến .

Hoàng Long ra về , anh vừa lái xe anh vừa làm bầm : " Cô bé cao thủ , nhưng em đừng có quên , vỏ quýt dày thì có móng tay nhọn " . Anh sẽ không thua em đâu .

° ° °

Quyên Quyên vừa đưa tay kéo cửa sắt thì Hoàng Long đến . Anh vội vàng giúp cô đóng cửa tiệm , xong <https://tieulun.hopto.org>

đưa chìa khóa cửa tiệm cho cô :

- Anh đưa em về nghen !

- Sao chiều nay anh rảnh quá vậy ? Mà em thấy anh hình như ba mươi ngày trong một tháng , anh rảnh hết hai mươi tám ngày rồi .

Hoàng Long nheo mắt :

- Em không biết đây là kế hoạch chinh phục , để em yêu anh sao ?

Quyên Quyên bĩu môi :

- Kế hoạch của anh không bao giờ thành công . Anh cũng chưa biết đâu , không cần giúp đỡ của anh Thiện Quang , tôi cũng len được vào thế giới người mẫu . Anh xem nè , tôi có giấy mời đóng quảng cáo cho sản phẩm của công ty Hoàng Bách .

- Vậy hả ! Chúc mừng em .

- Tôi sẽ làm người mẫu , đây là mơ ước của tôi . Làm một cô bán hàng thú nhồi bông chán phèo .

- Em có biết thế giới màu sắc đó có lắm cạm bẫy không ?

- Anh nghĩ tôi dễ bị lợi dụng lắm sao ?

- Người ta thường nói " khôn ba năm và dại chỉ có một giờ " .

- Đốt anh đi ! Có đưa tôi về không ?

- Thì có . Sao với anh bao giờ em cũng xăng vậy hả ?

- Vậy thì đừng đi theo nữa , bỏ cuộc đi .

- Muốn anh bỏ cuộc hả ?

Bất chợt , Hoàng Long kéo mạnh Quyên Quyên vào mình , anh hôn cô . Quyên Quyên đờ người ra , cô không nghĩ anh dám hôn cô . Có hơn... ba mươi giây , cô đẩy anh ra , cúi gắt :

- Anh Làm gì vậy ? Xấu xa !

Bị quát nạt mắng mỏ , Hoàng Long cười , cái cười thú vị của kẻ đi chinh phục :

- - Nếu trở thành kẻ xấu xa , mà được hôn em... anh sẵn sàng chấp nhận .

- Anh là... đồ lì lợm , chai mặt . Còn lâu anh mới chinh phục được tôi .

Xô mạnh anh cái nữa , cô đi ào ào ra đường , Hoàng Long đuổi theo .

- Quyên Quyên !

Quyên Quyên quay phắt lại trừng mắt :

- Tôi cấm anh đi theo tôi !

- Em giận anh sao , nếu như vậy cho anh xin lỗi .

Anh vừa định kéo tay cô , cô gạt mạnh ra , quát :

- Anh mà đi theo tôi nữa , tôi la lên cho mọi người biết... anh sàm sỡ tôi đó .

Hoàng Long đứng lại . Không ngờ cô lại giận dữ đến thế . Nhưng rõ ràng cô vừa đón nụ hôn của anh đầy xúc cảm kia mà .

Quyên Quyên chạy nhanh ra đường , đưa tay vẫy chiếc taxi trở tới .

- Taxi !

Nhanh chân hơn , Hoàng Long giữ cửa taxi lại :

- Anh đưa em về . Đi taxi.. tốn tiền .

Quyên Quyên trừng mắt :

- Tốn tiền cũng không liên quan đến anh .

- Nay , em nhận cá cược , tức nhiên anh phải chinh phục cho em... yêu em chứ .

Câu nói của Hoàng Long làm cho anh tài xế taxi cười thú vị :

- Cô ơi.. chịu thua đi . Làm ơn đóng cửa xe giùm , tôi không rước khách đâu .

Hoàng Long kéo Quyên Quyên ra , đóng cửa xe taxi lại . Nháy mắt nhìn anh tài xế :

- Đi đi ! Cám ơn nghen... friend .

Xe taxi đã đi , Quyên Quyên tức điên cả người , cô quát vào mặt anh một lần nữa :

- Anh đừng có ảo tưởng .

- Anh không ảo tưởng . Mà anh hỏi em nè , một nụ hôn , tại sao em lại giận anh khi chúng ta đang cá cược ?

Quyên Quyên phùng má :

- Anh lợi dụng tôi thì có , không thấy quá đáng sao ?

- Anh chỉ muốn... biết xem khi hôn em , hương vị nụ hôn như thế nào . Quả là có... ngọt ngào và cay đắng... bầm giập .

- Biết như vậy sao còn dám ?

- Bởi vì...

Giọng của Hoàng Long chợt trở nên nghiêm trang :

- Bởi vì anh yêu em .

- Thật buồn cười , tôi không có điên đâu mà tin lời anh nói , tôi tuyên bố hủy cá cược , cũng như không muốn thấy mặt anh nữa .

- Quyên !

Quyên bỏ đi như chạy băng sang đường , làm cho Hoàng Long , chỉ còn biết đứng nhìn theo , trong lòng anh là những cảm giác khó tả .

Tâm trạng của Quyên Quyên hôm nay thật vui , cô đóng hoàn tất việc giới thiệu sản phẩm của Công ty Hoàng Bách , nhiều người khen cô xinh xắn , duyên dáng . Tương lai của cô chắc chắn sẽ rộng mở . Năm nay cô mới hai mươi một tuổi , còn trẻ chán . Cô sẽ thành công . Quyên Quyên đang hồi hộp chờ ngày đoạn quảng cáo đó phát trên tivi .

Mang tâm trạng vui vẻ đó , nên khi thấy Hoàng Long lù lù xuất hiện ở cửa hàng của mình , cô không cúi gắt đuôi xô . Tuy nhiên , cô vẫn nhớ nụ hôn " ấu tã " của anh . Hoàn toàn khác hẳn nụ hôn lợi dụng của Thiện Quang . Không nói , không nhìn Hoàng Long , Quyên Quyên thần nhiên xếp gọn hàng vào để đóng cửa tiệm . Hoàng Long cũng im lặng giúp cô . Hai người chưa ai nói với ai lời nào . Ngọt ngọt quá , Hoàng Long lên tiếng trước :

- Quyên !

Ngay lúc đó điện thoại của anh reo , Hoàng Long đành lấy điện thoại nghe :

- Con nghe đây mẹ .

- Con làm gì mà cứ bốn giờ chiều là bỏ công ty đi vậy ?

- Con... bận gặp khách hàng đặt hàng của công ty .

- Việc của con có thể giao cho chú Tân mà .

- Con đang tiếp khách . Có chuyện gì tối nói nghe mẹ .

Bà Hoàng định nói nữa , Hoàng Long đã tắt máy . Từ ngày theo đuổi Quyên Quyên , anh thành người nói dối mẹ mình . Vậy mà Quyên Quyên có biết tội nghiệp cho anh đâu , Cô phũ phàng xua đuổi anh , mặt lạnh còn hơn nước đá . Em ơi , người đẹp thì phải vui cười lên mới đẹp . Anh đã xem đoạn băng quảng cáo rồi , em mặc áo cưới do Hoàng Lâm thiết kế , tuyệt vời . Em chưa biết anh là ai đâu , phải không . Em cứ nghĩ

ông đạo diễn khám phá ra em , chứ đâu nghĩ là do anh giúp em tròn mơ ước của em .

- Này , xong rồi , anh đi về đi chứ . Má của anh vừa gọi anh về nhà... ăn cơm , sao không đi về đi ?

- Nghe lén điện thoại ?

Quyên Quyên bĩu môi :

- Ai nghe lén . Má anh cảnh cáo anh phải không ? Hôm nào cũng bỏ việc đến đây ám tôi , coi chừng anh bị đuổi việc .

Hoàng Long mỉm cười :

- Anh bị đuổi việc , anh sẽ đến đây làm việc cho em , không đòi lương .

- Còn lâu tôi mới thuê anh . Mà nè...

- Sao ?

- Anh nói anh là tài xế lái xe , vậy sao lúc nãy anh nói với má anh , anh bận gặp khách hàng đặt hàng của công ty ?

Giật mình Hoàng Long trở qua :

- Là tài xế bộ không gặp khách hàng được sao ?

- Nói dối , cái miệng của anh dẻo lắm . Thật sự anh là ai hả ? Lấy xe công ty đi suốt ngày , khi nào bị đuổi việc đừng có đổ thừa tại tôi .

- Như vậy mà em không còn biết thương anh chút nào .

- Anh muốn nhận tình thương hại ?

- Không phải .

- Vậy thì chờ đi . Bây giờ đóng cửa lại giùm .

- Tuân lệnh .

Quyên Quyên quay đi giấu nụ cười , có một người cho cô sai khiến cũng thú vị lắm chứ . Đóng cửa xong , anh còn làm tài xế chở cô về nhà :

- Khát quá , cô chủ nhân xinh đẹp ơi . Làm ơn cho ly nước !

- Anh lại tử lạnh mà lấy .

- Không . Xem như em trả công anh mỗi ngày anh đóng cửa tiệm và đưa em về nhà bằng một ly nước lạnh đi .

Quyên Quyên lếc xéo Hoàng Long :

- Những việc anh làm do anh tự nguyện nghen , đừng có đòi hỏi công ở đây .

- Làm ơn đi mà .

Bộ mặt anh đến tức cười , nên Quyên Quyên đi lấy cho anh ly nước , một ly nước trái mơ .

- Nước gì vậy ?

- Nước trái mơ , có uống không ?

- Tuyệt hảo . Cám ơn nghen .

Hoàng Long uống một lèo hết ly nước , lại vùi vỉnh :

- Chưa đã khát .

- Nè , Đừng có " được đằng chân lân đằng đầu " nghen .

Tuy nói như vậy , song Quyên Quyên cũng lấy một chai nước lọc để lên bàn :

- Đó , uống đi .

- Anh có mua thịt bò và rau xà lách , cà chua . Chiều nay.. anh ăn cơm ở đây nghen ?

Quá quắt ! Anh ta tấn công tới tấp . Quyên Quyên la lên :

- Tôi không biết nấu ăn đâu .

- Anh nấu . Anh sẽ đãi em một bữa thịt bò tái chanh ngon tuyệt vời .

Nói xong , Hoàng Long bật dậy ào ra xe lấy túi nylon , anh giơ cao lên :

- Nửa giờ nữa có cơm cho em .

Người gì đâu đến nhà người ta mà tự nhiên như nhà mình . Tuy nhiên , lòng Quyên Quyên lại thấy vui vui . Ngày nào đó anh không còn đến nhà cô hay ở cạnh cô , có lẽ cô sẽ buồn biết mấy .

Đúng là Hoàng long nấu ăn rất tuyệt , anh nấu rất ngon và trình bày thức ăn đĩa rất bắt mắt , làm cho Quyên Quyên phải ngẩn người ra .

- Anh có đi học khóa nấu ăn hay sao vậy ?

- Đâu có ! Anh học từ mẹ của anh đó chứ .

- Mẹ của anh ?

- Ừ , mẹ của anh là người mẹ tuyệt vời . Bà...

Suýt chút nữa Hoàng Long nói mẹ của anh là người phụ nữ tuyệt vời , giúp nhà chồng giữ được sự nghiệp khi ba anh mất sớm , còn nấu ăn rất ngon , song anh dừng lại kịp mà bảo :

- Em mà nếm thức ăn mẹ anh nấu , không chê vào đâu được .

Quyên Quyên trêu :

- Anh tài giỏi về nấu ăn , lẽ ra nên đi phụ bếp hơn là đi lái xe . Còn nữa , anh nấu ăn giỏi , sau này cô vợ sẽ lười vào bếp và giao việc nấu ăn cho anh .

- Có Sao đâu , anh yêu vợ anh , anh tình nguyện làm cho cô ấy tất cả mọi việc .

- Yêu vợ như vậy sao ?

- Chứ sao ! Cô ấy là người sẽ sống cả đời với mình mà .

Không hỏi nữa , Quyên Quyên gấp thức ăn bỏ vào miệng , hương vị của thức ăn tan trong miệng cô . Đúng là tuyệt ! Cô vừa vừa nhấp ngụm bia thưởng thức . Chợt... Hoàng long kề sát vào miệng cô :

- Thưởng cho anh đi .

Quyên Quyên né người ra :

- Thưởng cái gì ?

- Công nấu ăn ngon của anh .

- Anh muốn thưởng gì ?

- Một nụ hôn .

- Đây..

Cảnh giác , Quyên Quyên đưa tay che miệng :

- Tôi chưa phải là bạn gái của anh đâu nghen .

- Nhưng em từng hôn nhau với anh .

- Cái đó là tại anh .

- Không tặng cho anh nụ hôn , vậy thì anh hôn lại em vậy .

Nói là làm , anh hôn lên bàn tay đang che miệng của cô :

- Đây..

Quyên Quyên toan đứng dậy . Hoàng Long dang ra xa :

- Ăn đi chứ !

Quyên Quyên lườm Hoàng Long , cô làm bầm máng :

- Lì !

- Vậy mà em còn chưa chịu mở cửa trái tim của em , để anh gọi nhé ! Tim ơi , mau mở cửa !

Quyên Quyên phì cười :

- Đã lì còn... đáo để nữa !

- Em có khi nào bị mẹ em mắng : chó con lì lợm chưa " ?

- Có . Sao ?

Quyên Quyên bị rơi ngay vào cái bẫy êm ái của Hoàng Long :

- Đâu có sao . Mẹ anh cũng hay mắng yêu anh như vậy , cho nên em mắng anh lì và đáo để , anh vui lắm .

- Điên !

- Vậy thì em hãy yêu chàng điên này đi .

Mắt anh nhìn thẳng vào mắt cô , đôi mắt tràn ngập yêu thương và say đắm . Quyên Quyên sụp mắt xuống , đầu óc cô hoang mang trong cảm giác . Anh đang đùa cợt với cô hay thật lòng vậy ?

Cô áp úng :

- Anh... đùa hả ?

- Ừ ! Anh đùa . Anh muốn em nhìn anh xem anh có đáng yêu không ?

- Nếu tôi nói yêu thì anh thắng cá cược chứ gì . Tốt nhất anh hãy nhìn lên cao để thấy hai chữ " thất bại " .

- Thất bại ?

- Còn gì nữa !

- Chưa đâu ! Cuộc đua vẫn đang tiếp diễn thú vị , em có nhận thấy như thế không ? Nhưng lần này anh muốn cá cược , nếu thua em phải chịu làm vợ anh .

- anh này..

Quyên Quyên la lên :

- Anh đang đùa đó hả ?

- Không . Anh rất nghiêm túc , nghiêm túc một trăm phần trăm .

- Không đùa với anh nữa .

Quyên Quyên định bật dậy , anh vội ôm cô trong vòng tay anh và từ từ cúi xuống , môi anh tìm môi cô . Nụ hôn dài . Quyên Quyên không hiểu sao cô không có can đảm đẩy anh ra , mà đón nhận , cái đón nhận đầy cảm xúc , mở ngõ cho một tình yêu .

Thật lâu , cô mới đặt anh ra :

- Anh là ai vậy ?

- Anh tên Hoàng Long .

- Em không đùa .

- Anh cũng đâu có đùa . Anh yêu em ngay từ lúc em hay đi theo Thiện Quang , em tình nguyện làm mọi thứ cho anh ta như một con osin . Vừa nhìn thấy em , anh đã để tim mình rung động .

- Anh ở đâu mà nhìn thấy em đi theo Thiện Quang ?

- Theo đoàn quay quảng cáo .

Quyên Quyên cau mày :

- Vậy anh là ai ?

- Rồi em sẽ biết .

...

Trong thoáng nổi nhớ xót xa đó , bước chân Quyên Quyên lảo đảo về chiếc tủ đứng , cô kéo cánh cửa tủ ra . Ảnh cưới của cô và Hoàng Long . Cô đã có một đám cưới rõ ràng . Cuộc hôn nhân chỉ có một trăm ngày . Tại sao hôn nhân của chúng ta ngắn ngủi như vậy ? Tại vì ai mà chúng ta xa nhau ? Tại anh , tại em hay là định mệnh thử thách ? Ngày biết anh là con trai chủ tịch tập đoàn quảng cáo và áo cưới Hoàng Bách , em đã nhận lời ngay . Để rồi đón nhận ánh mắt khinh miệt của mẹ anh : em lấy anh vì tiền . Và có lẽ anh cũng nghĩ như mẹ . Tân Lực trở về nước sau đi du học lại là nguyên nhân chính cuộc hôn nhân của chúng ta kết thúc .

Anh có hiểu là em đã yêu anh chẳng . Còn anh , bây giờ hình ảnh Thùy Lâm đi vào tim anh rồi chẳng . Anh đeo đuổi Thùy Lâm như từng đeo đuổi em ? Nghĩ đến đây , tim Quyên Quyên thất lại , nước mắt cô trào rạ..

Hoàng Long có khác gì Quyên Quyên , trái tim anh cũng thổn thức nhớ về kỷ niệm những ngày hôn nhân tình yêu cháy bỏng của đôi lứa , song ngắn ngủi quá , mây đen và giông tố ở đâu ùn ùn kéo kéo đến .

Cộc... Cộc... tiếng gõ cửa làm anh giật mình :

- Mẹ vào được không Long ?

- Dạ .

Hoàng Long đứng lên đi ra mở cửa :

- Có chuyện gì vậy mẹ ?

Đôi mắt bà Hoàng nhìn vào bức ảnh cưới trên bàn , bà khó chịu cầm lên :

- Con vẫn nhớ nó ?

- Mẹ tìm con có chuyện gì không ?

- Mẹ muốn ngày mai con đi với mẹ đi gặp bạn của mẹ .

- Bạn của mẹ sao muốn lại con đi nữa ?

- Bà ấy có cô con gái cũng vừa đi du học ở Mỹ về .

- Mẹ lại muốn giới thiệu bạn gái cho con nữa sao ?

Hoàng Long thở dài :

- Con xin mẹ .

Bà Hoàng nổi giận :

- Tại sao khi mẹ muốn con đi làm quen và tìm hiểu , con luôn từ chối , con vẫn còn nhớ cái kẻ không ra gì đó . Đã ly hôn vẫn còn giữ ảnh .

Xoảng... Xoảng... Bà Hoàng ném mạnh khung ảnh cưới xuống nền gạch cho vỡ tan tành . Hoàng Long kêu lên thất thanh :

- Mẹ !

Tim của anh như có ai xát muối và đâm kim vào . Anh sụp xuống cầm khung ảnh chỉ còn cái khung , kính vỡ tan thành . Anh giờ tẩm ảnh lên , nhưng nhanh hơn bà Hoàng cầm lấy xé làm ba , làm tư .

Hoàng Long nhìn mẹ uất ức :

- Mẹ có biết mẹ quá đáng lắm không ?

- Nếu như con vẫn tiếp tục , mẹ sẽ ra lệnh cắt hợp đồng với nó , đền bao nhiêu tiền mẹ cũng đền.

- Tại sao mẹ lại ghét Quyên Quyên đến như vậy hả ?

- Bởi vì nó là đứa ham tiền nên mới lấy con , có chồng vẫn còn quan hệ bạn bè cũ , còn có tham vọng làm người nổi tiếng . Nó nổi tiếng rồi đó , bây giờ nó thèm nghĩ đến con hay sao ? Con làm ơn sáng suốt giúp mẹ một chút đi . Tại sao Hoàng Lâm , Hoàng Linh , mẹ không phải lo , mà chỉ bận tâm mỗi mình con ?

Hoàng Long không cãi nữa . Nếu anh bệnh vực cho Quyên Quyên , lại làm cho mẹ nổi giận hơn nữa . Bên ngoài , nhân cơ hội này , Hoàng Lâm đi vào :

- Mẹ ! Hôm nay mẹ muốn đi , con làm tài xế cho mẹ nghen .

- Mẹ không cần con làm tài xế .

- Mẹ đừng như vậy mà .

Hoàng Lâm ôm vai bà Hoàng thân thiết :

- Không lẽ mẹ thương anh Hai hơn con ? Anh Hai có nhiều người đeo đuổi , mẹ lo gì mà quỳnh lên đi tìm bạn gái cho anh . Con nè , không có ai hết , sao mẹ không lo cho con ?

Bà Hoàng cốc lên đầu Hoàng Lâm :

- Miệng của con ghê như thế mà không có cô nào ? Chuyện này mẹ phải xét lại mới được . Hay là con cũng muốn đi xem mắt Lan Anh ?

Như chờ câu nói này của bà , Hoàng Lâm gạt đầu cái rụp .

- Đúng đúng ! Con ngưỡng mộ Lan Anh . Còn anh Hai , ảnh... đã có Thuỳ Lâm . Mẹ ơi , " ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên " .

- Dẻo mềm quá trời đi .

- Con giống ba đó mẹ . Con đi với mẹ nghen ?

Vừa nói , Hoàng Lâm vừa nháy mắt với Hoàng Long . Hoàng Long gạt đầu , anh rất biết ơn em trai đã " cứu nguy " cho mình . Ngày xưa cũng nhờ Hoàng Lâm , anh mới cưới được Quyên Quyên . Cậu em trai này đúng là đại ân nhân của anh .

° ° °

Quyên Quyên đang tắm , cô có sở thích sau những giờ làm việc căng thẳng mệt mỏi là về nhà mình , ngâm mình trong bồn nước ấm , mọi phiền muộn và mệt mỏi như tan biến đi .

Điện thoại reo , Quyên Quyên vội bước ra ra khỏi bồn tắm , lấy khăn lông quấn người rồi mới nghe điện thoại .

- Alô .

- Em đang ở phòng tắm đúng không ?

Giọng đầm ấm quen thuộc . Quyên Quyên run lên , cô không nghĩ là anh gọi điện cho cô thân mật như ngày hai người còn sống chung với nhau . Cô đáp ứng :

- Phải.. Có chuyện gì vậy ?

- Không . Anh nghĩ giờ này em... thì ra sở thích của em cũng không thay đổi .

- Vậy còn anh đang ngồi trong phòng hút thuốc ?

- Ừ .

- Hút thuốc có hại cho sức khỏe lắm đó . Bộ không đọc báo sao ?

- Ừ , anh không hút thuốc nữa .

- Anh gọi có chuyện gì không ?

- Em nhớ ăn tối và ngủ sớm .

Anh tắt máy . Quyên Quyên ngẩn ngơ nhìn vào điện thoại . Gọi cho cô để chỉ nói như vậy thôi sao ? Anh ấy hỏi thăm mình với một tình bạn thôi mà . Ly hôn rồi vẫn có thể xem như bạn , đâu phải kẻ thù mà quay

lượng là quay hẩn .

Nghĩ như thế nhưng trong lòng Quyên Quyên lại buồn ảo não . Bạn ư ? Một sự thật khiến lòng cô đau đớn như ngày nào mới chia tay nhau . Tại sao chúng ta còn quan tâm nhau mà lại ra xa lạ và dần vật nhau như thế ?

Vậy Thuỳ Lâm là gì trong trái tim anh ? Bây giờ , lúc nào Thuỳ lâm cũng ở bên cạnh anh , sáng , trưa và chiều và tối nữa , lửa gần rơm rồi cũng bén .

Không còn hứng thú ngắm mình trong bồn nước ấm nữa , Quyên Quyên gieo mình lên giường nằm lặng yên trong nỗi cô đơn chất ngất . Có ai hiểu sau ánh hào quang sáng chói , cô có mọi thứ , nhưng vẫn thiếu một vòng tay ấm áp của tình yêu .

Hoàng Long ơi ! Sao anh cứ làm cho em phải nghĩ về anh , nghĩ mà xót xa cả lòng như thế hả ?

Điện thoại reo , Quyên Quyên chồm dậy trong ý nghĩ , lại là anh . Nhưng không phải . Tấn Lực vui vẻ :

- Em đang ở đâu ? Anh đang đậu xe trước nhà em , quên cái hẹn ăn tối với anh à ?

Chết mắt ! Quyên Quyên kêu lên , cô quên mất cái hẹn với Tấn Lực , cô ấp úng :

- Chờ em một chút .

Quyên Quyên vội vàng mặc quần áo , chải lại tóc , không trang điểm , cô đi ngay với Tấn Lực .

- Em tắm và sấy chút nữa ngủ quên .

- Em ngủ quên trong bồn tắm , nguy hiểm lắm .

Quyên Quyên cười gượng :

- Không sao đâu , Bây giờ mình đi ăn ở đâu hả anh ?

- Anh mua nhiều món ăn làm sẵn , chỉ cần hâm lại . Hay vào nhà em đi !

- Thôi , đến nhà anh đi . Lâu rồi em chưa đến nhà anh .

Tấn Lực mừng rỡ :

- Cũng được .

Chờ cho Quyên Quyên đóng cửa xe lại , anh mới quay sang thắt dây an toàn cho cô . Cử chỉ làm cho Quyên Quyên càng nhớ Hoàng Long hơn . Ngày xưa , Long luôn giúp cô , đôi lúc anh còn " lợi dụng " để hôn cô . Ôi ! Sao bên người này mình lại nhớ người kia !

Xe đến nhà Tấn Lực . Anh ở một mình . Thịnh thoảng có người giúp việc theo giờ đến dọn dẹp . Căn nhà vẫn ngăn nắp sạch sẽ . Tấn Lực cũng chu đáo , anh trút thức ăn vào nồi để lên bếp hâm lại . Sau đó dọn ra bàn .

- Sao anh mua nhiều dữ vậy , ăn sao hết ?

- Ăn không hết , bỏ tủ lạnh , mai ăn tiếp .

Tấn Lực gấp thức ăn vào chén cho Quyên :

- Ăn đi em ! À , hay em uống chút rượu nhé , không say đâu mà sợ .

Miệng nói chân Tấn Lực đi nhanh lại mở tủ lấy chai rượu , trở lại bàn , anh rót vào hai cái ly :

- Mời em !

Quyên Quyên uống cạn :

- Rượu ngon quá !

- Ừ , rượu vang để lâu năm . Nhưng em không nên uống nhiều sẽ say .

Quyên Quyên đùa :

- Chứ không phải anh sợ em uống hết chai rượu ngon của anh ?

Biết cô đùa , Tấn Lực đùa lại :

- Nói sao mà đúng dữ vậy ?

- Rót cho em ly nữa .

Và lại ly nữa , đến ly thứ tư , Tấn Lực giấu chai rượu ra sau lưng :

- Em làm gì uống nhiều dữ vậy ?

- Rượu ngon , em muốn uống . Đưa chai rượu cho em !

- Không được !

Tấn Lực nghiêm mặt nhìn thẳng vào Quyên :

- Em có chuyện gì buồn phải không ? Có nghĩa em còn nhớ Hoàng Long ?

- Tại sao lại nhắc Hoàng Long ?

- Nhưng anh nói đúng chứ ?

Quyên Quyên im lặng , không phủ nhận cũng không chối . Tấn Lực buồn bã cúi đầu :

- Mong rằng anh nói sai . Tuy nhiên , anh muốn em đừng say , để anh và em có buổi ăn tối vui vẻ .

Nước mắt Quyên Quyên dâng lên :

- Làm sao quên quá khứ hả anh ?

Một câu hỏi không sao Tấn Lực trả lời được . Anh ngồi lặng câm trong nỗi đau rất thật . Bởi vì anh hiểu chưa bao giờ Quyên Quyên quên Hoàng Long , mà còn nhớ thì trong trái tim cô , dù là một góc hẹp cũng không có chỗ cho anh . Anh chỉ còn biết âm thầm :

- Anh sẽ đợi ngày em quên... Anh không tin tình cảm anh dành cho em lại không lay chuyển được trái tim em .

° ° °

Từ trên lầu cao của toà nhà một trăm lẻ tám tầng , Quyên Quyên và Tấn Lực chọn một chỗ ngồi có thể nhìn qua vương kính trong vắt ngắm được thành phố về đêm , với muôn ánh đèn sắc màu rực rỡ .

Trong phòng máy lạnh , hơi lạnh làm Quyên rùng mình . Chiếc áo hở vai của cô phong phanh quá , nhưng lại tôn bờ vai trắng ngần của cô , có lẽ vì vậy mà dù lạnh cô vẫn ngồi yên . Tấn Lực nhìn thấy , anh lấy áo khoác , khoác lên vai cô :

- Lạnh coi chừng sẽ bị cảm lạnh đó .

Quyên Quyên cảm động . Tấn Lực thật chu đáo và tế nhị . Cô nhìn anh bằng đôi mắt biết ơn :

- Cám ơn anh !

Tấn lực nhăn mặt :

- Sao em khách sáo với anh quá vậy ?

Quyên Quyên cười không nói , nhưng nụ cười xinh đẹp của cô lại làm sao xuyên trái tim Tấn Lực . Cánh cửa ra vào chợt mở , Hoàng Long và Thuỳ Lâm bước vào . Thuỳ Lâm reo lên :

- Sao trùng hợp vậy ?

Tấn Lực mỉm cười :

- Ngồi chung đi !

Thuỳ Lâm e ngại nhìn Hoàng Long , song anh tự nhiên kéo ghế ngồi đối diện với Quyên Quyên , ánh mắt của anh khẽ lướt trên gương mặt xinh xắn đang cố giữ vẻ lạnh lùng .

Tấn Lực vui vẻ :

- Thuỳ Lâm ! Hoàng Long ! Uống gì , tôi gọi cho .

Hoàng Long giờ tay :

- Tôi gọi cũng được . Thùy Lâm , em uống gì ?

- Gọi nước trà chanh lipton cho em .

Hoàng Long vẫy cô phục vụ :

- Cho hai ly trà lipton đá .

Quyên Quyên cắn nhẹ môi . Họp gu nhau dữ vậy . Đang chúng tỏ cho cô thấy mối quan hệ thân mật chứ gì . Nghĩ như thế , lòng Quyên Quyên cay đắng . Cô quay sang Thùy Lâm vờ tươi cười :

- Tiến triển tới đâu rồi ? Còn mình và anh Lực chuẩn bị đính hôn đó .

Thùy Lâm kêu lên :

- Đính hôn ? Anh Lực , chúc mừng nghen .

Tấn Lực cau mày . Tuy nhiên anh không thể nào nói khác hơn , bề mặt Quyên Quyên và còn một điều nữa , anh muốn cho mọi thứ giữa Quyên Quyên và Hoàng Long kết thúc , nên đưa tay vào túi áo lấy ra chiếc hộp nhỏ :

- Nhẫn đính hôn chuẩn bị xong rồi nè .

Hai chiếc nhẫn xinh xắn . Hoàng Long cắn mạnh môi . Thùy Lâm vui mừng :

- Đẹp quá ! Xin thành thật chúc mừng . Anh Lực , ngày nào mở tiệc đính hôn ?

- Em hỏi Quyên Quyên đó .

Quyên Quyên cười hớn hở :

- Giữa tháng sau .

Không có lời nào hay thái độ của Hoàng Long , gương mặt anh kín như bưng , Bưng ly nước lên uống và lơ đãng nhìn qua vuóng cửa kiếng , ngắm thành phố như lần đầu tiên trong đời mới gặp được... kỳ quan .

- Anh Hoàng Long !

Có hai người từng là khách hàng của Hoàng Long đến chào anh và Tấn Lực , rồi quay qua nhìn Thùy Lâm :

- Bà xã hả ?

Không hiểu sao Hoàng Long không đính chính mà lại nói lơ lửng :

- Cổ cũng là trợ lý đắc lực của tôi nữa .

Quyên Quyên cúi mặt bưng ly nước lên uống một hơi :

- Anh Lực chúng ta về đi !

Tấn Lực cũng chẳng muốn ở lại , nên anh gật đầu khoác áo lại cho cô .

- Thùy Lâm ! Anh và Quyên Quyên phải về .

Bắt tay Hoàng Long , Tấn Lực từ giã ra về :

- Anh ở lại về sau nghen . Chúng tôi phải đi .

- Vâng .

Hai bàn tay bắt nhịp nhéo và buông ra ngay . Hai cặp chia tay , nhưng trong lòng cả bốn người đầy một trời sóng gió .

Ra đến bên ngoài và ngồi lên xe , Quyên Quyên ái ngại .

- Anh... không giận em chứ ? Cho em xin lỗi .

- Có gì đâu .

Nói " có gì đâu " , nhưng Tấn Lực biết có một sự tổn thương trong lòng anh . Xưa nay , anh luôn tha thứ cho những tổn thương cô gây ra cho anh và bây giờ cũng vậy .

- Cho em xin lỗi .

Quyên Quyên ôm choàng Tấn Lực mà khóc . Anh yên lặng để cho cô khóc , mong rằng khi va chạm thực tế , nỗi đau sẽ giúp cô quên .

- Em không cần xin lỗi anh , mà điều quan trọng hãy quên mặt người chỉ cho em nước mắt .

- Em sẽ quên .

Tấn Lực ra về rồi , Quyên Quyên còn đứng lặng bên cánh cửa . Tâm hồn cô chìm vào nỗi đau như hôm nào mới chia tay mới ký tên vào đơn ly hôn .

Tại sao mình buồn ? Quyên Quyên quay ngoắt vào nhà , cô mở tủ lạnh thử người ra và chọt chọt lấy lon bia , mở nắp ra ngửa cổ uống cạn . Bia đắng và lạnh như tâm trạng chán chường buồn đau của cô trong lúc này . Đêm nay Quyên Quyên muốn say , say để quên tất cả mọi ưu phiền .

Phòng triển lãm tranh đá quý , lâu rồi Quyên Quyên mới có một ngày nhàn rỗi , cô đi hết phòng tranh , có một bức tranh được tạo từ những lát đá saphia , đá thạch anh trông tuyệt đẹp . Thường lãm tranh dường như cũng tạo được cho tâm hồn sự nhẹ nhàng quên đi mệt mỏi của cuộc sống đời thường .

Quyên Quyên đi lại chỗ một nhân viên cô bảo :

- Tôi muốn mua bức tranh đá quý hình hoa cúc trắng .

Anh nhân viên vui vẻ :

- Bức tranh đó hả , hay cô chọn tranh khác đi , bức này có người đặt mua rồi .

- Đặt mua sao vẫn còn treo ? Không mua được thì thôi vậy .

- Hay cô mua bức tranh bằng đá thạch anh này đi , đặt ở phòng khách trông rất sang .

Quyên Quyên lắc đầu :

- Tôi không thích .

Cô bỏ đi , vừa ra đến cửa một thằng bé tông vào cô , mặt mũi kèm nhem đầy nước mắt và bánh :

- Hu hụ..

Thằng bé ngồi bệt luôn trên bậc thềm mà khóc :

- Má ơi ! Ba ơi !

Quyên Quyên ngồi sụp xuống bên nó , cô lấy khăn giấy lau mặt cho nó :

- Em sao vậy , sao lại khóc ?

- Hu hụ.. Ba má em đi đâu mất tiêu . Ba ơi ! Má ơi !

- CÔ dẫn em lại quày bảo vệ , để người ta giúp em tìm ba mẹ em nhé ?

- Ba em cãi với mẹ , hai người bỏ đi mất tiêu .

Hoá ra là như vậy , Quyên Quyên lau mặt cho nó , mua chai nước ướp lạnh xong , vừa định dẫn đến phòng bảo vệ , thằng bé chọt reo lên :

- Mẹ !

- Con hư quá , mẹ bảo con đứng tại đó mà , bỏ đi đâu vậy hả ?

Đưa bé xụ mặt , người mẹ điên tiết xông lại tát vào mặt nó .

- Mẹ dặn con làm sao , không được đi với người lạ .

Bị đánh thằng bé khóc thét lên . Bất nhẫn , Quyên Quyên xen vào :

- Tại sao chị lại đánh cháu , nãy giờ cháu đang đi tìm chị .

- Cộ..

Người phụ nữ nhìn Quyên Quyên , nhận ra cô là ai , cô ta trở nên chua ngoa :

- Cô là người mẫu Quyên Quyên ? Người mẫu thì tốt lành gì mà lên tiếng ở đây . Toàn là phường đi phá gia cang người khác . Tránh ra đi !

Quyên Quyên sững người ra , không ngờ lòng tốt của cô lại bị sỉ nhục như vậy . Nhiều người đến xem triển lãm tranh bu lại nhìn cô , ánh mắt không chút thiện cảm , làm cho Quyên Quyên nổi giận :

- Chị không có quyền " vợ đũa cả nắm " như vậy ?

- " Vợ đũa cả nắm " thì sao , sự thật là như vậy mà ?

- Chi không có quyền quá đáng như thế .

Hoàng Long ở đâu không biết , anh đến bên Quyên Quyên , nghiêm khắc nhìn người phụ nữ chua ngoa :

- Tôi là chồng hợp pháp của cô ấy . Tôi cấm chị xúc phạm vợ tôi . Nếu không , tôi sẽ nhờ công an can thiệp đó .

Dáng dấp Hoàng Long bệ vệ , sang trọng , vẻ bệ vệ làm cho người đối diện nể trọng . Chỉ phụ nữ chỉ còn biết lời bừa đưa con của mình đi :

- Về !

Đứa bé bị lôi đi còn cô quay lại nhìn Quyên Quyên . Hoàng Long nắm tay cô kéo ra đường :

- Xe của em đâu ?

- Em đi taxi .

- Vậy anh đưa em về .

Không hiểu sao Quyên Quyên lại thụ động leo lên xe của Hoàng Long và để anh đưa cô về nhà . Xuống xe , họ vẫn chưa nói lời nào với nhau , Quyên Quyên mở ví lấy chìa khoá nhà , Hoàng Long đi theo sau lưng cô . Lòng anh xao xuyến bởi mùi nước hoa quen thuộc , mùi hương hoa mà khi chia tay vẫn còn thoảng hương trên gối gọi cho anh nổi đau chia xa sâu sắc .

Anh muốn đưa tay rạ.. một cái vươn tay thôi , anh có thể ôm cô vào lòng , thổn thức với cô : Anh rất nhớ cô . Nhưng rồi hình ảnh hôm nào khi Tấn Lực đưa chiếc hộp có hai chiếc nhẫn khiến anh dừng lại .

- Em vào nhà đi . Anh đi về .

- Vâng !

Hoàng Long quay lưng lại . Tức mình Quyên Quyên giậm mạnh chân :

- Từ rày về sau , anh không cần quan tâm hay can thiệp giúp đỡ em như ngày hôm nay . Em không cảm ơn anh đâu .

Hoàng Long đứng lại . anh nhìn vẻ mặt giận dữ của cô , như ngạc nhiên , như muốn tìm hiểu . Quyên Quyên nói như uất ức :

- Em nói tiếng Việt Nam chứ đâu nói tiếng dân tộc đâu mà anh không hiểu ?

- Em đang nổi giận ?

- Phải .

- Anh phải hiểu như thế nào đây ?

- Muốn hiểu sao thì hiểu .

- Anh đã làm gì sai ?

- Phải . Chừng nào anh sẽ tuyên bố cưới nhau với Thùy Lâm hả ?

- Em muốn khi nào ?

Kiểu nói của anh tức chết đi được . Quyên Quyên đẩy mạnh Hoàng Long một cái :

- Không muốn khi nào cả . Anh làm ơn biến mất cho tôi nhờ .

- Bây giờ thì anh không muốn đi chút nào .

Hoàng Long kéo mạnh Quyên Quyên vào mình , môi anh tìm môi cô . nụ hôn mạnh mẽ rồi dịu dàng như của ngày nào anh chinh phục cô , mở ngõ trái tim cô .

Quyên Quyên đỡ người ra . Bao giờ cô cũng thấy xúc động và yếu đuối bé nhỏ khi anh giữ cô trong vòng tay và hôn cô .

Buông cô ra , anh thì thầm :

- Em vẫn giống như ngày nào , vẫn mùi hương tóc xưa .

Quyên Quyên cự mình . Cô làm cái gì vậy ? Đã ly hôn những mười tám tháng . Mười tám tháng, bây giờ sao lại để chinh phục như thế này chứ ? Cô sẽ nói như thế nào với Thùy Lâm đây ? Lách ra khỏi vòng tay anh , Quyên Quyên chạy nhanh vào nhà và đóng ập cửa lại .

- Quyên Quyên !

Hoàng Long đuổi theo , tay anh suýt chút nữa bị cửa đóng giập , anh giả vờ kêu lên thất thanh :

- Ói ! Kẹt tay của anh ! Ói..

Hoảng hồn , Quyên Quyên mở cửa ra , nhìn Hoàng Long ôm tay nhăn nhó là cô quên hết , vội nhào đến :

- Đưa em xem !

- Em hận anh lắm có đúng không , nên cố tình đóng cửa cho giập nát tay anh ?

- Không có ! Không có... Mau vào nhà , em bóp dầu và muối kéo làm độc .

- Em lo cho anh ?

- Vào ngay đi mà , Hoàng Long . Em không cố ý , chẳng qua là...

- Chẳng qua là sao ?

- Anh và Thùy Lâm . Thùy Lâm yêu anh , em không thể nào quên anh được nữa .

- Chưa bao giờ anh yêu Thùy Lâm cả .

- Không yêu ?

- Phải . Trong đời anh chỉ yêu có một người , cuộc hôn nhân tuy ngắn ngủi , cô ấy đi nước ngoài và ly hôn , nhưng bao giờ anh cũng vẫn xem cô ấy là vợ anh .

Quyên Quyên nghe rung động toàn thân . Cô nhìn anh sửng sò , cổ họng nghẹn cứng vì qua xúc động . Thật lâu cô mới nói được :

- Chúng ta đã ly hôn và đã không còn sống chung hơn mười tám tháng qua . Mẹ của anh không bao giờ hài lòng em .

- Không lo vết thương cho anh ?

- Không , không ! Anh vào nhà , em đi lấy dầu .

Quyên Quyên tất tả chạy vào nhà , Hoàng Long mỉm cười nhìn theo . Cô nàng mắc mưu , như ngày nào cô hay bị anh lừa . Quyên Quyên mang dầu và bông băng ra , cô nói mà không nhìn Hoàng Long :

- Đưa tay đây cho em !

Hoàng Long đưa tay ra , bàn tay có bị giập bầm hay bị vết thương chỗ nào đâu . Quyên Quyên chất lưỡi :

- Đưa bàn tay bị kẹt lúc nãy cho em bóp dầu !

Hoàng Long ngập ngừng :

- Lúc này.. anh la hoảng chứ có kẹt đầu mà kẹt .

Quyên Quyên sửng sốt :

- Hoá ra anh gạt em ?

- Anh muốn thử xem em có còn quan tâm đến anh hay không ?

Quyên Quyên tức giận :

- Quan tâm hay không quan tâm thì sao ? Anh nghĩ là chúng ta có thể trở lại với nhau à ?

- Sao không thể ?

- Mẹ anh chấp nhận ?

- Anh lớn rồi .

- Lớn rồi ! Vậy mười tám tháng trước anh là một đứa trẻ ?

- Không . Ngày đó do anh quá ghen em và Tấn Lực .

- Còn bây giờ ?

- Vẫn ghen và ghen nhiều hơn .

- Em sẽ lấy Tấn Lực .

- Đừng mà em ! Anh biết chắc em không yêu Tấn Lực .

Quyên Quyên nhìn Hoàng Long bằng nửa con mắt :

- Anh là em hay sao mà biết chắc ?

- Lần này chỉ cần em còn yêu anh , anh nhất định sẽ không để mẹ phân chia chúng ta nữa .

Quyên Quyên Thở dài . Rồi đầu sẽ lại vào đó chắc . Bà Hoàng không bao giờ thích cô , bà luôn xem cô như cái gai cần nhổ bỏ đi . Nhiều người nói đây tai cô , bà luôn chọn những cô con gái nhà giàu trong giới thượng lưu và bắt Hoàng Long đi xem mắt . Mọi việc không theo ý bà muốn , nên bà luôn hậm hực . Có lẽ một phần do Hoàng Lân phá bĩnh .

- Em đang nghĩ gì vậy ?

Quyên Quyên nghiêm mặt nhìn Hoàng Long :

- Em không muốn sống lại không khí nặng nề của ngày trước . Hôn nhân của chúng ta tan vỡ hãy để cho tan vỡ theo ý của mẹ anh đi .

- Nhưng anh vẫn yêu em . Xa em rồi , anh thấy cuộc đời mình như không có ý nghĩa . Mười tám tháng qua , dù anh sống và làm việc , song anh không biết mình sống để làm gì nữa .

Lời của anh rung động cả lòng Quyên Quyên , bởi chính cô cũng như anh , khóc thầm trong những đêm vắng , nhớ vòng tay anh và mắt anh nhìn cô . Tuy nhiên cô vẫn không muốn đầu hàng trước anh . Mười tám tháng trước , cô đã đầu hàng và ngã vào vòng tay anh còn gì nữa .

Điện thoại của Hoàng Long reo , anh hơi nhăn mặt khi nhận ra số điện thoại của mẹ .

- Con nghe đây mẹ .

- Con đang ở đâu thế ?

- Con đang ở nhà một người bạn .

- Mẹ muốn con về nhà ngay .

Điện thoại kêu tút tút , hóa ra là hết pin . Hoàng Long mỉm cười :

- May mắn , mẹ anh không thể điện thoại gọi anh về .

Nhìn anh như trẻ con , Quyên Quyên không khỏi phì cười , cô quên cả giận anh lừa cô :

- Anh có muốn xuống bếp làm thức ăn nhanh để em và anh ăn không ?

Mặt Hoàng Long tươi lên :

- Anh chờ câu nói của em từ lâu rồi , cứ mỗi lần gặp anh là em như cứ muốn đuổi anh đi .
- Em đâu dám đuổi anh , chỉ là em sợ mẹ của anh lo cho anh .

Quyên Quyên cố ý nhấn mạnh ba chữ " mẹ của anh " , Hoàng Long có quan tâm đâu , anh đang quá mừng vì Quyên Quyên dịu dàng ân cần với anh .

Hai người xuống bếp mở tủ lạnh lấy thịt ra :

- Làm gì đây hả anh Long ?
- Ướp thịt xong chiên lên ăn với cơm .
- Vậy em đặt nồi cơm điện , anh ướp thịt nghen .
- OK !

Hoàng Long vừa xắt thịt vừa áp lại gần Quyên Quyên , hỏi :

- Lâu rồi.. em có nhớ anh không ?

Không ngờ anh lại hỏi câu này và chẳng lẽ cô nói thật với anh là cô rất nhớ anh , nhớ đến khóc ướt cả gối , cô lảng ra :

- Làm nhanh lên , em đói bụng rồi .
- Tại sao hồi đó em cứ nhất định đòi ly hôn vậy ?
- Vì chúng ta.. không hợp nhau .
- Anh không tin . Có lúc chúng ta rất hợp và ăn ý với nhau .
- Em chỉ thấy yêu nhau cái gì cũng đẹp , cũng toàn màu hồng và cưới rồi chỉ toàn hoàng hôn màu xám .
- Em là người thẳng thắn . Anh muốn em nói ra hết những ẩn ức trong lòng em . Nói đi em !

Quyên Quyên lắc đầu đùa :

- Cây ngay chẳng sợ chết đứng .

Quyên Quyên không thể nói ra là mẹ của anh đã sỉ nhục cô bằng nhiều lời lẽ nặng nề . Một lần bà nói tạt vào mặt cô : " Nếu như cô còn liêm sỉ hãy ly hôn với con trai tôi . Cô còn sống với nó , nó sẽ mất hết , ngay cả danh vị Tổng giám đốc công ty tôi sắp giao cho nó . Tôi và Hoàng Long cũng không còn là mẹ con nữa" .

Làm sao Quyên Quyên có thể trở thành kẻ bất nhân , bất nghĩa . Là người vợ , nếu như ly hôn , Hoàng Long vẫn còn có thể cưới vợ khác , có quan trọng gì đâu . Mẹ anh mới là người nuôi anh khôn lớn , ơn sâu nghĩa nặng . Phải ly hôn vì lòng tự trọng và vì tình yêu cô dành cho anh nữa .

Những ngày đen tối nặng nề đó , Quyên Quyên không muốn nghĩ đến nữa .

Đang ôm nhiều món đồ mua trong siêu thị , bà Hoàng bị một người tông vào làm cho những món đồ rơi tứ tung xuống .

- Để con nhặt giúp bác .

Thùy Lâm sà lại , cô vừa giúp Bà Hoàng nhặt đồ lên vừa ân cần :

- Bác có sao không ? người đầu đụng người ta bỏ đi luôn không có một lời xin lỗi . Nếu không bạn giúp bác , con chạy theo nắm áo anh ta lại .

- Thôi , có những người mất lịch sự vậy đó . Mình không sao là được rồi . Hôm nay cô cũng đi mua sắm ?

- Dạ ngày chủ nhật mà bác .
- Cô đi có một mình ?
- Dạ , một mình .

Nhặt hết đồ lên , Thùy Lâm vội đi tìm xe đẩy .

- Con phụ bác đẩy ra xe nghen ?

Bà Hoàng cảm động :

- Cô thật tốt . Là bạn của Quyên Quyên mà cô thật là dễ mến .

Thùy Lâm sung sướng khi được khen . Thật ra , lúc này là cô xỏ gã thanh niên , làm anh ta va vào người bà Hoàng . Cô sẽ tìm cách lấy tình cảm của con người lạnh lùng này , không như Quyên Quyên .

Ra đến ngoài , Thùy Lâm nhìn quanh :

- Xe của bác đâu ?

- Để bác điện thoại gọi tài xế .

- Hay là bác để con đưa bác về nhà luôn , con vào siêu thị mua có cây son thôi .

Bà Hoàng vui vẻ gật đầu :

- Được , nếu như thế thì cảm ơn cô .

- Dạ , không có gì đâu bác .

- Bác đợi ở đây nhé , con đi lấy xe . Xe của con cũng đậu gần đây .

Không đầy năm phút , Thùy Lâm lái chiếc Inova sáng bóng đến , làm cho bà Hoàng hơi bất ngờ trước cái sang trọng của Thùy Lâm . Thùy Lâm xuống xe lấy hàng hóa chất lên sau xe . Xong , cô lễ phép :

- Mời bác lên xe đi ạ .

Bà Hoàng ngồi vào xe , hài lòng . Bà nhìn trộm Thùy Lâm . Con bé không đẹp bằng Quyên Quyên . Tuy nhiên , giàu có , có học đó là tiêu chuẩn bà lựa chọn . Bà hỏi :

- - Thùy Lâm , cháu có bạn trai chưa ?

- Dạ chưa . Cháu về nước mới vài tháng , nên muốn lo cho sự nghiệp cái đã .

- Hoàng Long khen cô thông minh , nhưng sao du học về lại đi làm trợ lý vậy ?

- Dạ... tại.. ba của con cũng có công ty . Tại con muốn ra ngoài làm việc để học hỏi thêm .

- À... à như vậy .

Cái nhìn của bà Hoàng dành cho Thùy Lâm lúc này càng tình cảm hơn . Ý nghĩ gán ghép Thùy Lâm cho Hoàng Long càng mạnh mẽ hơn trong lòng bà Hoàng .

Xe về đến nhà , bà Hoàng thân mật ôm vai Thùy Lâm :

- Con vào nhà uống một ly nước nghen , không được từ chối đó .

Thùy Lâm sung sướng gật đầu . Chỉ cần bà thích cô thì lo gì cô không chinh phục được Hoàng Long . Minh sẽ là một thành viên trong nhà này trong tương lai . Ý nghĩ này khiến Thùy Lâm run lên trong hạnh phúc . Cô giúp bà Hoàng mang mọi thứ vào nhà . Bà Hoàng mở tủ lấy một chai nước trà xanh ướp lạnh , giọng trở nên thân mật hơn :

- Uống đi cháu !

- Cảm ơn bác .

- À , hay là cháu ở lại ăn cơm trưa với gia đình bác luôn nghe ?

Còn gì bằng , lời mời như cớ tắc lòng Thùy Lâm , cô vờ ngần ngại :

- Có phiền không ạ ?

- Phiền cái gì ! Cháu là trợ lý của Hoàng Long , thì xem như người nhà cả . Ngồi đi cháu !

Hoàng Lâm và Hoàng Linh từ trên lầu đi xuống tròn mắt nhìn sự thân mật của hai người . Hoàng Linh kể vào tai anh trai hồi nhỏ :

- Sao mẹ mình và chị Thùy Lâm thân với nhau dữ vậy ?

Hoàng Lâm nhún vai :

- Anh đâu có biết .

Trông thấy cả hai , bà Hoàng vui vẻ :

- Mẹ gặp cô Thùy Lâm ở siêu thị . Thùy Lâm đưa mẹ về nhà , mẹ mời cỗ ăn cơm trưa với gia đình nhà mình . Anh Hai của con đâu ?

- Dạ , vừa đi .

Bà Hoàng cau mày :

- Đi đâu ?

- Dạ , con không biết . Anh chỉ nói không cần chờ cơm anh .

Bà Hoàng bực mình :

- Mỗi ngày chủ nhật cũng đi là sao ?

Ý nghĩ gán ghép Thùy Lâm cho con trai lớn bị hụt hẫng bởi sự vắng mặt của Hoàng Long , còn Thùy Lâm cũng không giấu được vẻ thất vọng . Hoàng Long đi đâu mà lại dạn dỏ không ăn cơm nhà ? Anh đi gặp ai ? Chẳng lẽ đi về , Thùy Lâm đành miễn cưỡng ở lại .

Xong bữa ăn , nắng xế bóng chiều , mà Hoàng Long vẫn biệt tăm . Thùy Lâm đành ra về trong âm ỉm , tức giận như là Hoàng Long lỗi hẹn với cô .

° ° °

Một ngày chủ nhật vô vị , chưa bao giờ Thùy Lâm thấy một ngày chủ nhật nhạt nhẽo đến như thế . Nắng ngả chiều , tâm tư của cô cũng bức bối bực bội .

Một chiếc xe kè ngang với xe của Thùy Lâm , người trên xe cười với cô :

- Thùy Lâm đi đâu thế ?

Đang bực mình , Thùy Lâm quát khế :

- Kiểu tán gái không ưa được .

- Anh có làm gì em đâu ? Anh chạy xe qua thấy em nên vòng xe lại . Đi uống nước với anh nghen /

Đang buồn nên Thùy Lâm gạt đầu :

- Ghé đâu ?

- Chạy tới một chút đi , có quán cà phê " Vườn tao ngộ " đó .

Thùy Lâm chạy xe trước , cô không mấy thích Đình Khải , anh ta thấy cô là bám như sam . Nhưng có anh ta thì cũng đỡ buồn , lấp được chút ít khoảng thời gian trống vắng vô vị .

Nhưng yêu một người và lại phải ngồi bên một người mình không yêu , Thùy Lâm càng thấy chán ngán . Cô lơ đãng khuấy muỗng cà phê , cảm cảnh câu : " Người buồn thì cảnh có vui bao giờ " .

- Sao Thùy Lâm có vẻ không vui vậy ?

- Đang chán .

- Xinh đẹp nè , tài giỏi , thông minh và ba mẹ giàu có nữa , lại chán đời sao Lâm ?

Thùy Lâm im lặng bưng ly nước lên uống :

- Anh ghét ngày chủ nhật không ?

- Không . Tại sao ghét ? Đó là ngày nghỉ ngơi thú vị trong tuần , cho người yêu gặp gỡ .

- Nhưng với tôi đó là ngày tôi không gặp được người mình yêu .

Đình Khải ngỡ ngàng . Thì ra Thùy Lâm buồn là vì như thế . Bất giác , anh nghe lòng mình buồn da diết . Anh đặt tình yêu sai chỗ mất rồi , Trái tim của Thùy Lâm đã có chủ . Anh hỏi khẽ :

- Người em yêu là ai thế ?

- Anh hỏi làm gì . Tình của em là tình đơn phương thôi .

Tình đơn phương ? Chút hy vọng lại bùng lên trong lòng Đình Khải .

- Em có biết , khi nghe tin em về nước , anh rất vui không ?

- Cám ơn .

- Có gì đâu mà cám ơn . Song có mấy lần anh đến tìm em , lần nào cũng không có em ở nhà .

- Em bận đi làm .

- Bác gái có nói em làm ở công ty Hoàng Bách . Tại sao không làm cho ba em , ba em cũng đang cần người mà ?

- Em muốn ra ngoài để học hỏi .

Một lý do đơn giản , nhưng lại thành dấu hỏi trong đầu Đình Khải . Anh lại nhìn Thùy Lâm :

- Em làm ở bộ phận nào ?

- Trợ lý cho Tổng giám đốc .

- Em làm trợ lý cho Hoàng Long ?

- Anh cũng biết Hoàng Long ?

- Tụi anh là bạn mà . Mới chia tay với hắn đi về thì gặp em .

Tim Thùy Lâm đập mạnh :

- Anh gặp Hoàng Long ?

- Cả cô vợ cũ của hắn , hình như hai người đã trở lại với nhau .

Thùy Lâm há hốc mồm . Một câu nói mà cô không muốn tin chút nào . Cô bật dậy :

- Anh nói vợ cũ của anh Hoàng Long , có phải là Quyên Quyên không ?

- Đúng là Quyên Quyên .

- Vậy thì em đi đây .

Thùy Lâm chụp cái ví chạy bay ra ngoài . Đình Khải hốt hoảng kêu lên :

- Thùy Lâm đi đâu vậy ?

Anh định đuổi theo , song cô phục vụ ngăn anh lại :

- Anh ơi ! Trả tiền nước đã !

Đình Khải khựng lại :

- Bao nhiêu ?

- Dạ , bốn chục .

Đình Khải móc túi lấy tờ năm chục thả lên bàn , xong chạy ra cửa , Thùy Lâm đã lên xe đi . Đình Khải cau mày bứt tóc . Anh lơ mơ hiểu tình đơn phương của Thùy Lâm là Hoàng Long .

° ° °

Hoàng Long phụ Quyên Quyên mang những thứ đi mua ở siêu thị vào nhà , một công việc mà có lẽ đây là lần đầu tiên anh làm cho cô , nhưng lại là công việc cho anh sự thú vị , ít nhiều Quyên Quyên cũng chấp nhận anh .

- Quyên ơi ! Cá basa ướp sẵn trong nồi kho này để ở ngăn đông lạnh , phải không em ?

- Đúng rồi . Anh có khát không , em làm nước trái sấu cho anh uống nghen ?

- Ủ , em cho anh uống nước lạnh , anh cũng uống mà .

- Học cách nịnh đầm từ hồi nào vậy ?

- Từ lúc bắt đầu yêu em .

- Nhưng nếu bây giờ mình trở lại với nhau mà mẹ vẫn không chấp nhận em thì sao hả anh ?

- Anh nói rồi , anh chọn em .

- Như vậy là bất hiếu .

Nói đi nói lại , Quyên Quyên vẫn thấy mình rơi vào bế tắc , nhưng lúc này đây cô không muốn mất anh lần nữa . Cô ngập ngừng :

- Hôm nọ... Thuỳ Lâm hỏi em... có còn yêu anh không ?

- Rồi em trả lời như thế nào ?

- Em nói đã ly hôn là kết thúc mọi quan hệ . Sau đó Thuỳ Lâm mới bảo em , cô ấy yêu anh ngay từ lúc anh và em còn sống chung .

- Em nói chuyện này cho anh nghe làm gì ?

- Nếu chúng ta trở lại , em thấy như mình có lỗi với bạn em .

- Là Tấn Lực hay Thuỳ Lâm ?

- Dĩ nhiên là Thuỳ Lâm . Em xem Tấn Lực như bạn , cho đến bây giờ anh vẫn không tin em ?

- Anh tin em tuyệt đối , cũng như anh xác nhận , Thuỳ Lâm là bạn em thì cũng là bạn anh . Cho dù mẹ anh có muốn gán ghép cổ cho anh , song trái tim của anh duy nhất có một mình em mà thôi .

- Còn mẹ anh nữa .

- Anh đã bảo anh sẽ thuyết phục mẹ .

Bỏ ly nước lên bàn , Hoàng Long kéo Quyên Quyên vào vòng tay mình :

- Em biết không , từ khi xa em , em đi Mỹ , anh vẫn luôn giữ lòng chung thủy . Em biết là anh yêu em và đã tìm mọi cách chinh phục để có em mà .

- Và nếu như không có Hoàng Lâm , anh còn... khó chinh phục em lắm .

Hoàng long bật cười :

- Anh biết , thằng ranh đó nhất định bắt anh đi mua con gấu vải màu hồng , nó biết em về nước nên tạo cơ hội cho chúng ta gặp nhau .

- Và rồi anh " thẳng tiến " .

- Ủ !

- Hừm !

Tiếng " hừm " của Quyên Quyên bị chìm khuất bởi nụ hôn của anh . thật lâu , cô phụng phịu đẩy anh ra .

- Chỉ biết ăn hiếp em . Cho anh biết em... hết yêu anh rồi .

- Nói lại xem ?

- Em... không yêu anh nữa .

- Không sao.. anh sẽ đi cưới vợ .

- Cưới vợ ?

- Ủ , cầu hôn lần nữa .

Quyên Quyên không dám hỏi anh cầu hôn ai , câu trả lời không cần nói ra , vì ánh mắt của anh quá say

đắm và rồi anh lại cúi xuống tìm môi cô , nụ hôn nóng bỏng yêu thương .

- Quyên Quyên !

Một bóng đen án nơi cửa và Thuỳ Lâm xuất hiện , cô vừa chứng kiến một màn đoàn tụ tình tứ , đôi vợ chồng đã ly hôn đang bên nhau trao nhau nụ hôn nồng cháy .

Tiếng gọi của Thuỳ Lâm làm Quyên Quyên bừng tỉnh , cô đẩy Hoàng Long ra lúng túng :

- Thuỳ Lâm ! Cậu đến chơi ?

- Cậu nói cậu và anh Long chấm dứt và sau đó... cậu nhận lời của anh Tấn Lực rồi mà ?

- Thuỳ Lâm ! Mình...

Thuỳ Lâm gào lên :

- Cậu là đứa nói dối .

Hoàng Long nghiêm mặt :

- Thuỳ Lâm ! Cứ cho là Quyên Quyên nói dối đi nữa , Quyên Quyên có thể có lỗi với Tấn Lực , nhưng còn em , tại sao em lại phải gào lên như thế ?

- Anh có biết má anh sẽ... nhận em là con dâu của bà không ?

- Thuỳ Lâm ! Hôn nhân cần có tình yêu . Chưa bao giờ anh nói yêu em . Những lần anh đi với em , anh luôn cư xử như tình bạn , như một ông xếp với nhân viên , anh chưa bao giờ có tình ý gì với em cả .

Như một con chim bị mũi tên bắn trọng thương , Thuỳ Lâm muốn quy xuống trong đau khổ và tuyệt vọng , nhưng cũng đồng thời cô trút hết cơn giận vào Quyên Quyên :

- Cậu là đứa bạn tôi , mình đã bảo cậu xác định tình cảm lại rồi mình mới bắt đầu gieo tình cảm . Vậy mà giờ đây.. Quyên Quyên , cậu là đứa bạn tôi .

Quyên Quyên cúi mặt :

- Mình xin lỗi .

- Đừng xin lỗi ! Từ nay tôi với cậu tình bạn đoạn tuyệt .

Thuỳ Lâm quay đầu chạy đi , trái tim cô tan nát . Hoàng Long trở lại với Quyên Quyên . Đò tôi , tôi không có bạn bè như cậu .

- Thuỳ Lâm ơi , nghe mình nói đã !

Quyên Quyên toan đuổi theo , song Hoàng Long giữ cô lại :

- Em không có lỗi gì cả . Chúng ta yêu nhau , không ai có quyền ngăn cản chúng ta .

Nước mắt Quyên Quyên rươm rướm :

- Nhưng mà...

- Đừng có nhưng , anh sẽ nói với mẹ , mẹ không cần tìm vợ cho anh . Người vợ sẽ do anh chọn , xin bà đừng can thiệp vào tình cảm của anh .

Chưa bao giờ Quyên Quyên thấy Hoàng Long trở nên mạnh mẽ như thế , lòng cô ám lại hơn lúc nào , và tủi hờn cũng dâng ngập lòng , cô gục vào ngực anh mà khóc . Anh để yên cho cô khóc...

o o o

Hoàng Linh tấp xe vào một chỗ , cô dựng chống xe và xăm xăm đi lại . Quyên Quyên đi với một người đàn ông đứng tuổi , xem vẻ rất thân mật .

Hoàng Linh cắn mạnh môi . Xem ra thì Quyên Quyên đâu có chịu thay đổi , cô ta vẫn quan hệ rộng rãi , một điều mà ngày xưa mẹ của cô luôn khó chịu .

- Ngày mai gặp lại ghen chú !

Phương Kỳ vui vẻ :

- Ủ , ngày mai gặp lại , chú thật sự vui vì cháu đồng ý ký hợp đồng . Lúc đầu , cháu từ chối , chú buồn lắm .

- Lúc đầu , cháu sợ vượt quá khả năng của cháu .

- Bây giờ ổn phải không ?

Phương Kỳ vỗ nhẹ đầu Quyên Quyên :

- Thôi , chú phải đi công việc đây , chào cháu .

- Chào chú !

Quyên Quyên lên xe nổ máy chạy đi , còn Phương Kỳ cũng lấy xe đi . Hai người không thấy Hoàng Linh nghếch mặt nhìn theo . Rồi bất thành linh , cô cũng lên xe của mình , nổ máy và phóng như bay..

- Anh Hai !

Hoàng Linh ào vào phòng làm việc của Hoàng Long , làm Hoàng Long giật mình :

- Gì vậy Linh ?

- Anh biết em vừa gặp ai không ?

- Ai ?

- Chị Quyên Quyên và một ông , hai người khoác tay nhau thân mật . Thì ta chị ấy đâu có từ bỏ nếp sống phóng khoáng giao thiệp bừa bãi , già trẻ bé lớn gì cũng có .

Hoàng Long cau mày :

- Em không được nói Quyên Quyên như thế .

- Nhưng đó là sự thật , chính mắt em nhìn thấy . Hèn nào ngày trước , mẹ đâu có nói oan cho chị ta .

Hoàng Long nghiêm mặt :

- Em thôi đi . Ngày xưa cũng vì nghe mẹ mà anh hiểu lầm cô ấy . Quyên Quyên quen họ là do công việc

- Công việc gì mà khoác tay nhau như tình nhân thế ? Ông già đó lớn hơn chỉ không chừng cả con giáp . Anh làm ơn xa tránh con người đó đi .

- Anh hiểu rõ Quyên Quyên . Em đừng có lộn xộn .

Hoàng Linh ầm ức :

- Thì ra dù ly hôn hơn một năm qua , anh vẫn chưa tỉnh ra , và bị tình yêu làm cho mù quáng .

Hoàng Long bực mình :

- Anh bảo em có thôi đi không . Còn không thì em đi ra ngoài đi !

- Anh đuổi em ?

- Em muốn nghĩ sao cũng được .

- Được em đi đây .

Hoàng Linh giận dữ mở mạnh cánh cửa đi tuôn ra ngoài , Hoàng Long buồn bực nhìn theo . Không . Lần này anh nhất quyết vượt qua tất cả mọi trở ngại . Quyên Quyên không có lỗi gì cả . Có chăng là cô muốn kiếm tiền giúp gia đình của cô và cả lòng đam mê nghệ thuật nữa . Nghề nghiệp bắt cô phải giao tiếp nhiều . Gần hai năm qua chẳng phải cô đã chứng minh được cuộc sống giản dị trong sạch của mình hay sao ?

Anh sẽ thừa với mẹ chuyện của anh và Quyên Quyên trong tối nay .

Buổi tối , ở nhà sau bữa cơm tối , giữa đôi mắt gườm gườm của Hoàng Linh , Hoàng Long trở nên mạnh dạn :

- Con có chuyện thừa với mẹ .

Gương mặt Hoàng Long nghiêm túc . Bà Hoàng mỉm cười :

- Con muốn lấy vợ phải không ? Mà sao hai ngày nay mẹ không thấy Thuỳ Lâm ?

- Cô ấy xin nghỉ hai hôm nay .

Bà Hoàng kêu lên :

- Nó bệnh hay sao ?

- Dạ không .

- Vậy có nói tại sao không ?

- Mẹ ! Chuyện con sẽ nói ra đây là... con quyết định trở lại với Quyên Quyên .

- Con nói cái gì ?

Bà Hoàng bật dậy sững sờ , rồi lạnh lùng :

- Mẹ không cho phép . Con lại rước con người đó về cái nhà này cho mọi thứ xáo tung lên hay sao ?

- Dưới mắt mẹ , Quyên Quyên là người xấu như thế sao ?

- Vậy con nói xem , Quyên Quyên là người tốt ở điểm nào ?

- Con không hiểu sao mẹ lại có thành kiến với Quyên Quyên như vậy . Tại sao vậy mẹ ?

- Con nghe cho rõ , ngay từ đầu khi biết con theo đuổi Quyên Quyên , mẹ đã không bằng lòng . Nhưng rồi sau đó Hoàng Lâm cho mẹ biết Quyên Quyên lại mang thai . Buộc lòng quá , mẹ mới cho phép con cưới nó . Nhưng hoá ra con và Hoàng Lâm toa rập nhau để lừa dối mẹ .

Hoàng Lâm nhăn nhó bênh vực cho Hoàng Long :

- Chuyện qua rồi , sao mẹ còn nhớ kỹ quá vậy ?

- Sao không nhớ ? Mẹ đã chăm lo thực sự cho cô ta , bồi dưỡng những thứ sâm nhung quý , nhưng rồi cô ta vẫn lui tới sàn diễn , quan hệ đủ loại đàn ông . Nhà của mình là nhà danh giá , đâu có chấp nhận được thứ con dâu như vậy .

Hoàng Long van lơn :

- Gần hai năm qua , cô ấy có tai tiếng gì đâu mẹ ?

- Nếu như con muốn cưới Thuỳ Lâm , mẹ cho phép .

- Con không yêu Thuỳ Lâm .

- Một cô gái tốt như Thuỳ Lâm , con đi tìm ở đâu cho được chứ ? Mới ngày hôm qua Hoàng Linh còn nói với mẹ , bắt gặp Quyên Quyên cặp kè với đạo diễn Phương Kỳ .

- Họ xem nhau như chú cháu .

Bà Hoàng châm biếm :

- Chú cháu ? Con tin chứ mẹ không tin đâu .

- Ngày trước , mẹ cũng làm ồn ào Quyên Quyên và Tấn Lực , nhưng thực sự họ có gì đâu , họ vẫn xem nhau như bạn bè .

Rầm ! Bà Hoàng giận dữ vỗ mạnh bàn :

- Con nói như thế có nghĩa là con cho là mẹ nói oan cho Quyên Quyên , rồi buộc Quyên Quyên phải rời bỏ con ?

Hoàng Long cúi mặt không trả lời . Một sự im lặng công nhận , vì vốn dĩ sự thật có như vậy , nhưng lại làm cho bà Hoàng tức giận run tay run chân . Bà chỉ tay vào mặt Hoàng Long :

- Mẹ không ngờ mẹ nuôi con khôn lớn gần ba mươi năm , nhưng cuối cùng ơn dưỡng dục không bằng một đứa con gái không ra gì . Ra khỏi nhà này ngay . Cút !

- Mẹ !

Hoàng Lân nhảy vào ôm lấy bà Hoàng :

- Mẹ đừng quá tức giận mà sinh bệnh . Anh Hai , mau xin lỗi mẹ đi !

Hoàng Long ngược mặt lên :

- Con xin lỗi mẹ . Tuy nhiên , con muốn nói với mẹ , con không hề xem Quyên Quyên hơn mẹ . Con luôn muốn dung hoà mẹ và cô ấy . Mẹ có hiểu hơn một năm qua , con sống mà không biết mình sống để làm gì , con đã sống như một người máy vô cảm .

Hoàng Long lùi dần ra cửa rồi quay đầu đi như chạy ra đường . Đây là lần đầu tiên anh dừng cảm chông lại mẹ . Đã mất Quyên Quyên một lần rồi , anh không muốn mất cô lần thứ hai .

Sau lưng anh , bà Hoàng gào lên :

- Đóng cửa lại , không cho nó về nhà nữa . Đồ bất hiếu !

Hoàng Linh nhăn nhó :

- Mẹ đừng như vậy mà mẹ .

- Con cũng đứng về phe của Hoàng Long nữa phải không ? Vậy thì xéo ngay !

- Mẹ ! Mẹ có đuổi con , con cũng không đi đâu .

Vừa nói Hoàng Lân dụi đầu mình vào vai mẹ . Đó là cách anh hay làm mỗi khi mẹ giận . Bà Hoàng bốt giận ngay và bắt đầu khóc :

- Công ơn sinh thành dưỡng dục , lại không bằng một đứa con gái không ra gì . Sao tôi khổ như thế .

Hoàng Lân dỗ dành :

- Mẹ còn con và Hoàng Linh mà . Thật ra , khi lớn lên dù rất yêu mẹ , song tình yêu trai gái vẫn mạnh hơn , mẹ đâu phải không biết điều này . Hồi đó mẹ nói , ông ngoại hay nhắc mẹ dẫn con về cho ông ngoại gặp , ngoại rất nhớ con , nhưng rồi vì mẹ sợ chồng , mẹ đã không dắt con về thường xuyên , cho đến một ngày ông ngoại mất đi mà vẫn chưa được gặp mặt con và anh Long .

Như chạm vào nỗi đau và ân hận của ngày nào , bà Hoàng ngời ngẩn người ra . Sao bà không hiểu điều ấy . Có điều bà không chịu nổi , một đứa con nhất nhất nghe theo sự dạy bảo của bà , mà bây giờ chống lại bà , sao không giận cho được .

Hoàng Linh cũng sà lại van lơn :

- Đừng thêm giận hay buồn nữa mẹ nhé . Mẹ có con và anh Lân nè .

Bà Hoàng vòng tay ôm cả hai vào lòng . Dù tất cả đã lớn , bà vẫn xem các con bé bỏng như ngày nào .

Tập 2

Tiếng động ở cửa, Quyên Quyên đứng lên đi ra mở cửa, cô giật bắn người khi nhìn thấy Hoàng Long.

- Là anh sao, sao không gõ cửa? Mà xe của anh đâu?

Không nói gì, Hoàng Long vụt ôm chầm lấy Quyên Quyên, ôm thật chặt. Bị ôm bất ngờ, Quyên Quyên sững người ra. Hồi lâu, cô mới khe khẽ:

- Có chuyện gì vậy anh?

- Anh vào nhà được không?

- Sao hôm nay anh lại hỏi em như vậy, mọi khi em không cho anh vào, anh vẫn vào mà.

- Nhưng hôm nay anh sẽ ở lại với em.

- Mẹ ... đuổi anh rồi phải không?

- Ừ. Anh nói anh không quên ơn dưỡng dục, nhưng anh cũng không thể nào sống không có em.

- Như vậy là anh chộc cho mẹ nổi giận rồi.

- Nhưng trước sau gì chúng ta trở lại với nhau, mẹ cũng biết. À ngày hôm trước ở nhà hàng Trúc Đào, em đi với ai vậy?

- Chú Phương Kỳ. Sao hỏi anh?

- Hoàng Linh gặp em, nó mách me.

Quyên Quyên thở dài:

- Em thấy là chúng ta sẽ trở lại những ngày tháng nặng nề và đầy sóng gió, cho nên em đang suy nghĩ liệu chúng ta có nên trở lại với nhau hay không?

Hoàng Long không vui:

- Và em lại muốn xa anh lần nữa?

- Vậy chứ mình phải làm sao hả anh?

- Em có còn yêu anh không?

- Có!

- Một lời xác nhận có của em là đủ rồi.

Hoàng Long xúc động vùi mặt mình vào mái tóc dài của Quyên Quyên:

- Chúng mình sẽ cùng vượt qua mọi khó khăn nghen em, đừng bao giờ nói đến hai tiếng xa nhau.

Quyên Quyên đứng yên trong vòng tay Hoàng Long. Tuy anh không nói, cô cũng hiểu anh bị mẹ đuổi ra khỏi nhà, vì anh chọn cô. Sự trở lại của cả hai sẽ là ngòi pháo nổ cho một trận chiến và lần này, liệu cô có lại bị tổn thương như hơn một năm về trước.

Cô yêu anh và cũng không muốn mất anh lần nữa.

o o o

Đi qua dãy hành lang lớn, một cơn gió to chợt ập đến, bụi bay vào mặt làm cho bà Hoàng phải buông rơi hết xấp hồ sơ đang cầm trên tay. Tay dụi mắt và mặt, sợ hồ sơ hợp đồng bay mất, bà kêu lên khi thấy có bóng người:

- Làm ơn nhặt lại giùm tôi!

Quyên Quyên - bóng người đó là Quyên Quyên - cô không dám nghĩ mình gặp bà, cô biết khi cô bước chân vào tổng công ty có thể đối diện với mẹ chồng cũ của cô, một người uy quyền, tài giỏi nhưng cũng vô cùng độc đoán. Tuy nhiên, cô cũng chạy đi nhặt hết lên và phải sạch bụi bám trên giấy. Xong, cô đưa cho bà bằng hai tay:

- Dạ, đủ rồi đây ạ.

Đã nhìn thấy được, bà Hoàng cau mày kêu lên:

- Dạ ... con ...

Bà Hoàng cười lại:

- Phải rồi! Tổng giám đốc Hoàng Long ký tên vào bảng hợp đồng, dĩ nhiên cô là người quảng cáo sản phẩm của công ty, làm sao cô không có mặt ở đây. Song tôi nói cho cô biết, nó không còn địa vị Tổng giám đốc bao lâu đâu.

Nói xong, bà giật mạnh xấp giấy trên tay, bỏ đi một nước. Quyên Quyên đau lòng nhìn theo. Cô phải làm gì đây cho bà đừng ghét bỏ cô?

- Em làm gì ở đây vậy Quyên?

Hoàng Long đi tới, anh vui hẳn lên khi nhìn thấy cô. Quyên Quyên kéo anh đi ngược chiều lại:

- Đừng đi tới mẹ anh đang đi phía trước đó.

- Có sao đâu?

- Mẹ vừa nói với em, bà sẽ cất chức Tổng giám đốc của anh.

Hoàng Long nhún vai:

- Anh không quan trọng đâu.

- Em không biết làm sao cho mẹ đừng ghét em nữa.

Hoàng Long an ủi:

- Một thời gian nào đó mẹ sẽ thay đổi cái nhìn với em.

- Em cũng mong có một ngày đó. À, hôm nay chú Phương Kỳ nói sẽ quay một cảnh ở tiền sảnh ở công ty.

- Vậy hả! Chú Phương Kỳ đâu?

- Hình như đang trên sân thượng.

- Chúng ta lên đó đi.

Hai người đi lên sân thượng. Lại có bà Hoàng ở đó, bà không nhìn hai người mà chỉ nói chuyện với đoàn phim và đạo diễn Phương Kỳ. Hoàng Linh lảng xăng chọn mẫu áo:

- Chị Quyên Quyên lại đây! Đoàn hóa trang trang điểm đang đợi chị.

Quyên Quyên cúi đầu chào bà Hoàng, song bà lạnh lùng nhìn sang nơi khác và như chỉ biết có đạo diễn Phương Kỳ. Đạo diễn Phương Kỳ nhăn nhó:

- Sao Gia Bảo chưa đến vậy? Nghĩ mình nổi tiếng rồi muốn đến khi nào đến hả?

- Chú Phương Kỳ nhắc Gia Bảo hả?

Gia Bảo đi lên cùng với Hoàng Linh, tay anh còn nắm tay Hoàng Linh, không ngờ là có mặt bà Hoàng. Nhìn thấy mẹ, Hoàng Linh hoảng hốt giật tay lại, nhưng không còn kịp nữa, bà Hoàng đã nhìn thấy. Ánh mắt bà trông thật lạnh.

- Hoàng Linh! Đi xuống phòng mẹ và ngồi chờ ở đó.

Hoàng Linh sợ hãi dạ khẽ một tiếng. Nhưng cũng cùng lúc cô nhìn thấy gã đàn ông hôm nào thân mật với Quyên Quyên, cô đứng lại:

- Chú!

Đạo diễn Phương Kỳ vui vẻ:

- Đây là cô Út nhà họ Hoàng, đúng không? Nghe nói mãi hôm nay mới gặp mặt. Tôi là đạo diễn Phương Kỳ.

- Chú là Phương Kỳ?

- Không sai.

- Vậy mà ...

Lần này nói xong, cô ù té chạy đi, hai tay bưng miệng vì nhớ lại lời thóc mách hôm nào với mẹ: Quyên Quyên là thứ ... già không bỏ nhỏ không tha. Mới lúc này Gia Bảo nói với cô mối quan hệ của Quyên Quyên và chú Phương Kỳ như cha và con. Đúng là về phe mẹ, cô đã không công bằng chút nào khi có cái thành kiến không hay với Quyên Quyên. Thẩn thờ một lúc, Hoàng Linh mới đến phòng làm việc của mẹ, cô đẩy cửa bước vào:

- Thừa mẹ!

- Nãy giờ con đi đâu? Mẹ bảo con làm sao hả? Sao hôm nay không đi học?

- Mẹ! Mẹ hỏi con từ từ thôi. Hôm nay con không có giờ học.

- Không có giờ sao không về nhà, lại đi đến đây?

- Con định đi về thì gặp anh Gia Bảo.

- Bây giờ lại quen với Gia Bảo nữa? Chấm dứt quan hệ này nghe chưa?

- Anh Gia Bảo có gì xấu đâu mẹ, là người nổi tiếng nhưng anh không hề tự kiêu.

- Tự kiêu hay không tự kiêu không được quen. Con muốn giẫm chân lên con đường anh Hai của con phải không? Mẹ nói với con làm sao, đó là những người xấu.

Hoàng Linh bướng bỉnh cãi lại:

- Là người xấu, con đâu có nghe ai nói sợ xấu hay báo chí chê họ. Mà họ lại là chính là những người tham gia quảng cáo làm cho sản phẩm của công ty nhà mình được mọi người biết đến, sản phẩm bán rất chạy.

Rầm! Bà Hoàng ném mạnh cái ly vào vách tường, cái ly vỡ tan thành nước văng tung tóe.

- Câm ngay, nghe chưa!

Nhấn vào nút mái bộ đàm, bà quát:

- Hãy gọi Hoàng Lâm xuống đây ngay cho tôi.

Rối quay sang Hoàng Linh, bà giận dữ:

- Chờ Hoàng Lâm đưa con về nhà. Từ nay đi học sẽ có tài xế đưa con đi.

Hoàng Linh âm ức:

- Tại sao cư xử với con như vậy, mẹ ngăn cấm anh Hai yêu Quyên Quyên và bây giờ là con, con chưa yêu anh Gia Bảo, con chỉ ngưỡng mộ anh ấy, nhưng mẹ làm ... cho con quá bất bình, con sẽ ... yêu anh Gia Bảo đấy.

- Mà ...

Bà Hoàng xông tới toan bạt tai Hoàng Linh, cô nhắm mắt lại chờ cái tát vào mặt, nhưng ...

- Mẹ!

Hoàng Lâm mở cửa, anh hét hồn bay lại giữ tay mẹ:

- Có chuyện gì từ từ nói đi mẹ. Bác sĩ nói là mẹ không nên nóng giận kia mà, ảnh hưởng đến tim và bệnh cao huyết áp của mẹ. Cho con xin.

Ôm vai bà, Hoàng Lâm dịu lại ghé ngồi.

- Con mau đưa Hoàng Linh về. Nếu không, mẹ sẽ chết vì nó. Nhà này loạn hết rồi, Hoàng Long yêu người mẫu, bây giờ Hoàng Linh. Muốn tôi chết sớm có phải như vậy không?

Hoàng Lâm nghiêm khắc nhìn Linh:

- Em mau xin lỗi mẹ đi!

- Em có lỗi gì đâu. Em chỉ đi với anh Gia Bảo. Tại sao mẹ có thành kiến với giới nghệ sĩ?

- Em có im đi không? Anh đưa em về nhà.

Hoàng Lâm lôi Hoàng Linh ra cửa, anh gọi cô thư ký:

- Cô vào giúp mẹ tôi nhé?

Cặp vai Hoàng Linh, Hoàng Lâm véo vào mũi cô:

- Hôm nay ăn phải cái gì mà chọc cho mẹ nổi giận lên vậy ha? Lỡ như mẹ bị nhồi máu cơ tim thì sao?

- Em đâu có muốn. Song bây giờ em mới nhận ra mẹ quá đáng. Em đi với anh Gia Bảo thì có gì sai?

- Em biết mẹ không thích giới nghệ sĩ mà.

- Ai trong giới nghệ sĩ cũng là người xấu hay sao.

Hoàng Lâm thở dài:

- Nếu như mẹ thay đổi cái nhìn thì anh Hai và Chị Quyên Quyên đâu có khổ.

Sau câu nói, cả hai anh em cùng im lặng, cùng đặt đầu hỏi: vì sao?

Quyên Quyên mở cửa đi vào nhà, cô mỉm cười khi nhìn thấy bó hoa hồng ngay cửa:

- Anh Hoàng Long phải không? Anh Long! Anh đâu rồi?

Không có tiếng trả lời. Quyên Quyên cúi ôm bó hồng lên, bước qua cánh cửa và định đưa tay bật đèn lên:

- Đừng mở đèn!

Một vòng tay rắn chắc và cũng không kém phần yêu thương vòng qua người cô.

- Chúc mừng sinh nhật.

Quyên Quyên lặng người trong cảm xúc:

- Anh nhớ ngày sinh nhật của em sao?

- Nhớ chứ. Lại đây!

Anh kéo cô đi trong bóng tối và bật quạt gas lên đốt ngọn nến. Ánh sáng bùng lên. Quyên Quyên thảng thốt:

- Anh ...

Chiếc bánh sinh nhật to cùng với hàng chữ "Chúc mừng sinh nhật lần thứ hai mươi bốn". Cô ấp úng:

- Anh làm cho em bất ngờ và cũng thực sự xúc động.

- Hồi đó quen em và cưới em, chúng mình chưa kịp kỷ niệm sinh nhật của nhau lần nào cả. Ngày hôm nay anh muốn ghi lại kỷ niệm sinh nhật đáng nhớ.

Hai mươi bốn ngọn nến được thắp sáng. Hoàng Long âu yếm:

- Em hãy cầu nguyện đi Quyên.

Quyên Quyên chấp hai tay trước ngực, mắt khép lại cầu nguyện. Sau đó, cô mở mắt ra:

- Em cầu nguyện rồi.

- Nói cho anh nghe được không?

- Em mong mẹ chấp nhận em.

Xúc động, Hoàng Long ôm cô vào lòng:

- Rồi mẹ sẽ chấp nhận em. Thôi nến đi em.

Quyên Quyên thổi nến, còn lại hai ngọn nến to, soi ánh sáng bập bùng. Hoàng Long rót rượu vào hai cái ly.

- Chính mình cùng uống rượu nhé. À, anh quên nói, có quà Hoàng Lân gởi cho em. Tuy nhiên anh không mời Hoàng Lân, anh muốn có một không gian, chỉ có đôi ta mà thôi.

"Chỉ có đôi ta." Sóng mắt Quyên Quyên lonh lonh, chưa bao giờ có cảm nhận hạnh phúc đầy như lúc này. Cô nâng ly rượu lên và cùng uống với anh. Nhạc trôi lên điệp khúc dịu dàng thiết tha.

"Một người, đó là chàng trai thật dễ thương

Một người hiền nhất đời, khi cần thì là ngu ngơ

Chẳng biết chàng nghĩ gì làm em cứ đoán và suy nghĩ.

Để rồi con tim rung rinh và em ... yêu anh ...".

Nồng nàn quá, Quyên Quyên hạnh phúc nhìn anh, ánh mắt cô say đắm hơn bao giờ hết. Cảm xúc anh ghi cô chặt vào mình hơn nữa, môi anh tìm môi cô trong khao khát yêu thương.

- Quyên Quyên ơi!

Hoàng Long giật mình thức giấc. Qya cửa sổ một màu sáng trắng. Anh vội ngồi dậy mặc thêm áo ngủ bước ra ngoài. Quyên Quyên đang nấu bếp, cô quay lại khi nghe tiếng bước chân của anh:

- Anh dậy rồi à? Em định lên gọi anh dậy đó. Hình như hôm nay công ty có cuộc họp phải không anh?

- Ừ. Em đang làm gì vậy?

- Pha cà phê và làm thức ăn sáng cho anh.

- Cám ơn em. Anh làm cho em phải vất vả.

"Vợ của anh" - Xúc động dạt dào Hoàng Long ôm cô hôn lên tóc:

- Ba tiếng "vợ của anh", anh nghe thật xúc động. Chưa bao giờ anh thấy anh yêu em đến vô cùng.

- Em cũng rất yêu anh, Hoàng Long.

- Anh muốn tổ chức lại đám cưới, em có bằng lòng không.

Quyên Quyên e dè:

- Lúc này mà chúng mình cưới nhau có khác nào chọc cho mẹ nổi giận. Từ từ đi anh.

- Nhưng dù sao chúng mình đã trở lại và sống chung với nhau, không tổ chức đám cưới, hóa ra thiệt thòi cho em

- Có gì đâu, đám cưới chẳng qua là một hình thức, quan trọng là chúng mình rất hạnh phúc khi ở bên nhau, với em như thế quá đủ. Thôi, mau đi đánh răng rửa mặt, còn ăn sáng và đi làm. Anh mà ở đó nói yêu em hoài sẽ trễ giờ đó.

Hoàng Long phì cười buông Quyên Quyên ra:

- Tuân lệnh!

Anh vội vàng đi làm vệ sinh, ăn sáng và cũng hôn cô thật vội.

- Chiều chúng mình sẽ gặp nhau

- Nếu em không làm thì hôm nay ... mẹ họp cổ đông cất chức Tổng giám đốc của anh.

- Yêu em làm culi anh cũng làm mà.

Cười lớn, Hoàng Long đi nhanh ra xe. Có Quyên Quyên mà bị mẹ cất chức, anh cũng vui lòng. Vừa đến công ty, còn ở nhà để xe, Hoàng Long nhìn thấy Thùy Lâm, Cô đón anh lại:

- Anh Long! Em có chuyện muốn nói.

Hoàng Long xuống xe và đóng cửa lại:

- Chuyện gì vậy Thùy Lâm?

- Anh biết cuộc họp hôm nay vấn đề chính là gì không?

- Mẹ của anh sẽ cất chức Tổng giám đốc của anh giao cho Hoàng Lâm chứ gì?

- Quan trọng như vậy mà anh không lo. Tốt nhất, anh nên hứa với bác cắt đứt quan hệ với Quyên Quyên.

Hoàng Long lắc đầu:

- Tại sao anh phải cắt đứt với Quyên Quyên, khi anh đang sống chung và vô cùng hạnh phúc.

Thùy Lâm tái mặt:

- Vô cùng hạnh phúc?

- Phải. Anh mang ơn mẹ đã sinh ra anh, nhưng cũng không thể sống thiếu Quyên Quyên. Còn chuyện anh hay Hoàng Lâm làm Tổng giám đốc, anh không quan trọng.

- Làm sao Hoàng Lâm đảm nhiệm nổi?

Thùy Lâm tức giận:

- Anh vì tình yêu mà bỏ đi sự nghiệp, bỏ đi ơn nghĩa sinh thành sao?

Hoàng Long bắt đầu bực mình:

- Hình như em đã đi quá quyền hạn của em rồi đó Lâm.

Khóa cửa xe lại, Hoàng Long bỏ đi một nước. Thùy Lâm tức giận nhìn theo. Cô cần phải điện thoại cho Quyên Quyên, bảo cô hãy buông tha cho Hoàng Long.

- Alô!

- Cậu biết ai gọi cho cậu chứ Quyên?

Quyên Quyên cười khế:

- Biết. Hồi này chúng mình ít gặp nhau, tuy nhiên mình vẫn mong tình bạn mình và cậu tốt đẹp.

- Cậu có biết hôm nay công ty họp cổ đông vì chuyện gì không?

- Mẹ anh Hoàng Long muốn ảnh từ chức và đưa Hoàng Lâm lên làm Tổng giám đốc chứ gì?

Thùy Lâm nạt khế:

- Cậu biết rõ như thế mà ẩn điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra?

- Thùy Lâm! Cậu muốn mình làm sao đây?

- Buông tha cho anh Hoàng Long nếu như cậu yêu anh ấy, bởi vì bà Hoàng không bao giờ nhìn nhận cậu.

Quyên Quyên nghe tim mình đau nhói lên.

- Mình có lỗi làm gì trong chuyện này, khi mà mình và anh Long yêu nhau?

- Nói tóm lại, cậu buông tha cho anh Long đi.

Thùy Lâm tắt điện thoại cất vào túi áo. Càng nghĩ đến những câu nói của Quyên Quyên, cô càng thấy tức giận.

Điện thoại trong túi áo Thùy Lâm lại reo, và lần này là bà Hoàng:

- Cháu ở đâu, lên phòng họp đi chớ Thùy Lâm.

- Dạ, con sẽ lên ngay.

Tắt điện thoại, Thùy Lâm vội vàng chạy đi, cô lên phòng họp đẩy cửa bước vào. Trông thấy Thùy Lâm, bà Hoàng gọi ngay:

- Thùy Lâm! Cháu vào ngồi ghế này.

Thùy Lâm mỉm cười bước lại:

- Nhưng con chỉ là trợ lý thôi mà bác.

- Bác cho phép ngồi thì cứ ngồi đi.

Không dám cãi, Thùy Lâm ngồi xuống ghế, lòng thầm sung sướng, sự ưu ái của bà dành cho cô chứng minh sự quan trọng của cô và một ngày đó ... lo gì cô không loại được Quyên Quyên. Thùy Lâm đưa mắt nhìn sang Hoàng Long, gương mặt anh thản nhiên, nhưng đôi mắt của anh thì lạnh lùng.

Bà Hoàng hắng giọng:

- Tôi sin tuyên bố buổi họp bắt đầu. Hoàng Lâm! Con đọc báo cáo đi.

- Dạ.

Hoàng Lâm báo cáo xong đến Thùy Lâm. Một vài cổ đông nêu ý kiến. Sau phần báo cáo tình hình công ty, bà Hoàng trở giọng lạnh lùng:

- Theo báo cáo công ty không có gì mới mẻ, ngoài doanh thu vượt chỉ tiêu. Công ty sẽ trích thưởng cho

nhân viên. Song còn một việc nữa, tôi cần tuyên bố, đó là đình chỉ công tác của Tổng giám đốc Hoàng Long.

Cả phòng họp ngỡ ngác. Hoàng Lâm kêu lên:

- Mẹ! Anh Hai làm sai chuyện gì?

- Là người đứng đầu công ty lại luôn bỏ công ty đi, còn có mối quan hệ không trong sáng bên ngoài, là một đứa con bất hiếu, cho nên nhân danh chủ tịch tôi cất chức Tổng giám đốc Hoàng Long. Chức danh này giao cho giám đốc Hoàng Lâm, Thùy Lâm vẫn là trợ lý cho Tổng giám đốc mới. Các cổ đông có ý kiến gì không?

Một vài cổ đông nêu lên ý kiến: Hoàng Long vẫn điều hành công ty tốt. Tuy nhiên họ hiểu tốt nhất nên theo quyết định của chủ tịch tập đoàn.

Hoàng Lâm phản bác:

- Mẹ! Cho con xin...

- Hãy gọi ta là chủ tịch.

Bà Hoàng cất lời Hoàng Lâm. Hoàng Lâm gật đầu:

- Vâng, thưa chủ tịch. Tôi nhận rõ khả năng của tôi không đảm nhiệm tốt chức vụ mới, cho nên ...

- Con nên nhận, Thùy Lâm sẽ giúp con. Còn Hoàng Long được đưa qua phòng nhân sự chờ phân bổ sau. Tuy nhiên cũng cần thông báo, sắp tới sẽ đưa đi chi nhánh miền Tây.

Hoàng Long cúi đầu, anh biết đây là sự trừng phạt của mẹ, vì yêu Quyên Quyên anh chấp nhận tất cả. Buổi họp chấm dứt, riêng Hoàng Long phải ở lại bàn giao công việc cho Hoàng Lâm.

Cái nhìn của bà Hoàng càng thêm lạnh lùng:

- Nếu như con cắt đứt mọi quan hệ với Quyên Quyên, ba tháng sau con được khôi phục chức vụ cũ. Còn bây giờ, sau khi bàn giao, con chuẩn bị để đi Cần Thơ nhận nhiệm vụ mới.

Hoàng Lâm không vui, gương mặt của anh đầy bất mãn:

- Tại sao mẹ cư xử như thế?

- Mẹ có cách làm việc của mẹ. Còn Hoàng Long, nếu bất mãn cứ làm đơn xin nghỉ việc.

Hoàng Long cắn mạnh môi. Mẹ muốn dồn anh vào con đường cùng. Tuy nhiên nếu anh nghỉ việc, có nghĩ những cú đòn sấm sét nhất định sẽ giáng lên Quyên Quyên. Anh không thể nghỉ việc được! Bà Hoàng đi ra ngoài rồi, Hoàng Lâm áy náy:

- Anh Hai! Em không hề muốn như thế này. Em cũng biết em không có khả năng điều hành.

Hoàng Long mỉm cười vỗ vai em trai:

- Anh tin em sẽ làm được.

Hai anh em nhìn nhau cười. Trong lúc đó, bên kia phòng, bà Hoàng vỗ về Thùy Lâm:

- Cháu không xa Hoàng Long bao lâu đâu. Có muốn đi làm ở Cần Thơ không?

Thùy Lâm ngập ngừng:

- Bác nghĩ anh Long sẽ chịu đi Cần Thơ?

- Nó dám không đi sao! Không đi là đào nhiệm và bị đuổi việc ngay tức khắc.

Thùy Lâm không biết nói sao. Cô thấy tức giận Quyên Quyên vô cùng, đã ly hôn sao còn trở lại với nhau chứ?

° ° °

- Anh Long! Sao rồi?

Quyên Quyên lo lắng khi thấy Hoàng Long trở về. Anh ôm cô vào lòng và cười.

- Có sao đâu?

- Nhưng chẳng phải hôm nay anh có cuộc họp quan trọng sao?

- Thì có. Anh đành mạnh một cảm giác nhẹ nhàng.

- Là sao?

- Anh không còn là Tổng giám đốc công ty. Song em vẫn yên tâm đi, hợp đồng của em đóng quảng cáo sản phẩm của công ty Hoàng Lân không cắt đứt.

- Em không lo chuyện đó. Anh không còn là Tổng giám đốc công ty, vậy anh sẽ làm gì?

- Mẹ điều anh đi ... Cần Thơ.

Quyên Quyên kêu lên:

- Đi Cần Thơ? Rồi anh tính sao?

- Anh sẽ đi, có điều chúng mình sẽ không còn mỗi ngày bên nhau.

- Em sẽ xuống Cần Thơ tìm anh, thăm anh.

- Thật chứ?

- Dĩ nhiên là thật.

Hoàng Long mỉm cười:

- Anh đang có một dự định

- Dự định gì vậy?

- Tụi mình sẽ làm đám cưới ở Cần Thơ.

Quyên Quyên ngỡ ngàng:

- Anh Long!

- Dù là chúng ta nối lại cuộc tình dang dở đi nữa, anh cũng phải đăng ký kết hôn và làm lại đám cưới với em chứ.

- Em...

- Em không bằng lòng?

- Không. Em đang rất cảm động.

Hoàng Long vụt bế bổng Quyên Quyên lên quay tròn một vòng:

- Anh chỉ sợ em ngại có con. Năm nay em mới hai mươi bốn, anh không buộc em mang thai và có con sớm đâu. Nói một cách lịch kỷ là anh muốn tận hưởng không gian chỉ có hai đứa mình một vài năm nữa.

Quyên Quyên cảm động:

- Cám ơn anh. Em không dám nghĩ là anh yêu em nhiều như vậy.

- Khi chúng mình ly hôn xong, anh mới nhận ra em vô cùng quan trọng với anh.

- Chính em cũng mang ý nghĩ đó.

Quyên Quyên vòng tay qua cổ anh, cô chủ động hôn anh. Nụ hôn cho anh rung động cả cõi lòng. Anh ôm chặt lấy cô và hôn trả lại.

- Anh này! Đói chưa, đi tắm đi chứ rồi ăn cơm.

Hoàng Long đùa:

- Hình như ôm em và hôn em, anh không còn biết đói lắm.

- Không cần đi tắm, em thay quần áo đi, chúng ta đi ăn cơm.

- Không cần đâu, anh đi theo em.

Quyên Quyên nắm tay Hoàng Long đi xuống bếp, cô giờ nấu

- Em học cách ram thịt trên tivi, nấu cho anh ăn đó, có thể em nấu không ngon, song bây giờ em muốn là người vợ, nấu cho anh bữa cơm ngon.

- Để anh thử tài vợ anh xem.

Hoàng Long nhón một miếng thịt chiên vàng, bỏ vào miệng ăn, anh gật gù:

- Ngon, vừa ăn lắm.

- Vậy thì anh mai đi tắm đi rồi ăn cơm.

- Tuân lệnh bà xã.

Quyên Quyên mỉm cười. Hạnh phúc của cô đơn giản như thế. Cô cần mong cho sóng gió đừng nổi lên nữa.

Bước vào phòng tắm, Hoàng Long vừa quay lại:

- Anh nghĩ ba ngày, sau đó mới đi Cần Thơ, hay là bọn mình đi chơi đi.

Quyên Quyên lắc đầu đề nghị:

- Chúng ta có nhà, ba ngày đó mình nằm gối đầu xem tivi và nghe nhạc có phải hay hơn không?

- Ừ, em nói phải há. Vừa không tốn tiền vừa không mệt ... - Anh nheo mắt trên cô - Anh hôn em lúc nào cũng được.

- Anh này!

Quyên Quyên lườm Hoàng Long một cái. Anh cười lớn hát nghêu ngao bài hát tình yêu, nhịp điệu trẻ trung vui nhộn:

Tôi là anh chàng độc thân dễ thương

Con gái ... nhớ mến nên đứng ngồi không yên ...

- Quá quắt!

Quyên Quyên nguyệt Hoàng Long, còn anh cứ vừa cười vừa hát.

° ° °

Hoàng Long đã đi, Quyên Quyên nhìn theo xe đến khuất mới chậm chạp quay vào. Ba ngày qua là ba ngày hạnh phúc, cô và Hoàng Long như chim liền cánh không một phút rời xa. Bây giờ anh đi đến nơi làm việc mới, chỉ một ngày đường thôi là cô và anh có thể lại gặp nhau, nhưng cái cảm giác chia xa sao lại khiến lòng cô mang mác buồn.

- Cô đứng lại đó!

Một chiếc xe đỗ xích lại, bà Hoàng mở cửa xa bước cùng với Thùy Lâm.

Quyên Quyên đứng lại, lễ phép chào:

- Thưa mẹ!

- Đừng có gọi tôi là mẹ, tôi không dám nhận danh vị cao quý đó đâu. Chúng ta vào nhà nói chuyện đi.

- Dạ, vâng!

Bước vào nhà, bà Hoàng đưa mắt nhìn quanh. Phòng khách ngăn nắp sạch sẽ, không gian ấm cúng. Bà cũng phải thầm công nhận Quyên Quyên có khiếu thẩm mỹ, mọi thứ hài hòa trang nhã, hèn nào cô ta đã giữ chân được con trai bà, để trở thành đứa con bất hiếu.

Còn Thùy Lâm, cô đang nhìn căn phòng khách bằng lòng đố kỵ ghen ghét.

- Con mời bác ngồi.

Quyên Quyên toan đi vào trong mang nước ra, bà Hoàng xua tay:

- Không cần đâu, tôi sẽ nói ngắn gọn và đi về. Tôi vào thẳng vấn đề. Tôi sẽ cưới Thùy Lâm cho Hoàng Long, cho nên tôi buộc cô phải kết thúc mọi quan hệ với con trai tôi.

Quyên Quyên nhìn Thùy Lâm, song Thùy Lâm quay đi. Quyên Quyên quay sang bà Hoàng, cô nghiêm nghị:

- Mẹ không thể buộc anh Long cưới Thùy Lâm.

- Tại sao? - bà Hoàng xẵng giọng - Cô là cái gì của Hoàng Long mà dám nói như vậy với tôi?

- Tuy chúng con đã ly hôn, song ngày hôm qua chúng con đi đăng ký kết hôn.

Bà Hoàng bật dậy như cái lò xo:

- Cô dám?

- Chúng con yêu nhau, anh Long yêu con và con cũng vậy. Anh Long không yêu Thùy Lâm. Thùy Lâm! Chẳng lẽ cậu muốn làm vợ một người không hề yêu cậu hay sao?

Bà Hoàng nạt đũa:

- Cô là loại người vô liêm sỉ, cô cam kết với tôi sẽ rời bỏ Hoàng Long, sao bây giờ nuốt lời?

Quyên Quyên tha thiết:

- Con nghĩ mẹ từng yêu, yêu tha thiết một người, mẹ hiểu là tình yêu không thể phân chia. Xin mẹ đừng chia cắt chúng con.

Bà Hoàng khinh miệt:

- Mẹ của cô, cũng là một loại người vô liêm sỉ như cô. Bà ta đi cướp giật tình yêu của người khác. Ông trời thật có mắt, cho nên ba của cô, một con người vô thủy chung, ông trời mới phạt cả nhà cô.

Thùy Lâm ngạc nhiên nhìn bà Hoàng cô lờ mờ hiểu lý do tại sao bà ghét Quyên Quyên. Bà Hoàng như quên mất sự hiện diện của Thùy Lâm, càng nói, bà càng giận dữ:

- Những kẻ phản bội luôn luôn không có kết quả tốt. Cha mẹ cô như thế, mà cô nghĩ tôi chịu nhận cô hả? Đừng có mơ chuyện viễn vông.

Quyên Quyên cúi mặt:

- Đúng là ba con đã có lỗi khi phụ bạc mẹ, nhưng con hiểu tình yêu ba con dành cho mẹ ruột con, đó là mối tình chân thật gắn bó, dù nghèo hai người vẫn hạnh phúc. Nếu như mẹ sống với ba con, liệu mẹ có chịu được cái nghèo hay không. Ngày nay con yêu anh Long không vì tiền.

Bà Hoàng châm biếm:

- Cô yêu con trai tôi không vì tiền thì vì cái gì hả?

- Con yêu vì những tình cảm chân thành anh Long dành cho con. Khi chúng con bên nhau, cả hai cùng cảm nhận mình thật sự hạnh phúc.

- Đồ ngụy biện, xảo ngôn! Một lần nữa tôi cấm cô đeo đuổi con trai tôi. Nếu không cả công việc ở Cà Thơ cũng không có cho nó. Cô muốn bao nhiêu, ngã giá đi.

Quyên Quyên cười buồn:

- Vô giá, thưa mẹ. Không có tiền bạc nào để chúng con xa nhau.

Tức giận, bà Hoàng xỉ tay vào mặt Quyên Quyên:

- Có nghĩa là cô không chịu buông tha con trai tôi. Được, cô đừng tưởng tôi không dám hủy hợp đồng với cô. Mọi người sẽ tẩy chay cô. Đừng có để rượu mời không uống mà uống rượu phạt. Về, Thùy Lâm!

Bà Hoàng giận dữ đi, Thùy Lâm vội vàng chạy theo bà. Quyên Quyên ứa nước mắt nhìn theo. Tình yêu của cô và Hoàng Long là có tội hay sao?

o o o

Cộc ... Cộc ... Tiếng gõ cửa. Hoàng Long đi ra mở cửa. Anh bất ngờ khi nhìn thấy Thùy Lâm. Tay giữ

cánh cửa không hề có ý mời cô vào, anh lạnh nhạt:

- Thùy Lâm!

- Anh Hoàng Long.

Trái với vẻ vui mừng của Thùy Lâm, Hoàng Long vẫn lãnh đạm:

- Em xuống đây làm gì?

Hoàng Long lạnh lùng nhìn Thùy Lâm. Thùy Lâm tha thiết:

- Em xuống đây là để khuyên anh, đừng làm cho bác gái phải buồn phiền nữa.

- Nếu chỉ có như vậy, em không cần khuyên, anh tự biết phải làm sao.

Hoàng Long bỏ đi vào, Thùy Lâm vào theo:

- Sao anh vẫn không chịu nhìn thấy là anh làm tổn thương mẹ mình?

- Tổn thương?

- Chẳng lẽ anh không biết ba Quyên Quyên nhận nhiều ơn nghĩa của mẹ anh, ông có tiền ăn học cũng là tiền của mẹ anh, nhưng rồi ông lại phụ bạc mẹ anh đi cưới mẹ Quyên Quyên.

Hoàng Long bết ngờ vì điều này:

- Tại sao em biết?

- Quyên Quyên không nói cho anh nghe sao

Thùy Lâm cười nhạt:

(trang132 - mất nửa trang - không đọc được)

- Nhưng sự thật chính là như vậy đó.

Hoàng Long nghiêm mặt:

- Dù sự thật có như thế đi nữa, anh cũng không rời bỏ Quyên Quyên lần nữa. Em đi về Sài Gòn đi, không cần nhọc công đi tìm anh

Thùy Lâm tức giận:

- Em vì muốn giúp mẹ anh nên cất công đi tìm anh, không ngờ anh lại không nghe còn xua đuổi em.

- Lòng thành của em, anh cảm ơn. Nhưng hạnh phúc là của anh, cũng như ơn sinh thành dưỡng dục anh ghi nhớ. Những gì của anh, xin em đừng can thiệp nữa.

Thùy Lâm bước đến, nước mắt chảy dài. Song những giọt nước mắt của cô không làm Hoàng Long thay đổi, mà anh chỉ dụ lại và tiễn cô ra cửa:

- Em đi về đi.

- Anh cư xử với em như vậy sao? Em lặn lội đường xa xuống đây, một ly nước cũng không có cho em?

- Anh xin lỗi.

Hoàng Long nhìn vào phòng:

- Nhà anh không có tủ lạnh, em cảm phiền vậy.

- Anh không mời em đi uống nước được sao.

- Anh nghĩ là em không cần một ly nước anh mời, mà em ... Thùy Lâm! Anh muốn hỏi, có phải em yêu anh không?

Không ngờ Hoàng Long hỏi thẳng mình như vậy, Thùy Lâm gật đầu:

- Mẹ muốn hợp tác em cho anh. Anh nên thuận ý mẹ cho bà vui. Em có thua gì Quyên Quyên, nhất định chúng ta sẽ hạnh phúc.

- Em thừa biết anh không yêu em, trong trái tim của anh chỉ có hình bóng Quyên Quyên. Em đặt tình yêu sai chỗ rồi.

Nét mặt Hoàng Long thật lạnh lùng. Thùy Lâm tưởng mình có thể quy ngã xuống vì tuyệt vọng và đau đớn. Anh thẳng thừng từ chối tình cảm của cô.

- Thùy Lâm! Em nên đi về đi!

Nước mắt Thùy Lâm vòng quanh:

- Anh không cần đuổi em nữa, em đi đây.

Thùy Lâm đi ra xe, đôi hàm răng cô cắn lại trong hận oán. Hoàng Long, anh tàn nhẫn lắm.

Mở máy xe, Thùy Lâm cho xe lăn bánh và phóng như bay.

- Ở ...

Đình Khải hoảng cả hồn, may mà anh chạy chậm và lách kịp. Anh toan hét lên cũng vừa lúc nhận ra Thùy Lâm, anh vội vàng vòng xe đuổi theo.

Pin... Pin... vừa bấm còi, Đình Khải vừa thò đầu qua cửa kính hét gọi Thùy Lâm:

- Thùy Lâm, dừng xe lại đi!

Anh càng gọi, Thùy Lâm càng phóng nhanh hơn nữa, nhiều chiếc xe trên đường hoảng sợ nép vào lề. Hai chiếc mô tô của cảnh sát giao thông phát hiện xe chạy quá tốc độ cũng vội vàng quày đầu xe đuổi theo.

Oét ... Oét ... Xe cảnh sát phía sau. Chừng như lúc này tình cơn điên, Thùy Lâm thẳng gấp xe lại, làm cho ngực cô đập vào vô lăng xe, đau đến muốn tắt thở.

- Cô có biết cô chạy xe quá tốc độ cho phép không?

Một người cảnh sát bước xuống xe nghiêm khắc nhìn Thùy Lâm. Anh ta bắt ngờ vì gương mặt cô đầm đìa nước mắt:

- Cô làm sao thế?

Đình Khải cũng vừa chạy đến. Anh xuống xe bắt tay hai người cảnh sát giao thông:

- Cô ấy là bạn tôi, xin hai anh thông cảm.

- Lần sao không nên chạy xe quá tốc độ cho phép, phải biết quý mạng sống của mình chứ.

Đình Khải phải xin lỗi lần nữa, hai người cảnh sát giao thông mới bỏ qua. Họ đã đi, Đình Khải lo lắng nhìn Thùy Lâm:

- Có chuyện gì vậy Lâm?

- Tại sao anh cũng có mặt ở đây?

- Anh làm việc dưới này. Còn em đi đâu vậy?

- Không liên quan đến anh.

Thùy Lâm toan mở máy xe đi, Đình Khải tắt công tắc và rút chìa khóa ra:

- Em đừng có tâm sự, không nên lái xe. Vừa rồi em có biết em điều khiển tay lái quá nguy hiểm không?

Thùy Lâm gắt:

- Am làm cái gì vậy hả?

- Em đi đâu, anh sẽ đưa em đi?

- Tôi muốn một mình.

- Em như thế này, anh không để em đi một mình.

- Như thế này là thế nào?

- Nước mắt đầm đìa và chạy xe bất kể chết. Anh không biết chuyện gì xảy ra cho em, nhưng anh không

thể không quan tâm đến em.

Thùy Lâm cười nhạt:

- Lòng hào hiệp của anh đạt không đúng chỗ rồi. Bây giờ tôi muốn đi uống rượu, anh đưa tôi đi uống rượu chứ?

- Đương!

- Vậy còn xe của anh?

- Anh để xe ở đây và gọi điện cho thằng bạn đến kéo xe về nhà giùm.

Thùy Lâm không nghĩ Đình Khải sẵn lòng vì mình như vậy. Cô kéo ngực áo anh đặc mạnh:

- Anh thích tôi phải không?

Câu hỏi thẳng thắn, mặt Đình Khải đỏ lên, anh không chối:

- Phải, anh thích em.

Thùy Lâm cười phá lên. Đờn đúng là cái vòng lẩn quẩn, cô yêu Hoàng Long và Đình Khải yêu cô. Buông áo anh ra, cô ngồi nhích qua:

- Lái xe đi!

Gọi xong, Đình Khải cắm chìa khóa vào công tắc xe và lái đi. Vừa lái xe, anh vừa nhìn trộm Thùy Lâm, nước mắt trên má cô đã khô, trên gương mặt xinh đẹp đó đánh thật lạnh lùng. Cô khác với ngày xưa quá, anh thở dài khe khẽ.

° ° °

Thùy Lâm uống rượu như người ta uống nước, làm cho Đình Khải phải giật chai rượu lại:

- Em đừng có uống rượu nữa, có chuyện gì không vui hãy san sẻ với anh đi, anh sẵn sàng san sẻ với em.

- Không có chuyện gì san sẻ cả. Trả chai rượu lại đây.

Thùy Lâm cau có giật chai rượu lại, nhưng không được, bực mình cô la lên:

- Anh có là gì của tôi đâu mà bắt tôi phải như thế này như thế nọ vậy? Có đưa chai rượu đây không?

- Thùy Lâm! Anh xin em. Em biết tại sao anh quan tâm đến em mà.

- Anh yêu tôi?

- Thùy Lâm!

- Vậy đưa chai rượu đây cho em. Anh có biết là em đang đau khổ và hận một người. Hấn lạnh lùng tàn nhẫn. Tại sao vậy, đã ly hôn, cô ấy nói đã ly hôn là kết thúc, em mới gieo hy vọng và em làm đủ mọi cách để được anh ấy yêu em. Thế mà cuối cùng họ lại sống với nhau. Tại sao vậy?

Thì ra sự đau khổ và giận dữ của Thùy Lâm là đây. Đình Khải nghe tim mình đau nhói. Vì say nên Thùy Lâm chịu nói ra, cô trút sự giận dữ và đau khổ lên anh. Tại sao chứ?

Cũng giận dữ không kém, Đình Khải dằn mạnh chai rượu lên bàn:

- Anh sẽ uống rượu với em.

Hết ly này đến ly nọ, cả hai thi nhau uống.

Anh lại nâng ly rượu

Mời em uống cạn cho

Em ơi, hãy uống hết

Cùng say cho quên quên ...

- Thùy Lâm!

Không biết bằng cách nào mà Đình Khải đưa được Thùy Lâm về nhà mình, hai người chỉ vào đến nhà là té ngay lên giường. Thùy Lâm nằm sải rộng hai tay, cô hát to ồm ồm trong cơn say:

"Ta hơ hớ ta chưa chồng

Ta yêu muốn cưới chàng độc thân

Hãy hôn em đi, hôn em đi ...".

Cô lăn người qua kéo áo Đình Khải:

- Này, anh chàng độc thân dễ thương, mở mắt ra nhìn em đi.

Cô chồm lên người anh cười khúc khích:

- Không dám nhìn ha?

Cô tinh nghịch vạch mí mắt anh ra, hơi thở cô phả nóng vào mặt anh gương mặt kề sát mặt anh. Trong cơn say, vòng tay Đình Khải khép lại, mạnh mẽ đam mê, anh đẩy Thùy Lâm ngã xuống nệm và bắt đầu hôn cô, những nụ hôn cứ mạnh dần lên và rồi bóng đêm nhường cho đam mê cũng hơi thở gấp ...

...

Đình Khải giật mình thức giấc, đầu anh nặng nặng vầng vát, anh đưa tay vỗ trán và bỗng giật mình, nhìn sang bên cạnh. Chỗ nằm cạnh anh hãy còn ấm. Đình Khải bật dậy:

- Thùy Lâm! Thùy Lâm! Em ở đâu?

Nhà anh cửa chỉ khép hờ, chiếc xe trước cổng đêm qua không còn nữa, có nghĩa là Thùy Lâm đã đi. Quáng quàng, Đình Khải chạy vào nhà mặc áo, mắt anh chạm vào tờ giấy trên bàn, thư của Thùy Lâm.

"Đừng gặp tôi nữa, hãy xem như chưa từng biết nhau".

Cô không ký tên, nhưng nét chữ của cô làm sao anh không biết, nó từng đi vào trái tim anh. Đình Khải cầm lá thư đứng bất động. Có lẽ cô rất giận anh, trong cơn say hai người đều không tự chủ được. Xin lỗi em, Thùy Lâm. Nhưng làm sao anh có thể xem như chưa từng biết nhau. Anh yêu em thành thật, muốn có em suốt đời. Anh sẽ đi tìm em.

Nhưng sao Đình Khải lại muốn đi gặp Hoàng Long, như chia sẻ tâm tư nặng trĩu của mình ...

- Ai đó?

Mở cửa, Hoàng Long mỉm cười khi nhìn thấy Đình Khải:

- Vào nhà đi. Mà sao trông mặt cậu có vẻ thiếu não quá vậy?

Đình Khải lẳng lặng đi vào nhà gieo mình xuống ghế:

- Thùy Lâm từng là trợ lý của cậu, đúng không?

- Đúng. Nhưng tớ xuống đây, cô giờ là trợ lý của Hoàng Lân. Cậu quen Thùy Lâm à?

Đình Khải gật nhẹ:

- Hỏi cậu một câu nữa nhé, có phải Thùy Lâm yêu cậu?

- Mình đã có Quyên Quyên, sắp tới mình và Quyên Quyên sẽ tổ chức đám cưới lại.

Như vậy là đúng với những nghi ngờ của Đình Khải. Hoàng Long không yêu Thùy Lâm, chính vì vậy mà ngày hôm qua cô đã như phát điên lên.

- Cậu tìm mình để chỉ hỏi như vậy sao?

- Mình yêu Thùy Lâm.

- Mình cổ vũ cậu tiến tới. Thùy Lâm là cô gái thông minh.

- Cô ấy đâu có yêu mình?

- Cậu phải chinh phục trái tim người ta chứ, như lúc đầu quen Quyên Quyên, cổ đầu có yêu mình, nhờ cá cược mà mình có cô ấy.

Đình Khải thờ dài, liệu anh có chinh phục thành công không. Dù anh có cô một đêm đam mê và hạnh phúc, nhưng sau đó cô vội vàng chạy đi, còn bảo anh hãy xem như chưa từng biết nhau.

- Ngày hôm qua Thùy Lâm có xuống đây, cậu có gặp không?

Đình Khải gật đầu:

- Đã gặp và cùng uống rượu nữa.

Hoàng Long kêu lên:

- Uống rượu?

- Ừ, uống nhiều rượu và say ngất ngư, trong cơn say mình và cô không tự chủ được, nên đã đến với nhau.

- Rồi sao nữa?

- Khi mình thức giấc, cô đã đi và để lại lá thư, bảo hãy xem chưa từng biết nhau.

Hoàng Long thương hại:

- Cho dù cô viết thư như vậy, nhưng mình khuyên cậu nên đi tìm, vì tình yêu và trách nhiệm nữa. Sự kiên nhẫn của cậu là mẹ của thành công.

- Cám ơn cậu!

Đình Khải cảm động bắt tay bạn:

- Mình sẽ đi tìm cô ấy. Có lẽ sau khi rời nhà cậu, mình đi Sài Gòn.

- Chúc cậu thành công. Chúng mình, những chàng độc thân sẽ không độc thân nữa. Vui vẻ nhé!

Đình Khải đi ra xe. Anh cũng biết với tính cách bướng bỉnh, không dễ dàng Thùy Lâm chấp nhận anh, anh sẽ kiên trì chinh phục cô. Đỉnh Everest cao đến như thế, người ta còn lên đỉnh cắm được ngọn cờ chinh phục. Còn anh, sao không thể?

- Em biết rồi!

Quyên Quyên vừa cười vừa tắt điện thoại để lên xe. Chiều nay cô sẽ có mặt ở Cần Thơ chuẩn bị đám cưới của hai người. Đám cưới mời vài người bạn quen tham dự mà thôi, dự định của Quyên Quyên là sao đám cưới, những hợp đồng quay quảng cáo của cô cũng kết thúc, cô sẽ chuyên tâm vào cửa hàng bán thú nhồi bông của mình và lo cho Hoàng Long. Cô muốn là một người vợ tốt của anh.

- Quyên Quyên!

Thùy Lâm thắng xe nhưng lại cho đầu xe của cô đụng vào đầu xe Quyên Quyên. Quyên Quyên hoảng hốt may là cô chưa mở máy xe, cô vội mở cửa xe bước xuống:

- Thùy Lâm! Cậu điên hả?

Thùy Lâm cũng xuống xe, cô cười nhếch nhếch:

- Phải, tôi điên đó. Chính cậu đã làm cho tôi phát điên lên đó. Cậu biết là mẹ của anh Hoàng Long hỏi cưới tôi cho ảnh mà.

Quyên Quyên lắc đầu ngao ngán:

- Cậu biết rõ anh Hoàng Long yêu ai mà. Nếu như anh Long yêu cậu, mình sẽ sẵn sàng rút lui.

- Cậu nên rút lui liền bây giờ đi, hơn là tổ chức đám cưới. Cậu nghĩ bà Hoàng để đám cưới của cậu êm xuôi sao?

- Sẽ không có trở ngại nào ngăn cản mình và anh ấy đến với nhau cả.

- Cậu chủ quan quá há? Được, cậu cứ tổ chức đi, rồi mẹ anh Long sẽ vạch trần bộ mặt phản trắc của ba cậu giữa đám cưới. Cậu tự lo liệu đi.

Nói xong, Thùy Lâm quày quả leo lên xe, bỏ mặc Quyên Quyên đứng thừ người ra đó. Cô không muốn cha bị sỉ nhục, dù sao đó cũng là lỗi lầm của tuổi trẻ. Có ai không phải sai lầm, nhưng dù sao cuộc sống của người phụ nữ bị ông bỏ rơi cũng rất tốt kia mà. Cô cần đi gặp Hoàng Long ngay bây giờ.

- Quyên Quyên!

- Ba!

Quyên Quyên quay lại, cô xúc động khi nhìn thấy cha:

- Sao ba không ở nhà đợi con về?

- Mẹ của con cứ giục ba đi. Quyên này! Ba vừa nghe chuyện của con.

Quyên Quyên lúng túng:

- Ba không phải lo cho con.

- Sao ba không lo cho con được. Vì ba mà hạnh phúc của con luôn bị đe dọa. Vâng, đó là lỗi lầm của ba thời trẻ tuổi, ba đã lợi dụng cô ấy. Song thành thật mà nói, ba đự định sai khi học xong ba sẽ nói cô ấy đừng chờ ba, ba đã có vợ hứa hôn. Mẹ của con không có lỗi lầm gì để ba bỏ rơi, có chăng cô ấy nghèo thôi. Nếu vì như vậy mà gần ba mươi năm, cô ấy vẫn hận ba thì cứ trừng phạt ba, mọi tội lỗi ba xin nhận hết.

- Ba ...

- Ba muốn đi gặp bà ấy, con hãy về nhà trước với mẹ con đi.

Quyên Quyên lo lắng:

- Ba sẽ nói gì với mẹ chồng con?

- Đó là chuyện của ba, con yên tâm đi.

- Hay là con đưa ba đến đó, con chờ bên ngoài.

- Con đưa ba đến nhà bà ấy cũng được, nhưng không cần chờ ba, con cứ đi về nhà. Đừng lo cho ba gì cả nhé.

Ông Đĩnh vỗ nhẹ lên đầu Quyên Quyên, như trấn an cô không phải lo gì cho cô, nhiệm vụ của ông bây giờ là đi tạ tội và xin bà hãy vì hạnh phúc đôi trẻ.

Quyên Quyên mở cửa xe cho cha lên ngồi cạnh mình, cô nhìn mái tóc không còn sợi đen của cha mà ngậm ngùi. Cuộc đời của ông luôn lận đận, thất bại và sống trong nghèo khó. Còn mẹ của cô người phụ nữ cam chịu, bà chỉ có tình yêu dành cho ông, có lẽ vì vậy mà bà đã chinh phục được trái tim ông.

Xe đến nơi, ông Đĩnh xuống xe:

- Con về đi. Một lát, ba đón taxi về. Cũng đừng nói gì với mẹ con cả nhé. Mười hai giờ ba sẽ về nhà, gia đình chúng ta cùng đi Cần Thơ.

Ông xoa tay như không muốn Quyên Quyên ở lại, cô đành lái xe đi. Mong rằng ba được tha thứ cho tâm hồn ông nhẹ nhàng thanh thản.

Cộc ... Cộc ...

- Vào đi!

Cô giúp việc đẩy cửa bước vào phòng, bà Hoàng mới nhìn lên:

- Có chuyện gì vậy?

- Dạ, có một người xưng tên là Ngọc Đĩnh muốn gặp bà.

- Ngọc Đĩnh!

Suýt một chút nữa bà Hoàng buông rơi tách trà trên tay, nước trà sánh đổ lên bàn. Cô giúp việc vội đi lại gần:

- Bà không sao chứ ạ?

Cổ trấn tĩnh, bà để tách trà xuống:

- Không!

- Có cho ông ta vào nhà không bà?

- Không cho. Bảo ông ta đi về đi.

- Dạ!

Cô giúp việc chưa kịp đi ra, cánh cửa bị đẩy bật vào làm cô giúp việc hốt hoảng:

- Sao ông lại tự động vào nhà vậy, bà chủ của tôi không muốn gặp ông.

- Nhưng tôi cần gặp bà ấy.

Ông Đĩnh đẩy cô giúp việc sang một bên, bước vào phòng. Bà Hoàng đành xua tay bảo cô giúp việc:

- Cô đi ra ngoài đi.

Bước lại đóng cánh cửa, bà nhìn ông. Vẫn đẹp trai, cho dù bây giờ ông đã già đi. Bà cau có:

- Sợ tôi quậy đám cưới con gái ông hay sao mà đến đây? Tôi cho ông biết, tôi đã loan tin từ thằng con bất hiếu đó.

Ông Đĩnh thờ dãi:

- Bà hận tôi đến như vậy sao?

- Hận ông? Không đâu. Tôi đã quên ngay khi biết ông là một kẻ lợi dụng. Bằng cách tôi đã đi lấy chồng ngay khi đó, một người đàn ông thọt chân, song bù lại ông ấy rất giàu. Hơn hai mươi năm, tôi là chủ tịch một tập đoàn lớn, ngồi trên cao ngất ngưỡng, là nhờ ngày đó tôi sớm nhận ra chân tướng kẻ phản bội. Bây giờ ông muốn gì mà đến đây?

- Thật ra ngày ấy ... Có khi nào bà nghĩ những người sinh ra bà đã yêu cây tôi xa bà, họ xem tôi như một thứ xấu xa đào mỏ. Tôi mừng vì ngày đó bà đã đi lấy chồng, còn tôi những sáu năm sau cảm động trước tình yêu của Quyên Chi, tôi mới kết hôn với cô ấy.

Đôi môi hình cánh sen khế cau lại, như nhớ về một quá khứ đau thương. Ngày ấy qua cuộc tuyển chọn giọng hát hay của đài truyền thanh, ông Đĩnh đoạt giải cao nhất. Trái tim thiếu nữ của bà rung động, bà đã yêu bằng trái tim chân thành, còn ôm cả tiền bạc bỏ nhà đi theo ông khi bị gia đình quyết liệt ngăn cản. Cuộc sống hạnh phúc không quá một năm, bà chứng kiến một sự phản bội ghê tởm. Hơn hai mươi năm gặp lại, bây giờ sao xa lạ quá, thời gian phủ mờ quá khứ và cả tuổi trẻ, nhưng sự đau đớn trong lòng bà vẫn mãi còn.

- Bích Phương!

Ông Đĩnh vụt quỳ sụp xuống chân bà Hoàng, cái tên con gái mà lâu lắm bà mới được nghe gọi. Bà bàng hoàng:

- Ông làm gì vậy?

- Nếu có hận tôi bà hãy trút lên tôi. Còn Quyên Quyên và Hoàng Long vô tội, bà hãy để cho chúng được sống với nhau.

- Ông nghĩ là ông quỳ dưới chân tôi, thì tôi dễ dàng tha thứ cho ông?

- Như vậy bà muốn tôi làm gì thì bà mới cho phép chúng nó sống chung với nhau?

- Tôi muốn ... ông chết đi.

- Tôi chết đi?

- Phải! Ông nên chết đi! Chỉ có cái chết của ông tôi mới tha thứ những lỗi lầm của ông. Ông có biết Hoàng Long là nóm ruột do tôi sinh ra, còn Hoàng Lân, Hoàng Linh ... vậy mà nó vì con gái ông, phụ bỏ ơn sinh thành, tôi đau lòng như thế nào, ông có biết không?

Dự định nói về Hoàng Lân, Hoàng Linh nhưng rồi bà lảng ra. Hãy để sự thật trôi vào quá khứ. Giọng của bà trở nên lạnh lùng và vô cảm.

Ông Đĩnh đau đớn:

- Nếu như cái chết của tôi mà bà cho phép chúng nó sống với nhau, thì tôi sẵn sàng.

- Nhưng chết rồi đừng có vu oan giá họa là tôi bức tử ông đó.

- Không bao giờ!

Ông đứng lên đi ra cửa. Sau lưng ông, cánh cửa đóng lại. Sau cánh cửa ấy một thân hình như không còn sức sống, ngồi sụp xuống. Đã hơn hai mươi năm, tại sao mình vẫn hận ông ấy. Thù hận có phải chăng cũng là thể hiện của một tình yêu không nhạt phai.

° ° °

Trong màu áo trắng của chiếc áo cưới may thật khéo, Quyên Quyên đẹp hơn bao giờ hết. Chú rể Hoàng Long cũng đẹp không kém. Cả hai đúng là một cặp đôi vẹn sắc vẹn toàn. Bạn bè dự đám cưới không nhiều, nhưng tiệc cưới ấm áp và vui vẻ.

Tấn Lực trao ly rượu chúc mừng:

- Chúc hai người trăm năm hạnh phúc, không còn bất cứ trở ngại nào không vượt qua.

Đình Khải cung ly chúc mừng. Hoàng Long vui quá, anh uống hết.

Một chiếc xe đỗ lại trước cửa nhà hàng, những người trên xe bước xuống. Tấn Lực lo lắng:

- Hoàng Long! Mẹ của anh.

Quyên Quyên lo sợ không kém, bàn tay cô lạnh ngắt trong bàn tay Hoàng Long. Anh nắm chặt tay cô trấn an:

- Em không phải sợ.

Ông Đình ngăn Hoàng Long lại:

- Con để ba đón mẹ con cho.

Ông đưa ly rượu cho bà Quyên Chi:

- Em ở lại với con.

Ông tiến ra cửa gật đầu chào bà Bích Phương.

- Mừng bà đến dự lễ cưới bọn trẻ.

Bà Bích Phương lạnh lùng:

- Còn ông khi nào thực hiện lời nói của mình, hay lại như gió thoảng bay?

- Tôi sẽ không quên lời đã hứa.

- Được. Đừng bội ước lần nữa nhé!

Bả bước tránh qua để đi vào tiệc cưới, có Hoàng Long và Quyên Quyên đứng sẵn sành chờ cơn thịnh nộ đổ xuống.

- Quyên Quyên! Có bao giờ cô mang cái cảm giác bị ép buộc nhận cái mà mình ghét bỏ không thích chưa?

Quyên Quyên cúi đầu không dám trả lời. Hoàng Long che chắn ngay cho cô:

- Mẹ! Xin mẹ hãy tôn trọng chúng con. Con không xem ơn sinh thành dưỡng dục là nhẹ, tuy nhiên Quyên Quyên là hạnh phúc của đời con.

Đôi hàm răng bà Bích Phương cắn lại:

- Mẹ chỉ muốn đến đây đòi lại một món nợ, cho nên sau khi đòi nợ, mẹ sẽ xem như từ nay con có cuộc sống của con và mẹ có cuộc sống của mẹ. Chỉ như thế thôi.

Quét đôi mắt sang như sao băng vào bà Quyên Chi xong, bà Bích Phương quay ngoắt người đi. Người đàn bà đó không phải đối thủ của bà, bà ta sống trong nghèo khó. Bà ta không đáng, không đáng chút nào.

Bà đi ra xe, Thùy Lâm cũng vội vàng bước theo bà. Trái tim cô tan nát đau đớn khi nhìn thấy Hoàng Long che chở cho Quyên Quyên, như con gà mẹ che chở cho gà con khi bong diều hâu bay sà xuống.

- Thùy Lâm!

Đình Khải vượt lên, anh kéo cánh tay Thùy Lâm giữ lại:

- Anh muốn nói chuyện với em.

Thùy Lâm phủi mạnh tay Đình Khải, tuy nhiên giọng của cô lại nhỏ xíu:

- Anh làm cái gì mà lôi kéo? Giữa tôi và anh không có chuyện gì nói cả. Buông tay tôi ra!

- Em có biết anh đi tìm em, tại sao cố tình tránh mặt anh?

- Anh này có lạ chưa! Anh không buông tay tôi thì đừng có trách!

Co chân lên, Thùy Lâm nhằm ngay mắt cá chân Đình Khải đập mạnh một cái cho gót giày cao gót của cô tống vào chân Đình Khải.

- Ói! - Đình Khải kêu lên đau đớn.

Anh buông tay Thùy Lâm ra. Chỉ đợi có như vậy là Thùy Lâm lên xe, đóng ngay cửa xe lại, cô khoát tay ra hiệu cho tài xế.

- Chạy đi!

Đình Khải sụm chân xuống. Anh không thể tưởng tượng Thùy Lâm có thể cư xử tàn nhẫn, không một chút xót thương. Sao cô không nhìn thấy tình yêu chân thật của anh, đeo đuổi làm gì một mối tình vô vọng.

- Cậu có sao không?

Hoàng Long đỡ Đình Khải đứng dậy. Đình Khải nhăn mặt:

- Cái chân đau, nhưng có lẽ trái tim tôi đau nhiều hơn.

- Cậu không cần viện cớ vì tình yêu hay vì trách nhiệm. Khi mà cô ấy không cần cậu. Tôi đưa cậu vào.

- Không sao, tôi đi được.

Đình Khải đi cà nhắc vào. Đêm nay đám cưới của Hoàng Long, anh cần say để quên đi những điều đau long.

Tiệc cưới tan, cô dâu chú rể về nhà riêng, nhưng có lẽ tất cả cùng mang tâm trạng không mấy vui. Ông Đình ngồi im lặng và chợt lên tiếng:

- Ba muốn về Sài Gòn bây giờ.

Quyên Quyên ngạc nhiên:

- Bây giờ khuya rồi mà ba. Ba ở lại vài hôm nữa hãy về.

- Ba có việc ở Sài Gòn cần giải quyết.

Quay sang vợ, ông ôm vai bà:

- Bà ở lại, tôi về một mình, không sao đâu.

Bà Quyên Chi cau mày:

- Hồi sang này ông đâu có nói là việc gì ở Sài Gòn?

- Tôi quên. Hoàng Long, con vòng xe ra bến cho ba.

- Dạ.

Hoàng Long vòng xe ra bến cho ông Đình xuống. Anh định bước theo, ông ngăn lại:

- Ba vào đó tự tìm xe, con không cần lo. Đưa mẹ con về đi.

Ánh mắt ông nhìn vợ, cái nhìn kỳ lạ:

- Minh theo con về nhà đi. Lên tới Sài Gòn, tôi điện thoại về.

Xưa nay bà chưa bao giờ hạch hỏi ông về những việc làm của ông. Nhưng hôm nay như có điều gì đó khiến bà không sao yên lòng. Bà bảo Hoàng Long dừng xe lại:

- Mẹ muốn đi với ba con.

Quyên Quyên kêu lên:

- Mẹ!

- Không sao đâu. Các con cứ về nhà. Mẹ không nỡ để ba con đi một mình.

Bà Quyên Chi mở cửa xe bước xuống đi nhanh vào bến xe. Một linh tính không hay nào đó cứ dấy lên trong lòng bà. Giác quan thứ sáu..

Trên chiếc cầu vắng, đường sá vắng tanh, một chiếc xe màu trắng chờ ở đó, chủ nhân của nó đang khoanh tay, người tựa vào thành xe. Gương mặt dưới ánh đèn soi rõ gương mặt lạnh lùng.

- Ông đến đúng hẹn lắm. Bây giờ hãy thực hành lời hứa của ông. Ông biết tại sao tôi hẹn ông ở đây chứ?

- Bà muốn tôi nhảy xuống dòng nước kia chứ gì?

- Phải. Xem ra, ông cũng vẫn còn mình mẫn, như vậy có muốn tôi chấp nhận Quyên Quyên không.

- Mong rằng cái chết của tôi sẽ làm cho bà quên đi tất cả hận thù.

- Nhảy đi!

- Vâng!

Ông cởi áo vest ra bỏ xuống chân và bước chầm chậm lên cây cầu, lên bệ cầu và tay vịn vào thành cầu. Gió thổi ù ù bên tai ông. Ông không sợ chết, đời người cuối cùng rồi cũng đi đến cái chết. Chết để con hạnh phúc, ông không có gì để ân hận. Chỉ tội cho Quyên Chi, nhưng rồi mình cũng sẽ quen đi với sự vắng mặt của tôi. Đừng khóc, mà hãy vui sống.

Bà Bích Phương không khoanh hai tay trước ngực nữa, mà trở nên phấn khích, hai tay vỗ vào nhau:

- Nhảy đi, nhảy đi!

Chạy đến đầu cầu, bà Quyên Chi sững người ra, trước cảnh tượng mình vừa trông thấy. Bà thấy ông bỏ chân qua lan can cầu, bà đã hiểu. Bà hét lên thất thanh:

- Đừng, không được nhảy, Ngọc Đình!

Bà chạy ào tới ôm ông lại, cả hai người cùng té ngã lăn trên mặt cầu. Sự có mặt của bà Quyên Chi phá vỡ kế hoạch của bà Bích Phương. Bà nhào đến lôi bà Quyên Chi và ...

Bốp ... Bốp ... những cái tát tai thù hận, phũ phàng.

- Ai cho bà có mặt ở đây ha?

- Đừng đánh! - Té ngã đau, ông Đình cố gượng dậy che cho vợ - Cô ấy chẳng có lỗi làm gì cả.

- Sao không có lỗi? Nếu cổ không có lỗi thì ông có lỗi, tại sao không thi hành án phạt?

Đến phiên bà Quyên Chi vùng dậy một cách mạnh mẽ, bà tát lại hai cái tát vào mặt bà Bích Phương.

- Chị là con người nhỏ nhen, độc ác và ích kỷ không thua gì ba của chị. Ngày xưa có bao giờ chị hỏi vì sao anh Đình tự dung biến mất, tại sao anh ấy lại trở thành một tên sờ khanh bạc nghĩa vô tình không?

- Anh ta đã vì cô.

- Vì ba của chị. Ông ấy đã đưa anh Đình vào tù với một tội danh mình không có. Sáu năm tù vào cái năm anh ấy mới hai mươi lăm và ra tù vào năm ba mươi một tuổi. Quãng thời gian đau khổ và cay đắng đó chị ở đâu? Chị đi lấy chồng sống trong nhung lụa, khi đó thì ảnh trong trại giam ngày đi lao động vất vả. Sáu năm mất tự do, chị hình dung ra cuộc sống của một người tù bao giờ chưa?

Kính hải, bà Bích Phương sững người ra:

- Có một sự thật như thế sao?

- Chị hãy đi mà tìm hiểu khi muốn anh Đình chết cho chị thỏa mãn lòng hận thù. Chị có nghĩ nếu như Hoàng Long biết được, nó có xem chị là mẹ? Và còn hai đứa con nuôi Hoàng Lâm, Hoàng Linh, nó còn tôn kính chị?

Bà Phương té bật ngựa ra sàn cầu. Chưa bao giờ bà biết điều này khi mà lòng căm thù cứ mãi sôi sục,

nó càng bùng lên khi nhìn thấy Quyên Quyên.

Bỏ mặt bà, bà Quyên Chi ôm choàng lấy ông nức nở:

- Tại sao ông nghĩ cùng và đại đột như vậy hả? Nếu Quyên Quyên biết cha mình chết vì nó, nó có sống hạnh phúc với Hoàng Long không?

Mãi nói chuyện, ba người không hay Quyên Quyên và Hoàng Long đến từ lúc nào. Chừng Hoàng Long tiến vào, bà Bích Phương ngồi bật dậy:

- Hoàng Long!

Hoàng Long chua xót:

- Tại sao phải như thế hả mẹ? Mẹ muốn ba vợ con phải chết bà mẹ nghĩ con và Quyên Quyên như thế nào đây? Lòng thù hận của mẹ cao hơn hạnh phúc của đứa con do mình sinh ra sao?

Bà Bích Phương ngồi chết lặng. Ngọc Đĩnh đi tù sáu năm, sáu năm đó bà ở đâu, ha là sống với người chồng tàn tật, dẫu không có tình yêu đi nữa bà đâu có nghèo khổ hay bị áp lực, mà ngược lại, nhà chồng còn xem bà như báu vật. Ôi! Bà sai mất rồi.

- Đừng trách mẹ của con, Hoàng Long. Phải sống trong thù hận dần vật ấy, ba nghĩ mẹ con chẳng sung sướng gì.

Bà Bích Phương đi lại xe, ngồi vào đầu gục trong vô lăng câm lặng. Quyên Quyên đẩy nhẹ tay Hoàng Long:

- Anh lại với mẹ đi.

° ° °

Họ xóa ta mọi ty hiềm rồi chẳng? Câu hỏi ấy khiến Thùy Lâm muốn điên lên, xem như tất cả là công dã tràng.

Thùy Lâm đi lên phòng của bà Bích Phương. Cô gõ cửa, không đợi cho phép, cô bước vào. Bà Bích Phương ngẩng đầu lên, đôi mắt mệt mỏi, trông bà già hẳn đi.

- Có chuyện gì vậy Lâm?

- Bác tính như thế nào?

Bà Bích Phương cau mày:

- Tính như thế nào là sao?

- Bác nhận Quyên Quyên và chấp nhận cho anh Long sống với cô ta?

- Chuyện quá khứ, chẳng qua là hiểu lầm. Đã là hiểu lầm thì nên giải tỏa.

- Vậy còn cháu thì sao?

- Cháu hỏi bác như vậy là sao?

- Mọi người ai cũng biết cháu sẽ là dâu của bác, bây giờ cháu còn mặt mũi nào nhìn ai.

- Thùy Lâm! Cháu biết là Hoàng Long không hề yêu cháu kia mà.

- Cháu có cảm giác là bác đã và đang lợi dụng cháu.

- Cháu nói khó nghe quá, Thùy Lâm.

- Phải nói thẳng là cháu hận bác đã tạo hy vọng cho cháu.

Bà Bích Phương thở dài:

- Nếu cháu nói như vậy thì bác xin lỗi cháu vậy.

- Một lời xin lỗi của bác không thể nào xóa tổn thương trong lòng cháu ...

Đứng nãy giờ bên ngoài, Hoàng Lâm không sao chịu nổi luận điệu của Thùy Lâm, rõ quá hỗn hào, Hoàng Lâm xô cửa bước vào:

- Chị có thấy chị đang quá đáng không chị Thùy Lâm?

- Tôi quá đáng à?

Thùy Lâm cười gằn. Cái đêm với Đình Khải đang để lại mối hận trong lòng cô.

- Còn cậu, cậu có biết cậu làm cái gì đi nữa thì cậu và Hoàng Linh chỉ là những đứa con nuôi được mang về từ cô nhi viện.

- Thùy Lâm!

Bà Bích Phương tức giận bật dậy, nhưng không còn kịp nữa, Thùy Lâm nói ra cái điều bà che giấu hai mươi mấy năm nay. Không thể tưởng tượng Thùy Lâm quá quắt, bà vung tay tát vào mặt Thùy Lâm hai cái tát ...

Bốp ... Bốp ... Thùy Lâm bưng mặt lùi lại. Còn Hoàng Linh bàng hoàng:

- Mẹ!

- Thùy Lâm! Cô cút ngay!

Thùy Lâm lùi ra cửa:

- Bác muốn che giấu sự thật thì sự thật vẫn là sự thật. Bác ghét Quyên Quyên vì cô ta là con ông Ngọc Đình. Còn Hoàng Linh, Hoàng Linh chỉ là những công cụ ...

- Im đi!

Bà Bích Phương gào lên, sự giận dữ khiến bà rung cả tay chân, bà té ngã ngồi lên ghế. Hoàng Linh tức giận xô đưa Thùy Lâm ra ngoài, đóng cửa lại. Anh quay vào vực bà Bích Phương lên:

- Mẹ, đừng giận!

Anh kính hoàng vì bà Bích Phương đã ngất đi.

- Mẹ!

Bé xốc bà lên, Hoàng Linh chạy ra ngoài:

- Cấp cứu, mau cứu giùm mẹ tôi!

Đang định vào thang máy, Thùy Lâm đứng lại, cô hoảng sợ khi thấy Hoàng Linh bế bà Bích Phương. Trời ơi! Tôi đang làm chuyện gì vậy? Tôi điên rồi chăng? Hoàng Long sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi.

° ° °

- Anh Hai đến bệnh viện ngay, mẹ lên huyết áp rất nặng ...

Chưa kịp nghe hết, Hoàng Long hoảng hốt:

- Mẹ vào bệnh viện nào, tại sao?

Máy đã tắt, Hoàng Long nhìn vào màn hình điện thoại rồi nhìn Quyên Quyên. Nửa tháng nay, từ sau đêm đó, anh vẫn chưa về nhà gặp mẹ mình.

- Anh Long! Mẹ vào bệnh viện, tại sao vậy?

Quyên Quyên lo lắng nhìn lại Hoàng Long, anh lắc đầu:

- Anh không biết.

- Anh mai vào bệnh viện thăm mẹ đi, hay là cho em đi với?

- Em muốn đi? Em không giận mẹ sao?

- Lúc này mà anh còn hỏi em. Mau đi anh!

- Ừ!

Cả hai cùng ra xe, Hoàng Long bảo:

- Em điện thoại hỏi Hoàng Linh xem bệnh viện nào?

- Dạ!

Hoàng Linh khóc òa trong điện thoại:

- Anh Hai! Có phải em chỉ là đưa con mẹ nhật được? Chị Thùy Lâm báo tin mẹ đang nằm bệnh viện Sài Gòn, rồi bảo em như thế. Làm gì có phải không anh?

Hoàng Long lúng túng:

- Ủ, làm gì có. Có bao giờ mẹ không thương em không?

- Mẹ rất thương em.

- Vậy thì em đừng có tin những lời vớ vẩn của Thùy Lâm.

Xe đến bệnh viện, bà Bích Phương vừa tỉnh, nét mệt mỏi còn trên gương mặt. Bác sĩ cảnh cáo, không nên để bà quá xúc động hay có nhiều áp lực tâm lý. Mở mắt ra, bà nhắm ngay lại khi có sự hiện diện của Quyên Quyên. Bà xoa tay:

- Mẹ muốn có Hoàng Lâm và Hoàng Linh ở cạnh mẹ thôi.

Hoàng Lâm ngập ngừng:

- Có anh Hai thăm mẹ, cả chị Quyên Quyên, hai người đều quan tâm đến sức khỏe của mẹ.

- Quan tâm thì đâu có đi mịt mù, con cái bây giờ từ cha mẹ chứ không dợi cha mẹ từ nó.

Quyên Quyên và Hoàng Long khổ sở quỳ bên giường:

- Xin mẹ tha lỗi cho chúng con.

Bà Bích Phương lạnh nhạt:

- Anh chị có lỗi gì mà tha, chỉ có tôi là có lỗi. Cả hai ra ngoài đi. Hoàng Lâm! Hoàng Linh! Mẹ muốn nói chuyện với hai con.

Không biết làm sao, Hoàng Long đành kéo Quyên Quyên đứng lên đi ra ngoài, nhìn vào đôi mắt buồn và như có nước mắt của cô, anh an ủi:

- Mẹ sẽ tha lỗi cho chúng ta.

° ° °

- Anh Ba! Anh nói đi, có phải sự thật như chị Thùy Lâm nói không?

Hoàng Lâm nghiến răng tức giận:

- Chị ấy lại nói cho em biết à? Em có biết mẹ tức giận đến ngất, may là đưa đi bác sĩ kịp mới không xảy ra việc gì nghiêm trọng.

- Có sự thật như thế phải không anh?

- Đúng ra là anh cũng sốc như em. Nhưng hôm đó mẹ đã hỏi chúng ta, có bao giờ mẹ cư xử phân biệt chưa? Chưa phải không, vậy thì chúng ta cứ sống như đã sống.

Hoàng Linh lắc đầu chua chát:

- Sống như đã sống như thế nào cho được hả anh, khi mà em chỉ là cô nhi, bị cha mẹ ruột mình bỏ rơi và mẹ mang về nuôi.

- Mẹ là người mẹ vĩ đại của chúng ta, tuy rằng có lúc bà độc tài và cứng rắn đến mức độ tàn nhẫn.

- Nhưng tâm hồn em không còn bình thản như ngày nào. Em chỉ là đứa con nhật được.

Hoàng Linh lùi ra cửa, tâm hồn cô hụt hẫng đốn đau. Tôi chỉ là đứa con bị bỏ rơi.

- Em đi đâu vậy Linh?

Không đếm xỉa đến câu hỏi lo lắng của Hoàng Lâm, Hoàng Linh đi nhanh ra cửa, cô leo lên chiếc Honda

của mình và phóng ào đi. Gió thổi rất rạt, mái tóc ngắn của Hoàng Linh bay dựng lên.

Oét ... Oét ... Còi xe cảnh sát giao thông rồi một chiếc mô tô của cảnh sát giao thông đuổi theo Hoàng Linh, cô vẫn chạy. Cuối cùng xe mô tô vượt lên, cây gậy đèn khiển giao thông đánh vào xe cô:

- Mời cô xuống xe, đã không đội mũ bảo hiểm, còn chạy xe quá tốc độ, cảnh sát thôi còi bắt dừng lại không dừng lại. Xuống xe và trình giấy tờ xe!

Lúc này con người muốn nổi loạn của Hoàng Linh xẹp xuống, cô ngồi bệt xuống bên vệ đường bật khóc nức nở.

- Cô tên gì, ở đâu? Cô nghĩ khóc là xong chuyện à?

Xe của Hoàng Linh bị xúc lên xe tải cảnh sát. Cô cũng bị tạm giữ vì không giấy tờ tùy thân. Lúc này Hoàng Linh mới phát hoảng nhưng cô lại chỉ nghĩ đến Gia Bảo.

- Anh Gia Bảo ơi, cứu em!

Đang tập dợt, Gia Bảo cau mày:

- Hoàng Linh! Em đang ở đâu vậy?

- Em ở đồn cảnh sát.

Gia Bảo kêu lên:

- Sao lại ở đồn cảnh sát?

- Đừng có hỏi, anh mau đến lãnh em ra đi!

Gia Bảo cũng phải chạy đến tìm Hoàng Linh để anh mang giấy tờ tùy thân đến đóng phạt. Hoàng Linh được trả tự do, có điều xe của cô bị tạm giữ ba mươi ngày.

Ra khỏi phòng cảnh sát, Hoàng Linh bướng bỉnh:

- Em đi với anh Gia Bảo, em không muốn về nhà.

Hoàng Linh trừng mắt:

- Anh xin em đừng có quậy. Mẹ đang buồn, em có biết không?

- Em cũng đang buồn vậy.

Hoàng Linh leo lên xe của Gia Bảo.

- Anh Bảo! Em muốn đi với anh.

Gia Bảo ái ngại:

- Anh nghĩ là em nên về nhà đi Linh.

- Tại sao ai cũng đuổi em vậy? Không cần!

Hoàng Linh xuống xe, cô lao ra giữa đường đón một chiếc xe taxi và leo lên.

- Chạy đi!

Hoàng Linh bực mình nhìn theo, nhưng cùng một lúc anh nhận ra sự quan tâm của anh dành cho Hoàng Linh không hẳn là tình anh em ruột thịt nữa.

° ° °

Có tiếng lục đục sau bếp, bà Bích Phương đi xuống bếp, bà sừng sốt và rồi chột khó chịu, gắt gỏng:

- Quyên Quyên! Cô đang làm gì vậy?

Quyên Quyên áp úng:

- Con chào mẹ. Hôm nay mẹ thấy khỏe nhiều chưa?

- Cám ơn. Nhưng hãy trả lời câu hỏi của tôi, cô đang làm gì vậy, nhà này đâu có thiếu kẻ giúp việc.

Quyên Quyên nhũn nhặn:

- Con nấu cháo thịt và nấm rơm cho mẹ. Anh Long nói mẹ thích ăn món này.

Bà Bích Phương lạnh nhạt:

- Tôi không còn thích ăn món này nữa. Cô làm ơn đi lên đi, kẻo rồi Hoàng Long lại lo lắng cho cô.

Quyên Quyên ứa nước mắt:

- Con xin mẹ đừng cư xử với con như thế này, con tủi thân lắm. Con yêu anh Long thật lòng và muốn là đứa con dâu tốt của mẹ.

Thực lòng bà Bích Phương có muốn nặng nề hay lãnh đạm đâu, nhưng sao như có một bức tường vô hình ngăn bà đến với Quyên Quyên, bất bà cứ nói những lời trái lòng, để Quyên Quyên phải khóc. Bà quay lưng đi lên nhà.

Quyên Quyên chùi nước mắt. Suy nghĩ một lát, cô múc cháo ra tô, bỏ lên cái khay mang lên phòng bà Bích Phương.

- Con mời mẹ ăn cháo.

Không có cây trả lời, Quyên Quyên đành lui ra khép cửa lại. Cô mong thời gian sẽ xóa tan những mối hiềm khích trong lòng mẹ chồng mình. Những ngày này trong nhà vắng quá, Hoàng Linh lo việc công ty, còn Hoàng Linh không có lúc nào ở nhà. Quyên Quyên muốn gần gũi mẹ chồng, nhưng sao khó quá.

Trong phòng, mùi thơm của cháo kêu gọi khứu giác, bà Bích Phương ngậm ngừng bụng tô cháo. Cháo nóng, mùi tiêu hành bốc thơm phức, bà múc muỗng cháo lên ăn. Ngon quá, bà ăn hết cả tô cháo và suy nghĩ ... một đứa con dâu tốt, chỉ do bà có thành kiến. Muốn xóa tan một khoảng cách cũng không dễ dàng cho lắm.

° ° °

Thùy Lâm hồi hộp nhìn vị bác sĩ, cô mong ở bà ta một cái lắc đầu, nhưng ...

- Xin chúc mừng cô, cô đã mang thai.

Một lời chúc mừng của vị lương y nếu như dành cho người mẹ mang thai lần đầu và đang có một gia đình hạnh phúc, quý giá biết bao nhiêu, đằng này nó làm cho Thùy Lâm thót tim và cuối cùng là giận dữ. Cô gượng gạo cảm ơn bác sĩ và nhanh chóng rời phòng khám như người ta sẽ lấy bệnh truyền nhiễm.

Làm sao đây? Chưa bao giờ Thùy Lâm thất giận cái đêm say rượu đáng nguyên rửa đó. Không chồng mà có con, Thùy Lâm không thể nào chịu nổi điều ô nhục. Phải ... bỏ. Cô có mong đợi một đứa bé con như thế này đâu.

Thùy Lâm rời phòng khám, đầu cô cứ choáng váng, người gầy gầy sốt:

- Thùy Lâm!

Đang muốn trút cơn giận vào cái kẻ mình đánh ghét, mặt Thùy Lâm sầm xuống:

- Tại sao tôi cứ phải gặp anh vậy? Tôi đã nói rồi, anh đừng có đi theo tôi, không bao giờ tôi yêu anh.

Đình Khải cười gượng:

- Anh biết, nhưng việc em mới vào phòng mạch bác sĩ, nên anh muốn quan tâm đến em, hình như em không khỏe?

- Tôi không khỏe ... vì phải nhìn thấy anh đó.

- Em không còn xem anh là bạn sao?

- Nếu là bạn anh không lợi dụng lúc tôi say, để bây giờ tôi khổ như thế này.

- Em đau khổ vì không thể đến với Hoàng Long?

- Phải.

- Nếu như anh không đến với em, Hoàng Long cũng đâu có vì em mà bỏ Quyên Quyên. Em thấy đó, bây giờ Hoàng Long đang nghịch với mẹ mình, những gì bác Hoàng gây ta may mà chưa gây hậu quả

ngghiêm trọng, nhưng cũng khó mà tha thứ.

Cơn khó chịu của Thùy Lâm mỗi lúc càng nhiều hơn, cô đẩy Đình Khải ra và bỏ chạy đi, một tay cố bưng miệng, song vẫn không nén được, cô đứng lại và bắt đầu nôn, nước mắt nước mũi chầm ngòm. Đình Khải hoảng hốt, bỏ xe chạy theo:

- Thùy Lâm!

Thùy Lâm không còn đủ sức để xua đuổi Đình Khải, cô chỉ muốn chạy đi cho con người này đừng khám phá ra điều bí mật cô cố giấu.

Đình Khải thụp xuống, anh lấy khăn trong túi đưa cho cô.

- Để anh dìu em lại xe của anh, hay là anh đưa em trở lại phòng mạch.

Thùy Lâm nôn đến mệt lả, phải bấu vào Đình Khải và nhờ anh giữ vai cô, cô mới không ngã. Mặt mũi của cô lúc này tái xanh, mệt mỏi. Không chờ cô đồng ý, Đình Khải dìu cô đứng lên đi lại xe. Thùy Lâm cố ghì lại:

- Làm ơn đưa tôi về nhà, tôi không trở lại phòng mạch đâu.

- Mà em đã uống thuốc gì chưa?

- Rồi.

Mệt quá, Thùy Lâm tựa vài người Đình Khải, cô để cho anh bế cô lên đưa lại xe. Anh để cô ngồi dựa vào thành nệm ngghiêm mặt:

- Toa thuốc đâu, đưa anh đi mua thuốc cho. Bộ anh không biết em là người sợ uống thuốc hay sao? Đưa cho anh!

- Tôi đã nói anh đưa tôi về nhà giùm, sao anh lộn xộn quá vậy. Không cần anh giúp tôi nữa!

Thùy Lâm đâu đủ sức xuống xe, chóng mặt, cô lại ngã vào người Đình Khải. Anh lắc đầu:

- Em đúng là bướng.

Anh chưa kịp máng tiếp, cô đã ngất đi, làm Đình Khải hoảng sợ:

- Thùy Lâm! Em làm sao vậy?

Để cô ngồi lại vào xe và thắt dây an toàn, Đình Khải lái xe như bay quay trở lại phòng khám.

o o o

- Cô ấy mang thai mà không chịu giữ gìn sức khỏe gì cả, cho nên mới ngất đi. Không sao đâu.

Đình Khải sững sốt:

- Bác sĩ nói ...

- Anh là gì của cô ấy?

- Dạ ... bạn trai.

- Vậy thì mau cưới nhau đi, tạo tâm lý tốt thì cô ấy mới khỏe, đưa con trong bụng càng khỏe mạnh.

Đình Khải ấp úng:

- Bác sĩ nói cô ấy có thai?

- Phải, gần hai tháng rồi. Thôi, anh vào lo cho cô ấy đi.

Vị bác sĩ đi rồi, Đình Khải còn đứng ửng khựng. Thùy Lâm mang thai, vậy mà cô bướng bỉnh xua đuổi anh. Tim anh se lại trong cảm giác đớn đau. Cho đến lúc này, mang của anh một giọt máu mà cô vẫn từ chối anh.

Bàn tay Thùy Lâm dưới bàn tay Đình Khải chợt cựa nhẹ. Thùy Lâm đã tỉnh, cô mở mắt ra ngơ ngác nhìn quanh:

- Đây là đâu vậy?

- Phòng mạch bác sĩ. Em nghe trong người khỏe chưa?

Thùy Lâm nhìn quanh rồi nhìn Đình Khải, cô nhớ lại ... Hoảng hốt, cô bật dậy:

- Ai bảo anh đưa tôi vào đây?

- Em ngất xỉu, bắt buộc anh phải đưa em vào đây.

- Tôi ... Tôi muốn đi về nhà.

Thùy Lâm gạt Đình Khải ra để ngồi dậy bước xuống giường. Đình Khải nghiêm mặt:

- Em muốn về nhà, anh đưa em về, có điều là em phải khỏe hẳn đi đã. Về nhà, em trả lời với ba mẹ em như thế nào về việc em chóng mặt và buồn nôn đến ngất ngoài đường?

Thùy Lâm lúng túng, cô nói càn:

- Tôi như thế nào là chuyện của tôi, đâu có liên quan gì đến anh.

- Sao không liên quan, em đang mang trong người em giọt máu của anh kia mà.

Thùy Lâm há hốc mồm ra;

- Anh ... đã biết.

- Lẽ ra anh không biết, nếu như em không bị ngất xỉu và anh đưa em vào đây. Lẽ ra em nên nói cho anh biết, anh không phải tên sở khanh hay vô trách nhiệm.

- Không!

Thùy Lâm lắc đầu:

- Tôi không đòi hỏi ở anh bất kỳ trách nhiệm nào cả. Hôm đó tôi say rượu và anh cũng vậy. Bây giờ một đứa con không muốn có lại ra đời, tôi sẽ không sinh ra đâu.

Đình Khải sững sốt;

- Có nghĩa em sẽ bỏ đi đứa con?

Thùy Lâm quay mặt đi không trả lời. Đứa bé nằm trong bụng cô, nó là của cô, cô chưa có chồng mà lại mang thai. Hơn nữa cô không yêu Đình Khải, không thể nào chung sống với nhau.

- Em sẽ bỏ đi đứa con có phải như vậy không?

Đình Khải tức giận nắm hai vai Thùy Lâm lắc mạnh. Đau quá, Thùy Lâm hét lên, cố gỡ tay Đình Khải:

- Buông tôi ra, anh làm cho đau quá.

Đình Khải bỏ tay ra, anh nhìn Thùy Lâm bằng đôi mắt giận dữ:

- Trả lời câu hỏi của tôi đi chứ!

Thùy Lâm quay lại, cô nhìn vào mặt Đình Khải:

- Phải, tôi sẽ bỏ đứa nhỏ. Anh đừng có cất lời tôi, hãy để cho tôi nói.

- Nói đi!

Chưa bao giờ Thùy Lâm thấy Đình Khải dữ tợn như vậy, cô có hơi sợ:

- Thứ nhất, tôi không muốn anh vì đứa bé mà cưới tôi, giữa chúng ta không có tình yêu.

- Rồi sao nữa?

- Đứa bé là hậu quả của cơn say, liệu nó có thông minh không. Hơn nữa, tôi chưa chuẩn bị để làm mẹ.

- Chỉ vì lý do đó mà cô trở thành con người tàn nhẫn. Được, cô cứ bỏ nó. Còn tôi sẽ quay lưng đi mà lòng nhẹ nhàng thanh thản. Cảm ơn.

Đình Khải quay ngoắt người đi ra cửa, anh đi một bước. Hốt hoảng, Thùy Lâm la lên:

- Nè, anh đi đâu vậy, không đưa tôi về nhà hả?

Đình Khải vẫn đi thẳng. Lòng anh đang đau, nhưng chẳng còn gì để lưu luyến. Có nhay chẳng qua chỉ là cơn say và hành động theo bản năng mà thôi.

- Nè, nè ...

Tức giận Thùy Lâm chụp cái gối ném ra cửa. Được, anh cứ quay lưng đi và đừng có quay mặt lại, tôi không cần anh lo cho tôi, mắc công mang ơn.

Thùy Lâm bước xuống giường định đi, cơn chóng mặt lại đến, làm cho cô tức giận nằm lại và khóc nức nở.

o o o

- Ai đó?

Quyên Quyên ngỡ ngàng khi thấy Đình Khải:

- Anh Khải! Tìm em có chuyện gì không?

- Quyên Quyên! Anh có chuyện này nhờ em giúp.

- Được, anh nói đi, nếu giúp được em sẽ giúp.

- Không khó đâu. Thùy Lâm đang nằm ở phòng khám Cộng Hòa, anh ... nhờ em đến đó lo cho cổ giùm anh, dù gì hai người cũng từng là bạn bè phải không?

Hiểu ra, Quyên Quyên cười nhẹ nhàng:

- Em giúp anh, dù Thùy Lâm không còn muốn là bạn bè với em nữa. Nhưng tại sao lại phải nhờ em?

- Cô ấy từ chối anh và còn muốn phá bỏ đứa con trong bụng.

Quyên Quyên sửng sốt:

- Thùy Lâm

- Cổ có thai, trong ngày cổ đi Cần Thơ tìm Hoàng Long, thất vọng Hoàng Long cổ đi uống rượu và anh với cổ ...

- Em hiểu rồi, cho đến bây giờ Thùy Lâm vẫn từ chối anh?

- Anh đang buồn. Cổ còn hoài vọng gì ở Hoàng Long nữa, anh thật sự không hiểu.

- Có thể do quá được nuông chiều, nên khi muốn điều gì, Thùy Lâm muốn phải cho được.

- Tình yêu chứ đâu phải món đồ mà muốn là có. Hôm nay Hoàng Long có về Sài Gòn không?

- Anh mới đi sáng nay.

- Vậy à! Cái thằng ... có vợ rồi quên bạn bè.

Quyên Quyên cười bênh vực cho Hoàng Long:

- Anh cũng đang buồn. Anh ấy về nhà ngày thứ bảy, sáng thứ hai phải đi sớm. Thôi, để em thay quần áo đến với Thùy Lâm. Anh chờ chút nghen!

Nhưng vừa trông thấy Quyên Quyên, dẫu còn đành khó chịu trong người, Thùy Lâm vẫn bật dậy lớn tiếng:

- Cậu đến đây làm gì? Làm sao cậu biết tôi ở đây mà đến? Cậu đến để cười tôi là không chồng mà có con chứ gì? Đi ngay, tôi không cần cậu!

- Tron mắt cậu, tôi xấu như vậy sao Thùy Lâm?

- Sao không xấu! Cậu là con bạn tôi. Cậu nói quan hệ giữa cậu và anh Long chấm dứt, mẹ của Hoàng Long cũng chọn tôi cho anh ấy, vậy mà cậu nhào vào ...

- Nếu như anh Long yêu cậu. Còn đấng này, anh ấy yêu mình.

- Câm miệng của cậu lại, đi ra khỏi chỗ này ngay!

- Cậu giận dữ làm gì. Mình muốn khuyên cậu hãy nên nắm giữ lấy cái cậu đang có, anh Đình Khải rất yêu cậu.

Thùy Lâm cười nhạt:

- Hóa ra là Đình Khải nhờ cậu đi thuyết phục tôi. Quyên Quyên! Đừng có hòng. Cậu là cái thứ tôi ghét nhất trên đời. Đi cho khuất mắt tôi!

Quyên Quyên vẫn đứng yên như không nghe không thấy sự ghẻ lạnh, hằn học. Cô lại bần nước mở túi nilông ra:

- Cậu chưa ăn gì, mình biết. Dẫu có buồn nôn cũng cố ăn, ăn không được nhiều thì một chút cũng được. Nếu không, người cậu gầy rộc đi, xấu lắm. Xem vẻ cậu đang xuống sắc.

Quyên Quyên nhằm vào tâm lý của Thùy Lâm mà đánh vào, cô biết Thùy Lâm sợ xấu, nhất là thua cô. Quả thật, Thùy Lâm vội vàng mở xác tay ra, cô lấy chiếc gương nhỏ sẫm soi gương mặt. Một gương mặt xanh xao tái nhợt. Cô vội bỏ gương xuống và ... giật cà mèn trong tay Quyên Quyên.

- Đưa đây!

Cô múc một muỗng cơm có thịt nướng đưa vào miệng ăn. Hai ngày nay cô có ăn gì đâu, nên đói bụng cồn cào, cái cảm giác háu ăn và ngon miệng khiến cô ăn lấy ăn để ...

- Từ từ thôi Thùy Lâm. Cậu uống một chút nước có ga nữa nhé. Nước có ga dễ tiêu hóa.

Thùy Lâm vội cầm lấy, cô sợ mình sẽ nôn ra, nhất là nôn ra trước mặt Quyên Quyên. Đứng bên ngoài hành lang len lén nhìn vào, Đình Khải phải che miệng cười. Ngang ngạnh bướng bỉnh, nhưng rồi Thùy Lâm cũng chấp nhận một bờ vai cho cô nương tựa:

- Cậu no rồi phải không, vậy mình xẻ cam cho cậu ăn nghen.

Những trái cam sành to, chính mọng trông đến phát thèm, rồi dâu tây nữa. Thùy Lâm nuốt nước bọt. Dẫu cho có ghét Quyên Quyên, cô vẫn không ghét những thứ trái cây này, cô ăn hết và Quyên Quyên cũng sẵn sàng đưa cho cô một khăn ướt lau miệng, lau tay:

- Thùy Lâm này!

Giọng Thùy Lâm nhát gừng:

- Bây giờ cậu về được rồi đó. Đừng có ở đây, dẫu cậu có làm cái gì cho tôi, tôi cũng không mang ơn cậu đâu, mà tôi còn ghét cậu nữa kìa.

- Thì mình về, có điều mình khuyên cậu nên suy nghĩ lại.

- Suy nghĩ cái gì?

- Không dễ dàng khi có một tình yêu chân thật.

- Cậu lại muốn nói giùm cho Đình Khải? Không cần nói!

- Mình nói ngắn thôi. Đình Khải yêu cậu, cậu suy nghĩ lại đi!

- Cậu nghĩ đi. Tối, mình vào với cậu.

Thùy Lâm làm thinh nằm quay mặt vào vách. Cô cay đắng và cũng tức giận nữa, tại sao cô phải nhờ sự săn sóc của Quyên Quyên. Đồ đạo đức giả, cậu đang cười vào mũi tôi thì có. Thùy Lâm hậm hực với ý nghĩ ấy.

Nhưng năm mãi một lúc, Thùy Lâm mới nhận ra, cô sẽ chỉ có một mình, làm sao cô có thể nói với mẹ cô mang thai và đang nằm dưỡng bệnh ở bệnh viện. Một Thùy Lâm kiêu ngạo tự kiêu đâu rồi, mà bây giờ bệnh hoạn nằm bẹp dí ở đây? Tức mình Thùy Lâm khóc nức lên.

- Đừng khóc, Thùy Lâm!

Từ bao giờ Đình Khải quỳ bên giường bệnh của Thùy Lâm, mắt anh bắn khoăn lo lắng. Thùy Lâm quay người qua, cô co chân ... đạp mạnh một cái.

- Hự ... - Bị bắt ngờ, Đình Khải văng bắn vào cánh cửa, đầu đập vào cửa, anh đau đớn nằm lăn quay luôn.

Sau cú đập trút giận, Thùy Lâm hoảng hồn, cô có muốn như thế đâu, chẳng qua là quá tức, nhưng sao Đình Khải nằm quay lơ như vậy?

- Này!

Thùy Lâm ngồi dậy cô quát nhỏ. Đình Khải vẫn nằm im. Sợ thất thần, Thùy Lâm bò xuống giường, cô lay vai Đình Khải:

- Anh mở mắt ra coi, đừng có làm tôi sợ.

Im lặng, Thùy Lâm sợ quỳnh lên:

- Tôi đập anh một cái đâu có lẽ nào anh bất tỉnh nhân sự hả? Dậy đi!

Vẫn im lặng, Thùy Lâm rụt rè đặt tay lên mũi Đình Khải, áp sát tai vào ngực của anh nghe ngóng. Ngực không đập, thất kinh hồn vía, Thùy Lâm bật khóc:

- Bớ người ta ... cứu ...

Một bàn tay bịt vội miệng Thùy Lâm:

- Đừng có la! Anh co đầu thật nhưng đâu có đến nỗi bất tỉnh nhân sự.

- À ... ạ ... - Thùy Lâm cố vùng vẫy khỏi bàn tay Đình Khải. Vòng tay gằn như ôm trọn cô trên người anh
- Buông ra! Lừa dối người ta! Buông ra!

Vòng tay chẳng những không buông mà còn siết chặt lại và môi anh tham lam đi tìm môi cô. Thùy Lâm kêu ú ớ trong cổ họng, nhưng sau đó cô cào cấu vào người Đình Khải:

- Anh là oan gia của tôi mà. Hự.. Hự..

Cô khóc ngon lành. Đình Khải để yên cho cô khóc rồi mới bảo:

- Anh muốn cưới em. Anh sẽ nói ba mẹ anh đến nhà gặp ba mẹ em.

- Tôi ... Không ưng.

Đôi mắt Đình Khải rực lửa. Bất giác, Thùy Lâm phải quay đi, có chút gì đó xuyên xao trong lòng cô.

° ° °

Căn nhà bỗng như trống không, ngày nào luôn có tiếng cười của Hoàng Lâm và Hoàng Linh. Vậy mà bây giờ Hoàng Lâm ít về nhà, ở luôn công ty, Hoàng Linh đi lang thang bên ngoài, nửa đêm mới về và đi rón rén như con mèo ăn vụng. Hoàng Long sau sự việc xảy ra ở Cần Thơ, không về nhà, bà Bích Phương như rơi vào khoảng cô đơn cùng cực.

Chìm mình trong bóng tối, bà gục mặt vào đôi bàn tay, giọt nước mắt cô đơn chảy dài qua kẽ tay:

- Mẹ!

Một bàn tay đặt lên vai bà và rồi ôm quàng lấy bà. Không quay lại, song bà biết đó là Hoàng Lâm.

- Con chịu về rồi sao?

- Con xin lỗi mẹ là cả tuần nay con rất bận. Công việc giao lại cho con phải nói là nặng nề. Hơn nữa, con cũng hơi bị sốc, khi biết mẹ đã mang con từ cô nhi viện về.

- Nhưng mẹ đâu có đối xử phân biệt, con là đứa con không do mẹ sinh ra, nhưng chưa bao giờ con làm buồn lòng mẹ như đứa con mẹ đứt ruột sinh ra nó.

- Anh Hai cũng đâu có muốn. Giữa mẹ và ba mẹ chị Quyên Quyên, anh ấy đều muốn cùng ngồi lại.

- Mẹ suy nghĩ kỹ rồi. Mẹ có quá đáng! Nếu như hôm đó ông ấy nhảy xuống sông và chết đi, chẳng những mẹ bị pháp luật trừng trị và còn bị bản án của lương tâm trừng trị nữa. Mẹ sống thù hận, còn ông ấy sáu năm dài trong tù, mẹ ân hận lắm, muốn nói lời xin lỗi, nhưng sao khó mở lời quá.

- Bác Đình sẵn sàng tha thứ cho mẹ mà.

- Nhưng mẹ xấu hổ lắm.

- Con sẽ giúp mẹ. Mẹ ạ! Con muốn nói với mẹ, cả đời con mang ơn mẹ. Nếu như không có mẹ, con

không có ngày nay.

- Được rồi. Bây giờ lẽ sống của mẹ là con và Hoàng Linh. Nhưng Hoàng Linh làm cho mẹ buồn quá, nó đang giao du với ca sĩ Gia Bảo.

- Gia Bảo cũng là người tốt, không phải là người xấu đâu mẹ.

- Mẹ không muốn nó yêu sớm. Mẹ muốn nó học thành tài cái đã.

- Con sẽ khuyên Hoàng Linh.

- Con ăn gì chưa, bữa nay chị bếp có nấu món xúp bao tử heo hầm tiêu xanh. Món này ăn ấm bao tử, con có ăn không?

- Có chứ mẹ. Mẹ con mình cùng xuống bếp đi.

- Ừ!

Bà Bích Phương vui mừng đứng lên. Không gian lạnh lẽo chừng như bị phá tan bởi sự có mặt của Hoàng Linh. Bao giờ Hoàng Linh vẫn là đứa con mang cho bà niềm hạnh phúc. Hai người chột đứng lại vì ...

Ngoài cổng rào, Hoàng Linh đang trèo xuống. Cô cúi nhặt đôi giày mình vừa ném vào cầm lên tay và rón rén đi vào.

- Em khỏi cần làm con mèo đi ăn vụng nữa, Hoàng Linh.

Câu nói làm cho Hoàng Linh giật nảy cả người, cô ngẩng đầu lên. Trước mặt cô là bà Bích Phương và Hoàng Linh. Hoàng Linh ấp úng:

- Mẹ! Anh Linh!

- Con vào nhà bằng cách này sao?

- Dạ ...

- Con không muốn gặp mẹ?

- Không phải ... nhưng mà con ...

- Con sợ mẹ mắng về việc quen Gia Bảo, hay là con muốn nhân cơ hội này mà nói con mang ơn mẹ nuôi con khôn lớn, nhưng suy cho cùng mẹ chỉ là mẹ nuôi, mẹ không có quyền can thiệp vào tình cảm của con?

Hoàng Linh sợ hãi kêu lên:

- Mẹ ơi! Ý của con không phải như vậy mà. Hôm đó, sau khi làm ầm ĩ lên, con biết mình sai, con sợ mẹ đuổi con đi.

- Mẹ có họa là điên mới đuổi con đi, khi mà mẹ nuôi con khôn lớn đến ngần này.

- Như vậy là mẹ ...

Hoàng Linh bước lại gần:

- Điên quá! Mẹ chưa bao giờ có sự thay đổi nào cả. Em mai xin lỗi mẹ đi.

Biết lỗi, Hoàng Linh ôm choàng lấy bà Bích Phương:

- Mẹ cho con xin lỗi.

Vòng tay ấm áp ôm choàng qua người Hoàng Linh, cô gục đầu vào ngực mẹ. Bà Bích Phương dịu dàng:

- Năm nay con mới mười tám, mẹ mong con lo học hơn là yêu, con hiểu không? Nếu không yêu con, mẹ mặc con sống theo ý của con. Ngày xưa mẹ từng vì yêu mà đi theo một người, mẹ không muốn tấn kịch đó tái diễn lại nữa.

- Con xin nghe lời mẹ.

Hoàng Linh xen vào:

- Mẹ ơi! Mình vào nhà ăn xúp đi.

- Ừ, mẹ quên.

Bà Phương nhẹ nhàng kéo Hoàng Lâm lại gần. Bà đang nhớ một đứa con nữa, giờ này hẳn ôm gối cô đơn, xa cả vợ và mẹ. Nó đang giận bà.

- Con đã mang thai sao còn làm cao, không muốn người ta cưới con? Tại sao vậy hả? Đến nước này mà con còn tự sao tự đại nữa sao?

Thùy Lâm cắn môi quay đi:

- Con không yêu Đình Khải.

- Không yêu tại sao lại có con với người ta?

Thùy Lâm vùng vằng:

- Con đã nói hôm đó con uống nhiều rượu mà.

- Nhất định không ưng phải không? Vậy thì tự đi bỏ nó đi, mẹ không dự phần vào cái việc ác hơn ác đức đó. Nó đã tượng hình, thì đó là một con người.

Bà Trinh giận dữ bỏ đi ra ngoài mặc cho Thùy Lâm ngồi đó. Cô quyết định rồi, sẽ bỏ ... nhưng rồi Thùy Lâm rùng mình. Ngày hôm qua, cô đã đến một phòng mạch tư và rồi cô bỏ chạy về, thất kinh cả hồn vía khi nhìn một cô gái trẻ đi ra, mặt mũi nhợt nhạt xanh tái, cô gái đó vừa bỏ đi bào thai trong bụng mình.

"Khủng khiếp thật, chị a. Em nghe vật gì đó lạnh buốt vào cơ thể và rồi đau không thể tưởng tượng. Lúc đó em tưởng mình có thể chết đi được."

Mắt nhắm lại, Thùy Lâm khổ sở, cô có can đảm trở lại nơi đó và ký tên vào tờ giấy cam kết làm kế hoạch bỏ đứa bé trong bụng cô, dấu nó mới chỉ là một giọt máu vừa được tượng hình.

Có tiếng động nơi cửa và một gói xoài, ổi, dâu tây nhẹ nhàng đẩy vào, không thấy người. Dĩ nhiên Thùy Lâm biết, chỉ có Đình Khải mới làm việc này cho cô. Cô bật dậy đi lại kéo cánh cửa:

- Này!

Đúng là Đình Khải, anh đứng lại và cười:

- Anh mua những thứ đó cho em.

- Không cần, anh mang về đi. Anh tưởng là những hành động của anh sẽ làm cho tôi cảm động và chịu ưng anh?

- Anh không nghĩ như vậy, nhưng đây là tấm lòng và sự quan tâm của anh dành cho em. Cả hai bên gia đình đang rất vui chào đón cháu nội và cháu ngoại.

- Tôi ... đã bỏ nó rồi, ăn những thứ anh vừa mang đến có mà đi châu Diêm Vương sớm.

Mắt Đình Khải trợn lên:

- Em nói cái gì?

- Tôi đã bỏ vào chiều hôm qua

- Có thật không?

- Không tin thì thôi.

Đình Khải gần như chết sững. Anh bước từ từ đến trước mặt Thùy Lâm bà nhìn vào mặt cô, nét mặt của cô làm cho anh tin cô nói thật.

- Cô đã giết con mình.

- Nó nằm trong bụng tôi thì nó là của tôi. Còn anh, không cần phải vì đó mà chịu trách nhiệm.

- Anh lặp lại, anh không xem đó là trách nhiệm khiến anh phải cưới em, mà là anh yêu em. nếu em đã bỏ thì anh không còn gì để nói. Tuy nhiên, anh sẽ không bao giờ đi gặp em, làm phiền em, bởi vì em là một loại người độc ác. Anh sẽ quên được em, em tin điều này đi.

Đình Khải bỏ đi, không ngập ngừng, không do dự, song nước mắt của anh đang chảy dài trên má. Người đó không đánh cho anh yêu hay sống suốt đời. Xem như anh đã yêu lầm.

Đình Khải đã đi với dáng vẻ giận dữ, rồi một ngày hai ngày, không còn ai làm phiền Thùy Lâm nữa.

- Cô Thùy Lâm!

Bà Đình Văn xông vào phòng Thùy Lâm không kịp cho cô ngồi dậy, bà xĩa xối vào mặt cô:

- Một con hổ dữ còn không nỡ ăn thịt con, vậy mà cô lại đi giết con mình. Loại người như cô, thật may cho con trai tôi là chưa kịp cưới. Cũng tốt, cô hãy đốt đuốc mà đi tìm một người hoàn hảo.

Nói một hơi, bà Đình Văn bỏ đi ra ngoài, không thèm chào cả bà Trinh. Thùy Lâm cố ngồi dậy, cô không dám nghĩ mẹ của Đình Khải lại giận dữ như thế.

Cô giúp việc ào vào sau bà Đình Văn:

- Cô Thùy Lâm! Ông chủ bảo tôi gom hết quần áo của cô ném ra đường, ông chủ từ cô. Tôi phải làm theo lệnh ông chủ.

Thùy Lâm có miệng mà không sao nói lên lời, mọi người "tẩy chay" cô, nghiêm trọng đến như vậy sao?

° ° °

Sáng nay, Thùy Lâm vừa vào đến văn phòng làm việc, phòng của cô khóa cửa, không sao mở cửa vào được. Sao như thế này? Thùy Lâm gọi cô thư ký:

- Sao lại khóa cửa phòng của tôi như vậy ha?

- Dạ, do bà chủ tịch, bà còn bảo khi nào cô vào đưa cho cô cái này.

- Gì vậy?

Thùy Lâm mở bì thư ra xem, một tờ quyết định thôi việc làm cô muốn té ngửa. Cô cầm tờ quyết định đi sang phòng Hoàng Lâm.

- Hoàng Lâm! tại sao như thế này?

- Hợp đồng với chị là một năm. Chị vừa làm việc được bảy tháng, công ty sẽ trả tiền cho chị theo luật qui định khi bắt ngờ cho chị thôi việc.

- Nguyên Nhân?

- Chị đang mang thai làm việc không hiệu quả.

- Vô lý! Hoàng Lâm! cậu trả ơn tôi là vì tôi đã báo cậu chỉ là đứa con nuôi của nhà bà Hoàng có phải không?

- Không phải?

- Vậy thì lý do tôi mang thai? Tôi..

Thùy Lâm không thể nói đứa bé không còn trong bụng cô, cô cũng chưa có đủ can đảm đi làm cái việc ghê gớm đó. Hoàng Lâm thương hại:

- Hay tôi giúp chị một công việc khác nhé?

- Không cần.

Thùy Lâm cay đắng quay lưng, cô có cảm giác mọi người muốn đẩy cô vào tuyệt lộ. Rồi công ty, Thùy Lâm đi lang thang ... Bỗng dừng cô đứng lại, vì Đình Khải đang đi với một người, hai người thật thân mật, cô gái ôm cánh tay Đình Khải, mặt thì cực kỳ nũng nịu. Anh khựng lại khi nhìn thấy cô, song rồi phớt lờ như chưa từng quen biết. Thùy Lâm mím môi. Anh trở mặt với tôi hả, mới hôm nào quỳ dưới chân tôi van xin tình yêu, vậy mà bây giờ xa lạ.

Con người cao ngạo của Thùy Lâm đâu có bao giờ chịu lép vế như thế, cô quay ngoắt lại và bắt thằn đi chen vào từ phía sau, gỡ bỏ tay cô gái ra khỏi Đình Khải. Cô gái cau mày:

- Anh Khải! sao có người ngang ngược như vậy ha? Cô ta là cái gì của anh?

- Cô ta ...

Đình Khải nghiêm mặt, rồi chợt nắm tay Thùy Lâm kéo bừa đi:

- Cô làm cái gì vậy ha?

- Tôi làm cái gì à? Tôi vạch mặt anh cho cô ấy biết, anh là tên ... sở khanh, dẻo miệng. Mới hôm nào xin cưới tôi, vậy mà chưa quá một tuần, anh đã có cô gái khác, không sở khanh thì là gì hả?

- Chính cô đã nói không yêu tôi và còn hủy đi giọt máu, người nhu cô dẫu có yêu đến cỡ nào tôi cũng phải quên.

- Ai nói với anh là tôi hủy đi giọt máu. Thật sự là tôi có đến bệnh viện, nhưng tôi sợ lắm, tôi ... tôi ...

Đang nói, Thùy Lâm bung miệng, cái gì bắt mà cô khai ra những điều cô giấu, có phải chẳng cô quá ghen, quá tức. Còn Đình Khải, mắt anh mở to còn hơn cả đèn pha xe hơi:

- Cô nói cái gì?

- Không. Tôi có nói gì đâu.

Thùy Lâm quay người đi nhanh. Còn lâu Đình Khải mới cho cô đi, anh nắm tay cô kéo lại:

- Tôi hỏi cô vừa nói cái gì?

- Không biết.

- Cô chưa bỏ ....

- Không biết.

- Thùy Lâm đừng có bướng nữa!

- Anh Hai. Chuyện gì vậy?

Cô gái bước lại gần. Thùy Lâm không nghĩ đến hai chữ " anh hai" cô gái gọi Đình Khải, mà cô quát mắt:

- Cô muốn biết chuyện gì không?

- Có.

- Vậy thì nghe cho rõ! Đây là tên sở khanh, mới mấy hôm trước, anh ta cầu hôn tôi và thậm chí còn quỳ dưới chân tôi, vậy mà bữa nay anh ta thân mật với cô, coi chừng bị lừa.

Vẻ mặt Thùy Lâm đầy đắc thắng. Đùng hòng Đình Khải cưới được vợ. Cô gái kêu lên:

- Chị là Thùy Lâm?

- Phải. Sao?

- Mẹ tôi nói chị đi phá thai, anh Khải sốc và tôi cũng sốc. Tại sao chị làm như vậy khi mà anh của tôi thật lòng yêu chị?

Đến phiên Thùy Lâm há to mồm con hơn cả hàm cá mập. Cô ấp úng:

- Cô là ...

- Em là Đình Đình, chị quên em rồi sao? Cũng phải, có cả chục năm em không gặp chị, không nhận ra là phải.

Đình Đình là em gái chú bác với Đình Khải. Ôi! Thùy Lâm hổ to rồi. Mặt cô đả lạng lên, cô gỡ tay Đình Khải:

- Buông ra!

Và cô bỏ chạy đi, Đình Khải đuổi theo:

- Em ghen phải không Lâm?

- Buông tôi ra!

- Tại sao em nói đã bỏ cái thai, làm cho mẹ giận, anh giận, cả nhà anh giận và ba mẹ em cũng giận

nữa?

- Thật sự là tôi muốn bỏ, nhưng đến nơi và trèo lên bàn inox lạnh ngắt, tôi sợ muốn xỉu, nên tôi nhảy xuống. Bây giờ ba tôi đuổi tôi ra khỏi nhà, công ty Hoàng Bách cho tôi thôi việc, tôi cùng đường, anh nói tôi sống làm sao đây?

- Hãy để anh lo cho em nghen Lâm?

Thùy Lâm không chống lại nữa, cô đứng yên và khóc, mặc cho anh vỗ về cô ...

o o o

- Mẹ à! mẹ bỏ qua cho Thùy Lâm đi, cô ấy vẫn còn giữ giọt máu của con mà, chẳng lẽ mẹ không muốn có cháu nội hay sao.

Đình Khải năn nỉ gần ráo nước bọt, bà Đình Văn mới nguôi cơn giận:

- Mẹ vì cháu nội của mẹ bỏ qua cho nó, chứ thật lòng mẹ không thích nó chút nào.

- Tuổi trẻ ai không có lỗi làm hả mẹ. Mẹ tha lỗi cho Thùy Lâm nghen mẹ?

Có cả Đình Đình năn nỉ nữa, bà Đình Văn mới xiêu lòng, Đình Khải mừng quýnh bước ra cửa kéo Thùy Lâm vào.

- Vào đi em!

Thùy Lâm rụt rè bước vào:

- Con chào bác!

- Có thật là cô còn giữ cái thai trong bụng cô?

- Dạ ... còn.

- Đừng có quậy cho nổi sóng lên nữa đó.

- Dạ.

Vậy là được chấp nhận, đám cưới sẽ được tổ chức gấp. Đình Khải đưa Thùy Lâm lên lầu. Cô trì lại:

- Anh dắt em đi đâu?

- Lên đây sẽ biết.

Anh dừng trước một căn phòng:

- Em đẩy cửa bước vào xem.

Thùy Lâm đẩy cửa bước vào, cô giật mình vì một chú gấu vải to ùng cật tiếng chào.

- Chào Thùy Lâm!

Còn Đình Khải vụt biến đi đâu mất. Hơi sợ, Thùy Lâm kêu lên.

- Anh Đình Khải! Anh đâu rồi ...

Thùy Lâm chưa dứt lời, chú gấu to keng cằng bước tới và trao cho cô bó hồng. Cùng một lúc hoa hồng từ trên cao rơi xuống, từng hoa từng hoa, kim tuyến bắn tung tóe. Thùy Lâm ngẩn ngơ, cô cứ say mê nhìn mọi thứ, kỳ ảo và tuyệt đẹp.

- Thùy Lâm, có thích không?

Thùy Lâm gần như mê đi, cô biết phải bỏ nhiều công sức, Đình Khải mới thiết kế để chào đón cô như thế này. Cô đứng mà cảm xúc đến nghẹn ngào, rồi bật khóc.

Trong lớp áo chú gấu, Đình Khải hoảng hốt:

- Thùy Lâm! Tại sao em khóc?

- Anh đón em như thế này sao?

- Sao, em không thích?

- Không phải. Nhưng em không nghĩ là ... anh lại vì em đến thế.

- Anh chỉ muốn chứng minh với em, là anh rất yêu em. Anh muốn mang hạnh phúc đến cho em.

- Anh Khải!

Nước mắt của Thùy Lâm lại tuôn nhiều hơn, cô ngã vào vòng tay anh nức nở. Đình Khải xúc động ghi chặt lấy cô.

- Em yêu, đừng khóc. Anh thích sao này con của chúng mình lúc nào cũng cười cả. Nào, cười lên đi em!

Nụ cười của Thùy Lâm méo xệch, nhưng trái tim cô lại tràn đầy hạnh phúc, hạnh phúc của tình yêu.

- Hoàng Lâm! Con nhìn xem có phải Hoàng Long không vậy?

Hoàng Lâm nhìn theo hướng tay của bà Bích Phương, anh gật đầu:

- Là anh Hai, mẹ ạ.

Bà Bích Phương như không tin vào mắt mình, Hoàng Long đang ngồi cạnh một cô gái, trông họ rất thân mật nếu không muốn nói là tình tứ. Cô gái ăn mặc khêu gợi, luông nũng nịu, còn dứt thức ăn cho Hoàng Long. Không chịu nổi cho cái cảnh chướng mắt phản bội ấy, bà Bích Phương đứng dậy.

Hoàng Lâm vội giữ bà lại:

- Mẹ định đến đó à? Mẹ phải giữ thể diện cho anh Hai chứ.

Bà Bích Phương tức giận giằng tay lại:

- Con đừng có ngăn mẹ. Mẹ phải nói chuyện với anh Hai con.

Hoàng Long cũng vừa trông thấy bà, tuy là mẹ con không vui vẻ như ngày nào, song Hoàng Long cũng đứng lên đi lại:

- Mẹ và em Lâm đi dùng cơm?

Bà Bích Phương mai mỉa:

- Bây giờ chắc là ăn không vô nữa rồi. Cậu biết cả đời tôi, tôi ghét sự lừa dối và phản bội chứ? Tốt nhất nên bỏ cô gái đó và ngồi xuống đây.

- Con đang tiếp khách mà mẹ.

- Sau Quyên Quyên, con lại muốn có cô gái khác, mẹ không ngờ con mau thay đổi như vậy. Được, mẹ sẽ đi gặp Quyên Quyên và nói nó đã làm con rồi.

Đứng vụt dậy, bà quát Hoàng Lâm:

- Đi thôi.

Hoàng Lâm bước theo, anh không quên cười và quay lại nháy mắt với Hoàng Long một cái. Đây là cái cách mà anh kéo mẹ xích lại gần Quyên Quyên, cời bỏ lớp vỏ lạnh lùng. Mẹ có thể thân mật với Hoàng Linh, Hoàng Lâm, thậm chí cả Gia Bảo nữa. Vậy mà khi Quyên Quyên đến chào, bà vẫn lạnh nhạt nhẽo, tuy không xua đuổi như ngày nào.

Một bước nhượng bộ nữa, Hoàng Long được điều về công ty. Hoàng Long hiểu cái vỏ bề ngoài của mẹ, chỉ là sự cứng rắn trong nhất thời.

Chiều ngày hôm sau, vừa đi ra hành lang, bà lại ... đùng mặt. Quắc mắt, bà lớn tiếng:

- Ai cho phép cô đến đây ha? Tôi cho cô biết đây là chỗ làm việc.

Diễm Trinh phụng phịu:

- Con muốn gặp anh Long.

Rồi Diễm Trinh lớn tiếng gọi Hoàng Long:

- Anh Long ơi!

Từ trong phòng Tổng giám đốc, Hoàng Long vội vàng chạy ra;

- Diễm Trinh!

- Mau đi với em đi!

- Ừ, anh đi ngay, vào phòng lấy áo vest đã!

Bà Bích Phương nhìn Hoàng Long tóa lữa:

- Hoàng Long! Con muốn làm cho mẹ tức chết đi hay sao. Đừng có quên con đã cưới vợ, là Quyên Quyên đó.

- Mẹ sẽ không ghét Quyên Quyên nữa chứ hở mẹ? Mẹ từng không nhận Quyên Quyên mà. Mẹ nói con với ai cũng được ngoại trừ Quyên.

- Đúng là mẹ đã nói như vậy..

Diễm Trinh khó chịu ngắt lời:

- Anh Long! Có đi với em không, hay là anh ở đó nói tốt cho Quyên Quyên.

Hoàng Long gật đầu:

- Anh đi ngay chứ.

Rõ ràng là Hoàng Long xem cô gái đó hơn mẹ. Còn cô gái kia nữa, đúng là đáo đẽ, không biết nể nang người có tuổi tác. Lẽ ra cô ta phải lùi, bề nào bà cũng là người có địa vị và là mẹ Hoàng Long. Tức điên người, bà túm áo Hoàng Long lại:

- Mẹ cấm con đi. Bảo vệ đâu, mau tống cổ cô gái kia ra khỏi đây ngay.

Diễm Trinh bị bảo vệ lôi đi, cô la làng chói lói ồn ào, réo gọi tên Hoàng Long:

- Anh Long, cứu em!

Diễm Trinh bị tống cổ đi, bà Bích Phương mới nghiêm khắc:

- Con quen với loại người như vậy sao? Con là đứa con luôn làm cho mẹ tức chết đi được.

Đang nói điện thoại reo, Hoàng Long vội lấy điện thoại nghe:

- Alô ... mẹ hả? Mẹ nói gì? Quyên Quyên đang ở bệnh viện? Vâng ... vâng, con đến ngay.

Bà Bích Phương tò mò nhìn vào điện thoại Hoàng Long đang nghe:

- Quyên Quyên làm sao ào bệnh viện?

- Mẹ vợ con nói Quyên Quyên bị ngắt xiú. Mẹ! Con đi được chứ?

- Đi mau đi, có chuyện gì điện thoại cho mẹ hay.

Hoàng Long đang lo nên vội vàng chạy đi. Tuy nhiên, câu nói của mẹ làm cho anh suy nghĩ, mẹ bắt đầu quan tâm đến Quyên Quyên rồi sao?

- Mẹ! Quyên Quyên sao rồi?

Vừa đi đến nhìn thấy bà Đĩnh, Hoàng Long vội hỏi. Bà Đĩnh mỉm cười:

- Nó tỉnh rồi. Tuy nhiên, bác sĩ bảo cần nằm lại theo dõi. Con bé đúng là ngốc, mang thai mà không biết.

Hoàng Long kêu lên:

- Vợ con có thai?

- ừ, bác sĩ nói gần hai tháng rồi. Con vào thăm nó đi. Mẹ đi mua sữa cho nó.

- Dạ.

Hoàng Long đẩy cửa bước vào, anh ào lại bên cô:

- Mẹ nói làm cho anh mừng quýng lên luôn.

Quyên Quyên vừa định chống tay ngồi dậy, Hoàng Long ngăn cô lại:

- Em cứ nằm. Cần làm gì anh làm cho.

- Anh ... thích có con lắm hả?

- Sao không. Những đứa con là sợi dây thiêng liêng buộc chặt vợ chồng lại. Em nghe trong người như thế nào rồi?

- Còn hơi chóng mặt.

- À, anh cho em hay chuyện này. Lúc nãy nghe tin em nhập viện, mẹ bảo có chuyện gì điện thoại cho mẹ hay.

Quyên Quyên cảm động:

- Em cũng nghĩ là mẹ không còn ghét em nữa, chẳng qua là do xưa nay tính mẹ lạnh lùng.

- Anh cũng mong như vậy. Quyên Quyên này! Em thích con trai hai con gái?

- Vậy còn anh?

- Anh thích con gái cho giống em. Song ở nhà tuy mẹ không nói, anh cũng biết mẹ thích con trai hơn.

- Mà anh nè! Em không biết sao siêu âm bác sĩ lại nói ...

- Bác sĩ nói gì?

Hoàng Long lo lắng hỏi dồn. Quyên Quyên áp úng:

- Không biết có đúng không, bác sĩ nói em mang ... song thai.

- Cái gì ... song thai?

- Phải!

- Ôi trời!

Hoàng Long kêu lên trong niềm vui nhân đôi:

- Anh có những ... hai đứa con?

- Em không biết mình có lo nỗi không, bụng của em ... vài tháng chắc là to lên đi không nổi.

- Anh bế em.

Quyên Quyên bật cười:

- Còn lâu anh mới bế em nổi.

- Nói chơi không cô bé, anh bế em cho mà coi. Anh bế nhé?

- Em nói vài tháng nữa chứ bộ.

Cả hai cùng nhìn nhau cười. Hoàng Long chồm tới, anh hôn lên má Quyên Quyên:

- Yêu quá đi thôi.

Quyên Quyên chớp mắt cảm động, cô hạnh phúc với tình yêu anh dành cho cô. Còn một điều nữa, cô mong xóa tan được những ty hiềm với mẹ chồng. Câu chuyện dang dở của người lớn, hãy xem như duyên số, ông trời bắt hai người phải xa nhau, mỗi người một con đường.

- Em nghĩ gì vậy Quyên?

- Em không hiểu mẹ có yêu cháu nội của mẹ không?

- Anh nghĩ là mẹ rất vui.

Hoàng Long lại âu yếm hôn lên tóc Quyên:

- Cám ơn em. Em đã cho anh biết như thế nào là hạnh phúc của tình yêu.

Trong niềm vui tột đỉnh, Hoàng Long lái xe về nhà, anh đang hình dung đến thái độ của mẹ, vui mừng hay dửng dưng? Mấy ngày nay anh và Hoàng Lâm dựng tấn kịch Diễm Trinh, cô nhỏ đó đóng đật mà còn cương ầu lên nữa. Nhưng rõ ràng là mẹ của anh đứng về phe Quyên Quyên.

Đang suy nghĩ, Hoàng Long chợt giật mình vì ... Anh tắt xe lại, thò đầu qua cửa kiếng gọi lớn:

- Hoàng Linh!

Đang nhai ngồm ngoàm miếng chả cá, Hoàng Linh hốt hoảng:

- Anh Bảo! Anh Hai của em kia. Mình chạy đi anh!

Gia Bảo lắc đầu:

- Không cần chạy! Anh Hai cũng từng phẩn đấu cho tình yêu vậy.

- Nhưng mà em hứa với mẹ không gặp anh nữa, để lo học. Tránh mặt anh Hai đi!

Hai người chưa kịp chạy, Hoàng Long đi đến:

- Hết giờ học sao chưa về nhà?

- Em ... gặp anh Bảo nên đi ăn. Anh Hai đừng có méc mẹ ghen. Em và anh Bảo yêu nhau thật lòng mà.

- Nhưng năm nay em mới mười tám. Không phải mẹ ngăn cấm em yêu, mà là mẹ muốn em chuyên tâm học. Gia Bảo!

Hoàng Long quay sang Gia Bảo:

- Cậu đợi em gái tôi vài năm nữa được chứ?

- Dạ được. Bao nhiêu năm em cũng đợi.

Hoàng Long lại quay Linh:

- Em nghe rõ chứ. Theo anh đi về!

Hoàng Linh phụng phịu:

- Em muốn đi chơi một chút nữa.

- Được rồi. Nhưng không được về sau bảy giờ đó.

- Em biết rồi.

Được cho phép, Hoàng Linh vui mừng ôm cánh tay Hoàng Long:

- Cám ơn anh Hai.

- Thôi, anh đi. À , anh Hai có tin vui cho em.

- Tin gì vậy anh?

- Quyên Quyên mang song thai.

- Song thai? Ôi trời! một lúc anh hai có hai đứa con một lượt.

- Ừ

- Chúc mừng anh Hai

Hoàng Long nheo mắt:

- Anh cũng chúc mừng em sắp lên chức cô Út.

Cô Út! Hoàng Linh cười phá lên. Cô đá nhẹ vào chân Gia Bảo:

- Dượng Út!

Gia Bảo cười theo, anh yêu tính cách hồn nhiên của cô bé. Chờ cho Hoàng Long lên xe đi, Gia Bảo mới

cụng đầu mình vào đầu Hoàng Linh:

- Dượng Út sẽ đọi cô Út dù phải đọi suốt đời.

- Em đâu có bảo anh đọi em suốt đời. Năm năm nữa, mà chưa chắc anh đã dám cưới vợ.

- Tại sao chưa chắc?

- Anh sợ mất fan.

- Này em! Dù cưới vợ, anh mất lượng fan ủng hộ, nhưng là một nghệ sĩ chân chính, tạo chỗ đứng trong lòng khán giả mọi tầng lớp, anh không hề sợ điều này.

- Vậy tụi mình bắt tay đi

- Bắt tay thì bắt, chỉ sợ khi em tốt nghiệp đại học, mẹ bắt em đi du học nước ngoài, em lại quên anh.

- Nói như vậy đó hả?

- Anh nói chuyện có thể xảy ra.

- Anh mà nói như vậy nữa, em giận anh luôn.

- Vuốt giận đi mà.

Gia Bảo lấy ghim cá vừa chiên xong, quệt tương ớt đưa vào miệng Hoàng Linh:

- Ăn đi cô bé.

- Á, nóng quá ... dộp lưỡi của em rồi. Hu Hu ...

- Nóng dữ hả? đưa anh coi, xin lỗi nghen.

Gia Bảo hốt hoảng ôm lấy hai má Hoàng Linh. Hoàng Linh vụt cười phá lên:

- Có một người bị xí gạt hết hồn.

Hiểu ra, Gia Bảo vờ trợn mắt:

- Dám gạt anh hả?

- Định đánh người ta hay sao hả?

- Đâu có! Anh hôn em.

- Không được, đang ở ngoài đường nghen.

Cả hai hồn nhiên đùa vui. Tình yêu của họ đầy tiếng cười giòn tan và rộn rã hạnh phúc.

o o o

- Anh Hai! Chị Quyên Quyên bệnh gì mà nhập viện vậy? Đã khỏe chưa? Mẹ ở trong nhà cũng đang mong tin anh đó.

- Vậy hả? Vậy em đoán thử xem, anh bật mí một chút cho em, là tin vui đó.

Hoàng Lân mỉm cười đưa tay vỗ lên trán:

- Tin vui? Vậy là chị Quyên sắp có em bé.

Hoàng Long phì cười:

- Coi vậy mà cũng thông minh dữ hả.

- Em đoán đúng phải không?

- Ừ, anh sắp làm ba, mà làm ba những hai đứa con lặn.

Hoàng Lân trợn mắt:

- Cái gì mà hai đứa con?

- Quyên Quyên mang song thai.

- Ôi trời!

Hoàng Lân kêu "ôi trời" như Hoàng Long lúc nghe tin báo. Nhưng rồi Hoàng Lân nhảy cẫng lên như đứa trẻ chạy nhanh vào kêu mẹ:

- Mẹ ơi! Mẹ có những hai cháu nội. Chị Quyên Quyên có bầu song thai.

- Cái gì, song thai?

Bà Bích Phương há hốc mồm:

- Rồi nó khỏe lại chưa?

Hoàng Long gật đầu:

- Dạ, khỏe lại rồi, thưa mẹ.

- Mẹ muốn đi thăm Quyên Quyên.

Hoàng Lân cười nháy mắt với Hoàng Long:

- Vậy anh đâu có cần bỏ tiền thuê cái cô Diễm Trinh gì đó, diễn kịch quá đạt đến thành lố.

Bà Bích Phương tròn mắt:

- Con nói cái gì, nói lại cho mẹ nghe xem coi Lân?

- Dạ con nói, vì mẹ vẫn lãnh đạm với chị Quyên Quyên, nên anh Hai mới nghĩ ra kế thuê Diễm Trinh.

- Trời đất ơi! Con dám nghĩ ra như vậy hả Long. Lỡ như Quyên Quyên nhìn thấy, con giải thích với nó như thế nào hả?

Hoàng Long gãi đầu:

- Mà bây giờ mẹ không ghét Quyên Quyên nữa, có phải không mẹ?

- Nó sinh cháu nội cho mẹ thì mẹ đâu có lý do nào ghét nó nữa.

- Cám ơn mẹ.

Hoàng Long vui mừng hội ý với Hoàng Lân, bế bổng bà Bích Phương lên, làm bà hoảng sợ la í ới:

- Bỏ mẹ xuống, mau lên! Và mau đưa mẹ đi thăm Quyên Quyên.

- Dạ!

Hoàng Long dạ một tiếng lớn, anh lảng xãng:

- Mẹ có thay quần áo không mẹ?

- Không. Mẹ mặc quần áo như vậy được rồi.

Bà chợt ngược nhìn đồng hồ:

- Sao giờ này mà Hoàng Linh chưa về vậy?

Hoàng Long đỡ lời:

- À! Lúc nãy Hoàng Linh có điện thoại cho con, nói là đến nhà người bạn cùng ôn bài.

- Con không bao che cho Hoàng Linh nói dối mẹ chứ?

- Dạ ...

Hoàng Long nói mà không dám nhìn mẹ, bà Bích Phương là không để ý, vì đang chìm trong niềm vui, giấc mơ làm bà nội. Chỉ có Hoàng Lân nhìn thấy, anh kéo Hoàng Long ra ngoài:

- Anh nói dối giùm em Linh phải không?

- Suyt! Em nói khế chứ, mẹ nghe thì sao?

- Anh đừng có tưởng bờ, mẹ tha thứ cho bác Ngọc Đình, nhưng không có nghĩa mẹ có cái nhìn thoáng với những người đi theo con đường nghệ thuật đầu nghen. Tuy Gia Bảo tốt, nhưng mẹ không tán thành Hoàng Linh yêu.

- Anh biết rồi.

- Vậy thì anh đừng có về phe em Linh.

- Sao bữa nay em trở nên gay gắt khó chịu vậy?

- Em ... chỉ muốn làm vui lòng mẹ.

Bà Phương đi ra, chấm dứt câu chuyện của hai anh em:

- Chúng ta đi thôi

- Con điện thoại báo cho Quyên Quyên

- Thôi khỏi. Mẹ muốn đi thăm nó như vậy thôi, không cần long trọng.

Quả thật, Quyên Quyên ngạc nhiên, cô vội vàng ngồi dậy:

- Thừa mẹ!

Bà Bích Phương xua tay:

- Con cứ nằm nghỉ. Mang song thai quan trọng lắm, đừng có chủ quan, mà phải cẩn thận và giữ gìn sức khỏe.

- Dạ, con xin nghe lời mẹ.

Hoàng Lâm mang hoa và quà để lên bàn:

- Là của mẹ mua mừng chị đó.

Quyên quyên cảm động;

- Con cảm ơn mẹ.

- Ừ, con khỏe đi, muốn về bên nhà con thì về, còn không thì về nhà mẹ để mẹ lo cho con.

- Dạ, có lẽ vài hôm nữa mẹ con phải về lo cho ba con. Trờ trờ, ba con cứ kêu đau.

- Ừ, vậy thì về nhà mẹ, mẹ sẽ lo cho con. Trước đây, mẹ cư xử không tốt với con, con hãy quên hết đi.

- Dạ, đạo làm con, con đâu dám giận mẹ.

Hai người phụ nữ đã thông cảm nhau. Hoàng Long thở phào nhẹ nhõm, anh chỉ mong như thế.

° ° °

- Tại sao đến bây giờ em mới về hả?

Đang rón rén đi vào, Hoàng Linh giật nảy người vì câu nói gay gắt của Hoàng Lâm. Cô đứng thẳng người, đưa tay chặn ngực cố nở nụ cười:

- Anh Lâm mà làm em giật cả mình.

Hoàng Lâm gay gắt:

- Anh hỏi em tại sao bây giờ mới về?

Hoàng Linh thì thào:

- Anh hỏi nhỏ thôi. Mẹ có ở nhà không?

- Mẹ đi thăm chị Quyên Quyên.

Hoàng Linh thở phào nhẹ nhõm:

- May quá. Em cứ sợ về muộn mẹ mắng.

- Sợ mẹ mắng, chứ đâu có sợ anh mắng phải không?
- Cũng sợ, nhưng mà em nghĩ anh ... thông cảm cho tụi em.
- Không có thông cảm gì cả, mới mười tám, mười chín đã lo ... yêu. Con nít ranh!

Hoàng Linh phụng phịu:

- Anh mắng em như vậy đó ha?
- Mắng hơn như thế nữa kia, cho đến khi nào em chấm dứt mối quan hệ này.
- Em và anh Gia Bảo yêu nhau thật lòng. Anh bảo hứa với anh Hai, anh sẽ chờ em năm năm nữa.
- Tại sao phải hứa với anh Hai?
- Thì anh Hai bảo dù có yêu nhau cũng nên đợi em học xong đại học đã.
- Em bằng lòng yêu một người như Gia Bảo?
- Anh Bả hát hay và cũng đẹp trai mà.
- Vậy khi nó không còn đi hát, hay là không ai thèm nghe nó hát nữa, nói nôm na là hết thời đó, nó lấy cái gì nuôi em?
- Em cũng có học và cũng sẽ làm ra tiền chứ bộ.

Hoàng Lâm hậm hực:

- tiền của mẹ thì có.

Hoàng Linh la lên:

- Anh đừng có xem thường em quá đáng nghen.
- Anh không xem thường em, mà anh muốn nhắc em, chúng ta là cô nhi, được em mang về nuôi dưỡng, công ơn lớn hơn trời biển, hãy lo đền đáp.
- Thì em có làm gì đâu?
- Còn cái nữa! mẹ không thích mấy đứa ... đi hát. Em thấy chị Quyên Quyên đó, có phải khổ không. Sao đường bằng phẳng không đi, mà đi con đường gai góc vậy?

- Em không chọn đường gai góc vậy, mà là em yêu anh Gia Bảo.

Hoàng Lâm nạt đùa:

- Không được yêu nó!

Hoàng Linh ngỡ ngàng trước thái độ của Hoàng Lâm:

- Anh ba! Anh làm sao vậy?
- Không làm sao cả! Dừng quyền làm anh, anh cấm em.
- Em không nghe.
- Bây giờ dám bướng hả?

Hoàng Lâm giơ tay lên toan tát vào mặt Hoàng Linh. Đúng lúc đó bà Bích Phương và Hoàng Long về.

- Chuyện gì mà hai anh em ồn ào vậy hả? Còn Hoàng Linh, con đi đến giờ này mới về à?

Hoàng Linh sợ hãi ấp úng:

- Lúc chiều con có xin anh Hai mà mẹ.

Hoàng Lâm lớn tiếng:

- Nó đi với Gia Bảo đó mẹ. Con nói mẹ không cho phép, con nhỏ lo đi học đi, nó còn gân cổ cãi lại con.

Bà Bích Phương nghiêm mặt:

- Tại sao vậy Linh? Mau xin lỗi anh Ba của con.

Nước mắt vòng quanh, Hoàng Linh lí nhí

- Em xin lỗi.

Cô chạy vụt vào nhà và lên lầu, đóng cửa phòng. Dưới lầu, Hoàng Lâm còn giận:

- Nó xin lỗi con như vậy đó, mẹ thấy chưa?

- mẹ sẽ la nó.

Bà Bích Phương cũng đi vào, Hoàng Long nhìn Hoàng Lâm:

- Em làm sao vậy, dù sao cũng nên thông cảm cho Hoàng Linh. Đâu phải nó là đứa không biết suy nghĩ, nó hứa sẽ đợi Gia Bảo và Gia Bảo cũng vậy.

Hoàng Lâm vẫn gay gắt:

- Đợi cái gì, anh thừa biết mẹ không ưa giới nghệ sĩ mà.

- Đó là trước kia. Còn bây giờ mẹ đã thay đổi cái nhìn rồi.

- Dù mẹ có thay đổi đi nữa, nhưng mẹ không tán thành đâu. Còn anh, lẽ ra anh phải phân tích cho nó hiểu chứ. Đã là cô nhi được mẹ nuôi dưỡng từ nhỏ, lấy một tên ca sĩ đối có ngày. Mơ mộng lãng mạn và ngu ngốc.

Hoàng Long nhìn Hoàng Lâm sững sờ. An có cảm giác Hoàng Lâm thay đổi, thay đổi từ ngày biết mình là cô nhi. Bất gặp cái nhìn Hoàng Long, Hoàng Lâm bực bội:

- Em nói không đúng sao?

- Anh không phê phán em nói đúng hay sai, mà anh có cảm giác em thay đổi.

Câu nói của Hoàng Long làm Hoàng Lâm chột dạ:

- Anh nói em thay đổi cái gì? Chức vụ Tổng giám đốc em cũng trả lại cho anh rồi còn gì nữa?

- Anh không nói chuyện này. Anh nói ... cho là anh phán đoán sai đi, em ... yêu Hoàng Linh?

Giật nảy người một cái, song Hoàng Lâm bình tĩnh ngay:

- Em yêu Hoàng Linh thì sao? Em và Linh đâu phải máu mủ ruột rà.

- Đành là như vậy. Nhưng năm em lên sáu, mẹ mang em Linh về nuôi, lúc đó Linh mới chín tháng, mẹ cùng nuôi hai em và xem như nóm ruột của mình.

- Em có phủ nhận công ơn mẹ đâu. Em cũng xem anh như anh trai ruột của em, bằng có là em đã luôn vun vén cho anh và Quyên Quyên.

- Ơn của em, anh ghi nhận. Nhưng em yêu Linh, anh không tán thành.

- Em sẽ hỏi mẹ có tán thành hay không. Anh yêu Quyên Quyên và cãi lời mẹ, là mẹ buồn phiền, anh vẫn yêu. Còn em, tại sao em không có quyền yêu người mình yêu?

- Bởi vì em và Linh đều là con của mẹ và Linh đã có Gia Bảo.

- Em không nói với anh nữa. Nên nhớ công của em đã vun cho anh và Quyên Quyên.

Hoàng Lâm bỏ đi vào. Hoàng Long nhìn theo thờ dài. Tại sao em không yêu một người nào khác vậy Lâm? Còn anh, anh chưa bao giờ phân biệt em có dòng máu với anh hay không? Anh vẫn luôn mong cả nhà mình thuận hòa với nhau.

° ° °

Cộc ... Cộc ...

Hoàng Lâm gõ cửa phòng bà Bích Phương:

- Con vào được không mẹ?

Bà Bích Phương vui vẻ:

- Con vào đi! Có chuyện gì vậy con?

- Con có chuyện thưa với mẹ.

Bà Bích Phương chỉ vài chiếc ghế đối diện:

- Con ngồi đi. Sao, muốn nói với mẹ chuyện gì?

- Con và Hoàng Linh ... không phải anh em ruột, có đúng không mẹ?

- Sao lại hỏi thế. Tuy hai con không phải anh em ruột, nhưng mẹ vẫn mong các con yêu thương như cùng máu thịt với nhau.

- Chúng con rất yêu thương nhau. Nhưng nếu con ... yêu và muốn cưới em Linh là vợ, mẹ không phản đối chứ?

Bà Bích Phương sững sốt nhìn Hoàng Linh:

- Hoàng Linh! Con nói gì, con biết không?

- Vâng, con biết con đang nói gì chứ, thưa mẹ. Nhưng nếu mẹ nói chúng con không phải anh em ruột thì con có quyền yêu em Hoàng Linh, phải không mẹ?

- Hoàng Linh! Con biết con là đứa con được mẹ quý và yêu thương hơn cả hoàng Long chứ?

- Dạ, con biết.

- Tuy mẹ quý và yêu con, song mẹ không tán thành con yêu Hoàng Linh.

- Tại sao vậy?

- Con nuôi cũng là anh em vậy, mẹ không cho phép.

- Vậy mẹ tán thành Hoàng Linh yêu Gia Bảo?

- Mẹ không tán thành. Điều tiên quyết mẹ muốn Hoàng Linh học cho xong đại học đi đã. Con đồng ý với mẹ điểm này không?

- Dạ!

Hoàng Linh cúi đầu không vui. mẹ nói như vậy có khác nào mẹ phản đối. Chỉ là một cách nói cho anh vui lòng.

- Còn gì nữa không con?

Giống bà Bích Phương vẫn ngọt ngào ân cần. Nhưng hôm nay lòng Hoàng Linh bất mãn lạ. Anh đứng lên:

- Con ra ngoài đây.

Trong lòng Hoàng Linh ngập tràn buồn bực. Anh yêu em gái nuôi của mình là sai hay sao?

- Anh Hoàng Linh!

Diễm Trinh sà lại khi thấy Hoàng Linh. Hoàng Linh xẵng giọng:

- Cô tìm tôi có chuyện gì?

- Thì bữa hôm anh nói nếu em giúp anh và anh Long, anh cho em vào công ty làm việc.

Hoàng Linh lạnh nhạt:

- Cô có bằng cấp gì?

- Em đã học xong lớp mười hai.

- Có đậu vào đại học không.

- Rớt. Mà có đậu em cũng đâu có tiền học.

- Cô vào công ty này thì làm được cái gì. Vậy cô biết sử dụng máy tính không?

- Chút chút.

- Chút Chút của cô là "chat" tìm bạn bốn phương đó hả?

- Nè, sao anh nói chuyện nhát gừng vậy? Khi anh nhờ em giúp anh và anh Long, anh đâu có nói chuyện với em bằng giọng điệu này.

- Nói tóm lại, cô làm tạp vụ vệ sinh, chịu thì làm, không chịu thì thôi.

Nói xong, Hoàng Lâm bỏ đi thẳng. Tức mình, Diễm Trinh hét lên:

- Qua cầu rút ván hả? Đồ tôi!

Hoàng Lâm vẫn bỏ đi, mặc cho Diễm Trinh hậm hực. Được lắm, mấy người đừng có kiêu vất chanh bở vở nghen. Diễm Trinh chứ không phải miếng chanh đâu.

o o o

Vừa đến cổng, Hoàng Linh nhìn quanh. Gia Bảo đang đứng nên kia đường, anh núp sau cột điện nhỏ đầu ra một chút và chỉ vào xe của Hoàng Lâm.

Hoàng Linh xụ mặt đứng yên. Trong lúc Hoàng Lâm mở cửa xe bước xuống tiến lại:

- Đã ra cổng thấy xe của anh, sao còn chưa chịu lên xe đi về?

- Sao hôm nay đi đón em vậy?

- Không cho em đi chơi nữa, đi học ra là phải về nhà.

- Làm gì ép buộc em dữ vậy?

- Em có lên xe về không?

Hoàng Linh vùng vằng:

- Thì về.

Đi sau lưng Hoàng Lâm, cô len lén nhìn lại phía sau, tay xua xua với Gia Bảo, Hoàng Lâm đứng lại:

- Em làm gì vậy?

Hoàng Linh vẫn chối:

- Em có làm gì đâu?

- Lên xe đi!

- Bộ bữa nay anh không làm việc sao?

- Có. Bớt chút thời gian đi đón em.

- Anh đâu cần vì em vất vả dữ vậy.

- Anh không yên tâm khi em gặp Gia Bảo. Đừng tưởng anh không thấy anh ta đứng sau cột điện, nhưng anh không nói. Anh ta chẳng là cái thá gì cho anh hay mẹ bận tâm cả.

Hoàng Linh gượng gạo:

- Anh không xem anh Bảo quan trọng, vậy anh bận tâm đưa đón em làm gì?

- Anh bảo vệ em không cho em quen với ... phường xưởng ca vô loại.

- Anh Ba!

Hoàng Linh kêu lên. Càng ngày Hoàng Lâm càng quá đáng.

- Sao anh có thể xem thường người khác một cách quá đáng như vậy hả? Nếu như không có mẹ nuôi dưỡng chúng ta, thì chúng ta cũng là những con người dưới tận cùng xã hội.

- Em im đi!

- Em đang tự hỏi anh có phải là người anh Ba em từng quý trọng và tự hào coi bạn bè không nữa. Hình như anh đã thay đổi quá nhiều rồi, anh Ba.

- Đừng có gọi anh là anh ba, mà gọi anh là anh Lâm - anh Hoàng Lâm.

- Không. Em cứ gọi anh là anh Ba.

- Anh không phải là anh Ba của em. Anh là Hoàng Lâm, Anh ... yêu em.

- Anh Ba!

Hoàng Linh ngồi chết sững nhìn Hoàng Lâm không nháy mắt:

- Có gì mà em ngạc nhiên? Em chẳng phải từng nói anh là thần tượng cho em ngưỡng mộ. Nếu có người yêu em sẽ chọn người tài giỏi như anh, sao bây giờ em quên những gì mình đã nói ra vậy?

- Ngưỡng mộ là một chuyện và yêu là một chuyện chứ anh. Trong lòng em, em luôn xem anh là người anh ruột thịt mà em yêu thương và quý trọng.

- Vậy thì hãy đổi những tình cảm em vừa nói sang tình yêu trai gái đi.

- Em chưa bao giờ nghĩ ra điều đó. Em không nghĩ được đâu.

- Phải suy nghĩ như thế.

Hoàng Lâm tấp xe vào lề, anh nắm hai tay Hoàng Linh kéo mạnh vào mình:

- Hãy nhìn anh đi, em sẽ thấy tình yêu anh dành cho em trong mắt anh.

Hai mắt Hoàng Linh sụp xuống, cô van lơn:

- Đừng mà anh Ba.

- Anh yêu em

Hoảng sợ, Hoàng Linh cố vùng ra, cô mở cửa xe và tung chân chạy đi:

- Hoàng Linh!

Hoàng Linh vẫn chạy.

Pin... Pin... một chiếc xe tải nhỏ trờ tới. Hoàng Linh kinh hoàng hét lênm cô đang đứng trước đầu xe.

Hoàng Lâm nhào tới chỉ đủ kịp xô Hoàng Linh té sấp vào lề, còn anh ... chiếc xe tải thẳng lết bánh vẫn không kịp, toàn thân Hoàng Lâm tung lên và rơi xuống như trái mít rụng, máu loang đỏ mặt đường ...

Hoàng Linh hét lên kinh hoàng:

- Anh Ba!

° ° °

- Tại em, tại em ...

Hoàng Linh ngồi thụp xuống, cô ôm mặt khóc rầm rứt. Hoàng Long ôm cô vào lòng:

- Đừng tự trách mình, em hãy bình tĩnh.

- Em bình tĩnh sao được, khi mà anh Ba vào phòng cấp cứu hơn nửa giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì hết. Anh Ba có chuyện gì, em chết mất anh ơi.

Bà Bích Phương vẫn ngồi yên lặng. Bà nhớ lúc mang Hoàng Lâm về hãy còn nhỏ xíu, mới biết đi lẫm lẫm. Hôn nhân bất hạnh, bà dồn hết tình thương vào những đứa con, không phân biệt mình sinh ra hay không sinh.

Hai mươi mấy năm, bà như quên tuổi xuân của mình. Hai mươi mấy năm những đứa trẻ ngày xưa khôn lớn, chúng bắt đầu có những cuộc sống riêng tư, không còn là đứa trẻ dựa dẫm vào bà.

- Mẹ! Con xin lỗi ...

Hoàng Linh quỳ dưới chân bà Bích Phương, nghẹn ngào:

- mẹ mắng con đi. Anh Ba vì cứu con ...

Chỉ có vòng tay ôm lấy Hoàng Linh chứ không có tiếng nặng nhẹ nào. Cửa phòng cấp cứu vụt mở, cả Hoàng Long lẫn Hoàng Linh cùng lao lại đón bác sĩ:

- Bác sĩ! Em trai tôi như thế nào?

- Đã qua nguy hiểm. Tuy nhiên cần theo dõi, tạm thời cậu ấy vẫn chưa tỉnh.

- lạy Trời!

Hoàng Linh chấp hai tay lên ngực. Hoàng Long vì cứu cô mà bị tai nạn, nếu như anh có mệnh hệ nào, Hoàng Linh biết cả đời cô sống trong ăn năn.

- hoàng Linh! Hoàng Long đã qua nguy hiểm, em đừng có quá lo và khóc nữa.

Hoàng Long đặt tay lên vai Hoàng Linh thương yêu và vỗ về. Hoàng Linh chỉ biết khóc, dù cô biết là khóc không giải quyết được gì hết.

- Nếu anh Ba không cứu em, anh Ba đâu có bị đau đớn hà anh?

- Dĩ nhiên là Hoàng Long rất đau. Song em yên tâm đi, Hoàng Long là con trai mà. Con trai lúc nào cũng mạnh mẽ và vượt qua được tất cả.

Đến khuya, Hoàng Long tỉnh. Anh mở mắt ra, bàn tay của anh đang nằm trong tay một người: Hoàng Linh. Có lẽ mệt quá nên cô đã thiếp đi. Hoàng Long để yên tay mình. Linh ạ, anh chịu đau thế cho em. Nếu có chết, anh nên chết. Em còn trẻ và nếu như mất em, Gia Bảo sẽ đau khổ. Còn anh thì mọi người sẽ dễ dàng lãng quên anh theo thời gian.

Hoàng Long động nhẹ bàn tay kia để vuốt tóc Hoàng Linh. Song cái cựa của mình làm đau buốt vết thương trên người, Hoàng Long nhăn mặt rên khẽ. tiếng rên đánh thức Hoàng Linh, cô ngồi ngay lên:

- Anh Ba! Anh tỉnh rồi hả?

- Sao em không về nhà ngủ mà ở đây?

- Em ở đây lo cho anh. Anh đau lắm phải không?

- ừ, em cho anh miếng nước.

- Dạ!

Hoàng Linh vội vành lấy nước, cô kê gối cho đầu Hoàng Long cao lên, rồi mới bón từng muỗng nước.

- Cám ơn em! Anh uống xong rồi.

- Em đi gọi bác sĩ báo tin nghe!

- Không cần đâu, anh nghe trong người cũng khoẻ.

- Anh đừng có chủ quan. Anh Ba này! Sau này em không cãi vả với anh nữa.

- Ừ

Hoàng Long buồn thẳm. Hoàng Linh gọi anh là anh Ba, có nghĩa cô xác định một quan hệ của anh và cô là anh em. tại sao anh còn tạo nên rắc rối để trong nhà không vui, Hoàng Linh ghét anh.

- Linh này!

- Dạ

- Anh không ngăn cản em yêu Gia Bảo, bởi vì em yêu ai là quyền của em. Trong mắt em, anh chỉ là anh Ba thôi, đúng không em?

Hoàng Linh lúng túng cúi đầu:

- Anh Ba! Em xin lỗi.

- Em có lỗi gì đâu. Thôi, anh muốn ngủ. Em lấy ghế bỏ ra trải ngủ đi.

Hoàng Long nhắm mắt lại. Hoàng Linh nhìn sừng anh rồi bật khóc:

- Anh à! Em biết là sau mẹ, anh là người rất thương em. Em cũng suy nghĩ, tình cảm giữa em và Gia Bảo không hiểu có phải là tình yêu.

- Em phải hiểu chứ?

- Thôi, em không muốn hiểu nữa. Mà năm năm nữa, khi em hai mươi ba và tốt nghiệp đại học cái đã, khi đó em sẽ có suy nghĩ chín chắn hơn.

- Ừ, nếu em nghĩ như vậy mẹ sẽ vui lắm. Thôi, nằm xuống ghế và ngủ đi em.

o o o

- Anh Long!

Nhìn thấy Diễm Trinh là Hoàng Long nhăn mặt:

- Vợ kịch hạ màn, cô còn đến tìm tôi làm gì?

- Em bắt đầu thấy ... yêu anh rồi.

Hoàng Long nhăn nhó:

- Đừng có đùa mà Diễm Trinh. Đạo này gia đình tôi có nhiều chuyện không vui, nên tôi xin cô đừng có quậy lên.

- Em muốn có tiền. Có tiền, em sẽ không quậy.

- Cô muốn bao nhiêu?

- Một trăm. Nếu không, em sẽ nói với vợ anh, anh đi ăn vụng bên ngoài.

- Cô nghĩ vợ tôi sẽ tin?

- Sao không?

- Cô nhìn lại sau lưng cô xem

Diễm Trinh quay đầu ra sau. Ôi trời! nào là Hoàng Lân ngồi trên xe lăn. Hoàng Linh, Quyên Quyên và cả bà Bích Phương.

Bà Bích Phương cười nhẹ:

- Quyên Quyên! Con tin Hoàng Long phản bội con không?

- Dạ, không bao giờ. Chỉ là vợ kịch thôi mẹ ạ. Kịch và đời phải khác nhau.

Diễm Trinh hậm hực:

- Mấy người giỏi lắm. Hoàng Lân! Tôi mong anh bị giập não chết cho rồi.

Hoàng Lân bật cười:

- Diễm Trinh hãy buồn đi, vì tôi rất tinh táo và sẽ sống rất thọ.

- Hừm!

Vùng vàng, Diễm Trinh bỏ đi. Bà Bích Phương vui vẻ:

- Từ nay, nhà chúng ta đừng nổi gió to nữa nhé. Mẹ nghiệm ra rồi, hạnh phúc của các con chính là hạnh phúc của mẹ.

- Mẹ ạ! Mẹ cũng chính là hạnh phúc ủa các con.

Bà Bích Phương dang tay ông tất cả vào mình. Ngày nào những đứa con này nhỏ xíu. Theo thời gian chúng khôn lớn và thành nhân chi mỹ. Nước mắt người mẹ loang loáng trên đôi má phai màu thời gian.

- Không ai có thể sống mãi độc thân. Các con sẽ có mái ấm. Mẹ sẽ bên các con, dìu dắt các con đi.

- Mẹ!

Những vòng tay đan lại đầy xúc động, ánh mắt rạng ngời tình thương yêu. Hoàng Linh vụt kêu lên:

- Á!

- Gì vậy Linh?

- Hai chú nhóc trong bụng chị Quyên Quyên đá con.

- Con nhỏ này.

Tất cả cùng cười vang. Hạnh Phúc lên ngôi ...